Barcelona, 10 de febrer de 1930

la rambla

setmanari d'esports i d'actualitats

Any I. — Número 1. Redacció i Administració: Via Laietana, 48 – Telèfon 14355 Impremta: Barbarà, 11 i 13 – Telèfon 19603 Preu: 15 cèntims

Una escola de ciutadania: l'esport

DEL MOMENT

RAPIDES

Esport polític, no Esport i política, sí

Ja no es parla tant de futbol! La setmana passada s'ha parlat més d'altres coses!! Això és el que ens deia ahir, a la Redacció, el company encarregat de recollir els "potins" de les penyes que tots els dies es formen al redós del popular i barceloni quiosc de Canaletes.

Val a dir que a nosaltres no ens ha sorprès poc ni gens aquesta afirmació. No hem estat mai dels que han cregut que l'afició a l'esport faria perdre a la nostra gent l'afició a altres coses més serioses i transcendentals. A judici nostre, són aficions perfectament compatibles, i fins gosaríem a dir complementàries.

Aquella por manifestada per alguns, que els collegis electorals es buidarien per emplenar els estadis, no l'hem compartida mai. Ha estat per nosaltres una por sense cap mena de fonaments i únicament explicable pel desconeixement més absolut de la manera de pensar, de sentir i de voler dels nostres esportius.

* * *

Mentre s'ha representat el primer acte—acte inacabable i atuidor—de la Dictadura, els esportius, amb llur afició, s'han estalviat d'ensopir-se definitivament amb aquelles notes oficioses del dictador.

Sense la distracció que ha proporcionat l'esport—diran alguns—les nostres joventuts haurien estat més amatents als problemes essencials de Catalunya i de la Llibertat, i així—seguiran—el teló de la tragèdia dictatorial hauria caigut abans d'acabar-se el primer acte.

No us ho creieu. Aleshores els nostres prohoms i capdavanters polítics s'haurien afanyat a recomanar-nos mesura, prudència, seny i paciència, coses aquestes de les quals els catalans n'hem anat sobrats tota la vida.

* * *

A Sevilla, a València, a Castelló, a Sabadell, a Mataró, fins a Iecla... Bé, molt bé; i a Barcelona, què? A Barcelona cal tenir mesura, prudència, seny i paciència. Tot això ens sembla molt bé, sobretot dit des d'una redacció d'un diari, a l'Ateneu o bé còmodament assegut en un hotel de Madrid.

Altrament, als esportius no els ponen estranyar gaire aquests consells. Nosaltres els hem donat mantes vegades als públics dels nostres camps de futbol.

* * *

Ahir al parc de Barcelona va tenir lloc un vermut d'homenatge a Sbert, el català de Mallorca, el nostre germà de la illa de les maravelles. A Sbert únicament? No. A Sbert i als estudiants tots que, conscients de llurs deures, van tenir una admirable i admirat gest de rebellió al dictador, i dixí a tots plegats ens donaren una lliçó de civisme.

Mentre preníem el vermut pensàvem que Sbert, tant com els títols universitaris que pugui conquerir amb els seus estudis, estarà orgullós d'aquell que li fou concedit en distretes notes oficioses pel dictador. Aleshores Sbert va tenir la sort d'ésser difamat, i avui tots l'estimem com a home honorable i el coneixem com a estudiant excellent.

En aquest acte popular en homenatge merescut el català de Mallorca que va renunciar a la pròpia llibertat per defensar la dels altres, hi vàrem veure significats elements esportius. Ho constatem amb veritable satisfacció.

Bé—preguntaran maliciosament els incansables bescantadors de l'esport—: aquests elements esportius hi haurien assistit si a la mateixa hora s'hagués jugat un partit de futbol? Si, diem nosaltres amb convenciment. Avui les figures de Samitier i de Zamora—molt interessants esportivament parlant—han quedat un bon xic desdibuixades. Cambó i Berenguer tenen avui més relleu, àdhuc per als esportius.

JOSEP SUNYOL I GARRIGA

PROLEG OBLIGAT

De sempre, les barberies han estat les principals aniveilladores de les diferències socials. A cal barber hi va des del ciutadà que té un "de" i molts diners, fins a aquell altre que no té cap "de" ni cap diner, sinó que només té deutes, passant per tots els diferents graons de l'escala social.

I en les converses de cal barber tothom té dret a ficar-s'hi I així vejem com discuteixen un senyor que té un roadster que, l'espera fora la porta, amb el noi gran de l'adroguer de la cantonada, i amb l'aprenentet més insignificant que de tan poca confiança que li tenen només li deixen remullar la cara d'algun client que és de poc compromís.

Què es discuteix a la barberia? Abans, en els temps del "antiguo régimen", s'hi parlava només que de política. I l'oficial ben espavilat, mentre refilava el bigotet d'un client, li parlava dels conservadors, dels radicals, dels liberals i dels comunistes, i es decantava a favor d'uns o altres, segons fossin els gustos del client.

Però allò del règim antic se'n va anar a l'aigua i com que amb el canvi va resultar tan perillós tocar un tema polític com "Els segadors" o "La marsellesa" o un cable d'alta tensió, la gent va començar a parlar d'esport i més esport, els dependents van canviar el lerrouxisme i l'autonomisme pel barcelonisme o l'europeisme, i cada dos per tres les barberies es convertien en uns veritables safareigs esportius.

Han passat set anys i durant aquest temps la gent s'ha acostumat tant a no parlar d'altra cosa que d'esport, que avui, tot i estar restablerta la llibertat de discussió, encara se'n parla i es comenten els principals esdeveniments de la setmana amb un calor i un entusiasme que ben segur deuen envejar molts polítics d'escaleta per als seus discursos a l'hora dels mitings.

Aquesta secció que avui inaugurem té per objecte recollir el diàleg esportiu més interessant de la setmana. I de la seva transcripció fidel en tindrà cura

L'OFICIAL DE TORN

FUTBOL

El Barcelona, a Les Corts, va vèncer l'Arenas, mentre a Bilbao, l'Athletic va batre l'Europa

El partit Athletic de Madrid-Espanyol, fou suspès pel mal temps.—Irun i Madrid, van empatar.—La Real Sociedad, va perdre davant el Racing de Santander

EL PARTIT BARCELONA - ARENES

El gol de cap de l'Arocha, que valgué al Barcelona el primer gol

Els aficionats al futbol són d'una bona fe extraordinària. Amb la tarda que feia ahir, anar a Les Corts—molts, després d'haver anat a l'Exposició—, aguantar a peu dret la pluja, el vent i la calamarsa i tenir humor, encara, per a escridassar l'àrbitre, per aplaudir i per lliurar-se a altres excessos, són coses que només poden fer-les els que tenen pasta d'herois.

Admirable l'estoicisme dels jugadors—estoicisme una mica relatiu, puix que és un estoicisme forçat, fins a cert punt—, però més admirable, encara, l'estoicisme dels espectadors. Si en totes les causes hom se sentís tan heroi, estaríem salvats.

El Barcelona—el nou (?) equip del Barcelona—va guanyar ahir dos punts més. I com que l'Athletic de Bilbao també va guanyar, la situació entre els capdavanters d'aquest campionat segueix tal com estava la setmana passada. La desfeta de l'Europa a Bilbao—parlem-ne, ja que parlem de la victòria de l'Athletic—no ens ha vingut de nou. Es més, el resultat el conceptuem del tot normal. Ja veurem, sinó, quan passin per aquell camp, els resultats que hi aconseguiran els altres equips catalans.

De moment, repetim-ho, la situació segueix igual. Ben debatut, però, l'Athletic de Bilbao va refermant-se i ens comença a fer una mica de por...

L. A. B.

LA SALUTACIO DE CONSUETUD.

LA RAMBLA, *la pubilla de* La Nau dels Esports, *surt avui per primera vegada. Cal, doncs, saludar a tots, als companys de Premsa i al públic.*

La nostra salutació és una salutació general. No és una salutació limitada com l'amnistia. Saludem amb un màximum de cordialitat els nostres amics, els indiferents i fins els nostres enemics, si és que n'arribem a tenir—que ens sembla que si.

LA DIRECCIO DE LA RAMBLA.

La nova orientació que hem volgut donar al nostre setmanari exigeix de la direcció un desdoblament de personalitat. Entenent-ho així, hem decidit que el company Josep M. Macip s'encarregui de la direcció política, mentre que el company Lluís Aymamí seguirà en la direcció esportiva, com fins ara ho féu a La Nau dels Esports.

UN HOMENATGE MERESCUT

El personal de servei als camps de futbol i altres terrenys esportius organitzen un àpat a homenatge de llur cap, En Josep Arévalo, com a prova de simpatia que s'ha guanyat aquest durant els molts anys que ve dedicant-se a aquesta activitat.

La premsa diària s'ha fet ressò del manifest que els organitzadors han llançat al públic, i no ens cal insistir-hi.

LA RAMBLA, *que coneix la tasca que l'Arévalo ha portat a cap, es complau a fer pública la seva adhesió a l'homenatge en projecte i recorda als que vulguin adherir-s'hi que poden fer-ho adreçant-se a la Comissió organitzadora de l'homenatge a Josep Arévalo, Via Laietana, 40, entresòl.*

CINC I CINC, DEU

D'ençà que la Directiva del Barcelona va decidir renovar l'equip, que En Piera i l'Arocha es juguen cada diumenge cinc duros. En Piera a favor de l'equip contrari del Barça, i l'Arocha a favor de l'equip blau-grana. Fa dos diumenges que l'Arocha s'embutxaca els cinc duros. En Piera, per tal de fer la pau, diu que vol doblar la posta cada diumenge. I és més, assegura que el que primer es cansarà de jugar serà l'Arocha.

LES NENES DE SARRIA

Que són bufones fa molt temps que ho sabem, però el que no sabíem és la seva força d'invenciva.

El camp de l'Ebro S. C. era d'un extraordinari perill per a les senyoretes que practiquen el basket a l'esmentat club. No tenien manera d'equipar-se sense que un grup de curiosos els fessin nosa. Quan ja estaven a punt de renunciar al seu esport predilecte se'ls ha acudit de pintar un cap de calavera amb els dos ossets a la porta, amb el conegut retolet "Peligro de muerte".

No cal dir que ara els "corridos" de l'Ebro S. C. fugen com uns esperitats del vestidor de les nenes del basket.

PER JOSEP MARIA DE SAGARRA

Li deien Kady, no se sap per què; el seu nom de debò era Cristina. Edat: 49 anys. Pes: 103 quilos. Color del cabell: ambre cremat; unes galtes que imitaven perfectament el celuloide, i una piga avalorada per un ròssec pilós en forma de cua de guineu, o per precisar més, en l'actitud d'aquelles estrelles de llauna que s'acostumen a posar en els pessebres, al costat d'un angelet de fang i d'una tira de paper en la qual són escrites les paraules "Gloria in æxcelsis Deo et in terra pax hominibus bonæ voluntatis".

Kady era propietària d'una bomboneria. Darrera el taúlell es passava les hores mortes sense dir ni una paraula. Llegia llibres usats, i s'anava espolsant la cendra que li queia de la cigarreta sobre un jersey pornogràfic, de color d'anca de criatura tot ple de taques de rom.

El que cobrava, i rebia els clients, era un negre que s'havia passat deu anys a la presó i havia acabat enamorant-se de Kady.

A la botiga seien sempre quatre generals revolucionaris: Pasxix, Raditx, Iristx i Golwitx.

Tots quatre duien botes de muntar, i uns bigotis de pèl de bison i en forma de banyes de bison. Raditx era el més propens a les convulsions eròtiques, i de tant en tant engegava una bala al nas de Kady, que consistia en la mica de chewing goom, la qual després de dues hores d'excursió per la dentadura tronada del general es convertia en una cosa tèbia i esfèrica.

Kady rebia les expansions del general amb una gravetat de marbre; només al cap de mitja hora de la facècia picava lleugerament l'ullet.

En aquella època jo anava molt a la botiga de Kady per acompanyar-hi una senyoreta desgraciada que tenia un gos primer premi de concurs de gossos, i el tal gos només es distreia de l'amor amb mitja lliura de bombons especials que Kady venia amb rebaixa de preu.

Amb totes les entrades i sortides que vaig fer a l'establiment de Kady, aquesta senyora mai no volgué dirigir-me la paraula. El lloc de les nostres converses sempre va ésser al "cafè de la Corona", cap allà a les tres, quarts de quatre de la matinada.

Al "cafè de la Corona" hi anaven tots els comunistes i algun estudiant de Teologia; passada la mitja nit, molts dels concurrents demanaven uns grans talls de carn de bou gairebé crua, acompanyats d'una cervesa imitant quitrà, i aleshores el cafè tenia una olor irrespirable, completament bàrbara i medieval.

Kady s'asseia en una taula a part, i abandonava tot el greix magnífic dels seus braços damunt la frescor del marbre de la taula.

De tots els concurrents, només dos sabiem que Kady era boja. Erem els únics que Kady admetia a la seva taula, i vàrem poder comprovar que la bogeria d'aquesta dama li venia del primer matrimoni. Hi ha en la història de les malalties mentals coses especialíssimes, com per exemple el cas de Kady. El seu primer marit, un "rond de cuir" com n'hi ha molts, tenia les ungles dels dits febles, podríem dir-ne inconsistents, se li caragolaven i se li escarbotaven al més lleu contacte. I com si això no fos prou, el pobre home tenia la desgràcia de gratar-se la calba amb una d'aquestes ungles inconsistents, de vegades era la del dit mitjà, de vegades la del dit petit. Això produïa una mena de sorollet tètric, una incongruent sensació medullar de les més poc recomanables. Kady escoltava la música marital amb positiu horror; el so de l'ungla i de la calba feia el mateix efecte que un grill que s'escurés les potes damunt la closca d'un difunt.

Kady va plorar i va suplicar com totes les dones perquè el marit perdès el vici, però tot va ésser inútil; es despertava i s'adormia amb aquella musiqueta macabra desconcertant. Això es converti en ella com en una obsessió, en la qual es barrejaven l'odi, la por i el fàstig. Quan el marit es va morir ja no hi va ésser a temps, perquè Kady era boja.

La malaltia no era, però, teatral; només de tant en tant, cada trenta o trenta-cinc dies Kady es tornava d'un pàlid verdós, se li marcava una vena del coll, i entre la seva conversa esqueixada i insignificant hi barrejava un corrosiu diluït de grandeses.

* * *

Una nit els comunistes van venir al "cafè de la Corona" amb els bigotis pintats de sang. Havia esclatat la revolució, i una colla d'assassins professionals remenaven les cireres. Algú deia que l'emperadriu Helena havia rebut l'ultratge personal d'un gorilla disfressat de fogainer.

Els ministres i l'arquebisbe havien sortit de la ciutat prempsats com bacallans secs dintre d'un camió carregat de palla. Es contaven mentides pintoresques i excitants. Kady tremolava en el seu lloc, i un petament de dents sobtat li va fer trencar a la boca la copeta de "pipermint" i li va caure damunt de l'escot un líquid verd i llepissós que semblava una maragda fosa.

El triomf de la revolució no havia disminuït els encàrrecs de carn de bou ni de cervesa enquitranada; els estudiants de teologia discutien amb febre, el nas se'ls tornava transparent i els creixien els pèls de la barba.

Un comunista es va treure de la butxaca una camisa de dona de color de cognac i la va fer servir per eixugar-se els bigotis.

Tots estàvem contents i en plena alcoholització dels minuts, només Kady tenia els ulls concentrats i les galtes injectades. Solament jo i el meu company podíem endevinar alguna de les coses horribles que passaven pel cervell de Kady.

Quan els nous vinguts donaren més detalls i precisaren amb un realisme agut les escenes de les violacions del palau imperial, Kady s'anà tranquil·litzant una mica. Les

venes del coll van tornar al seu estat normal, i em digué a l'orella, amb un somriure picant i carregat d'orgull:

—No els creieu de res.

La situació es va fer desagradable. Aquella nit Kady no volgué de cap manera que l'acompanyéssim el meu amic i jo, com teníem per costum.

L'endemà vaig decidir d'abandonar la ciutat, però les comunicacions estaven tallades, i vaig fugir amb el cotxe del meu amic, disfressat amb la roba que servia a un actor conegut nostre per a representar un personatge d'Andreiew.

No hi ha necessitat que conti les peripècies del viatge en auto; després d'uns quants centenars de quilòmetres vaig poder arribar a una estació de tren intacta, a un sandwich intacte, a un cafè amb llet intacte, i a una venedora de periòdics que no havia estat violada, almenys aquells dies.

En l'andana de *** vaig esperar alguna estona repassant el vestit i el barret que m'acabava de comprar en un magatzem vulgarissim, i constatant que cap peça em venia a la mida; la badana del barret em feia un séc vermellós al front, i el sota aixella de l'americana em tivava escandalosament.

Un cop era installat al vagó, van passar uns minuts, i quan ja estava cert que faria el viatge sol, abans d'arrencar la màquina va pujar al meu departament un venerable frare caputxí, carregat d'un sac anacrònic.

Va saludar amb el cap i va seure davant meu. Aquell sant home vestit de xocolata desfeta va acabar de tranquil·litzar-me; tenia una certa retirada a un tal pare Rafael, molt amic de casa meva i que m'havia preparat excellentment per fer la Primera Comunió.

Quan feia tres hores que caminàvem, i només vèiem traient el cap per la finestreta una mica d'asfalt mullat i una mica de branques despentinades, el bon frare caputxí decidí descansar, i aleshores vaig veure amb horror que abaixava les cortinetes dels vidres i començava a desprendre's de la barba i de la perruca, com fan els grans actors després de la representació, i que darrera el pèl artificial sortien unes galtes i una boca que jo coneixia perfectament.

Sense immutar-se, es va treure l'hàbit, i sota la roba venerable vaig constatar que hi havia els 103 quilos de Kady, autèntics, continguts per una combinació de color de costella a la brasa, i per cinquanta-quatre trucs d'ortopèdia sensacional.

El meu estupor va passar de límits, i quan jo intentava llançar-me pel forat de la finestreta, Kady em va estirar el braç, i treient-se un estilet de dins la faixa de goma, em va dir amb tota la sang freda:

—Calleu, i no em comprometeu. Vós us penseu que sóc Kady, i aneu completament equivocat. Sóc l'emperatriu Helena...

Jo sabia que Kady era boja, i malgrat de la meva sorpresa vaig procurar posar calma als nervis i seguir-li els trencacolls de la bogeria.

(Segueix a la pàg. 11)

79 (05) (46.71 Bar) Pam Gol R. 424147

ELS CAMPIONATS DE LLIGUES

A MADRID

El partit Espanyol-Athlètic suspès pel mal temps

Madrid, 10. — Ahir devia d'haverse celebrat a l'Stadium Metropolità el partit de la primera divisió de la lliga Athletic, de Madrid, i Espanyol, de Barcelona.

L'enorme temporal de neu regnant des del dia d'abans, obligà la Directiva del Club cortesà a decidir la suspensió de l'encontre, d'una banda, perquè el terreny estava impossible per a poder jugar, i de l'altra perquè, donat la gran quantitat de neu que va caure durant tot el matí, hom suposà que només hi assistirien que jugadors, àrbitres, acomodadors i liniers, la qual cosa no interessava pas a la tresoreria del club.

Encara que, segons sembla, hagi perjudicat la Directiva, en privar la caixa d'un bon ingrés, sempre ho dóna l'Espanyol de Barcelona, i més ara que l'Athletic es jugava la darrera carta, en definitiva potser que el Club surti encara beneficiat.

Ahir, malgrat dels anuncis i les gasetilles en les quals hom deia que l'Athletic alinearia en la defensa l'Olavo, ajudat pel canari González, que debutava, i que hom parlava de la possibilitat de l'alineació de l'internacional ex-racingista Valderrama, la realitat era que el club vermell i blanc no disposava d'elements i que anava a presentar als encara campions d'Espanya, un conjunt mediocre que irremissiblement hauria de sucumbir davant les hosts de Zamora per mal partit que aquests realitzessin i pesi a la manca del gran guardameta.

El que la desfeta significava tots ho coneixem. Una nova entrebancada i a més a més en el terreny favorable, significava la possibilitat de deixar escapar el Racing santanderí, i el que es quedés allunyat, a la cua, l'Athletic d'ací, que ja poques possibilitats tindria de no descendir a la categoria immediata.

Amb la suspensió les coses han canviat, i possiblement dimarts es podran arrenglerar ja Olaso i Cuestá, restablert, i fins seria possible l'alineació d'alguns dels elements de què ahir es parlava i que només eren purament desitjos que així fos, perquè ni González havia arribat a Madrid, ni Olaso estava en condicions de jugar, ni es disposava de Moriones, ni estava ultimat l'afer Valderrama, i fins l'arrenglerament del petit Cuesta era problemàtic, ja que estava completament lesionat.

L'Espanyol havia desplaçat a Madrid el següent equip: Aznar, Sarasqueta, Saprissa, Trabal, Soler, Espino, Vantolrà, Gallard, Alamo, Broto i Bosch. Suplent, Tonijoan.

L'àrbitre hauria estat Escartín.

Sembla que si el temps ho permet es jugarà dimarts.

La pilota és, doncs, penjada, i la situació de l'Athletic està pendent del partit de Santander, ciutat on s'acullen amb molta alegria les desfetes del club madrileny. — Noti-Sport.

A SANTANDER

El Racing al seu camp venç la Real Sociedad

Santander, 10. — Al camp del Sardinero, en molt mal estat degut al temporal de pluja, amb poc públic i molt vent i fred, s'enfrontaren ahir en partit corresponent a la primera divisió el Racing local i la Real Sociedad de Sant Sebastià.

El triomf fou favorable a l'equip local, per dos gols a cap.

A les ordres del madrileny Navaz formaren els equips de la següent manera:

Racing, de Santander: Joven: Pico, Mendaro, Hernàndez, Baragaño, Larrinoa, Santi, Loredo, Clavera, Larrinaga i Amos.

Real Sociedad: Izaguirre, Deva, Zaldua, Orcolaga, Marculeta, Ayestaran, Mariscal, Belauste, Cholin, Bienzobas i Yurrita.

Toca a escollir al Racing, de Santander, i el seu capità sofreix el mateix error que en el partit contra l'Espanyol fent-ho en contra del vent, que ahir era enorme.

Tot i això, des del primer moment ataquen els davanters locals amb gran entusiasme, però el vent els impideix fer bones combinacions, i la valenta i collocació dels defenses donostiarres els desbaraten nombrosos intents.

Els realistes fan millor joc en el terreny enfangat i s'aprofiten de l'avantatge que els dóno el vent per a dominar. El joc realista es desfluït pel temporal.

La Real Sociedad realitza algunes avançades que no tenen resultat pràctic. Després s'imposen novament els santanderins, els quals dominen i llancen diversos còrners contra els seus contraris.

La pressió dels locals arriba a ésser enorme, però els saguers realistes continuaren actuant magníficament.

A les acaballes d'aquest temps es lesiona Cholin, que abandona el terreny per a tornar cinc minuts abans que acabi aquest temps. Quan arriba el final el marcador senyala l'empat zero gols.

A la segona part el Racing juga a favor del vent i aviat es fa sensible aquest avantatge. Santi tira un còrner que remata Baragaño desde lluny i la defensa donostiarra en un moment de compromís ho desembarassa novament a còrner. Es tira aquest sense conseqüències.

El primer gol racinguista ve als deu minuts per mitjà de Baragaño que remata fortament una pilota que arriba a la xarxa a pesar de tocar-la un defensa realista.

Reaccionen els donostiarres que arriben ara fins a Joven, i per primera vegada en tot el partit tiren a gol. Els atacs continuen essent deslluïts i descohesionats pel mal estat del terreny.

L'àrbitre sofreix algunes equivocacions, el qual es mostra quelcom desconcertat degut en part al desconcert també dels jutges de línia.

El Racing aconsegueix un segon punt per mitjà de Clavera, el qual és anullat per "offside" imaginari, ço que ocasiona el natural descoratjament en les fileres racinguistes. En conseqüència s'imposen novament els donostiarres però sense aconseguir res, i en canvi arriba el segon gol del Racing.

Als 35 minuts els santanderins avançaren per l'esquerra, i Amos rematà una jugada, que detingué Izaguirre, el qual tirà la pilota a còrner. Tirat aquest, Clavera el rematà amb el cap i aconseguí el segon gol racinguista.

Els darrers minuts foren de gran pressió de l'equip local, el qual tirà set còrners contra la Real Sociedad.

En la Real Sociedad, Marculeta tingué una gran actuació, sobretot a la segona part; Yurrita va estar bé, però es mostrà molt precaucionista; la defensa ratllà a gran altura, sobretot el porter, que estigué excellent.

Al Racing, el porter va tenir poques intervencions. La defensa es portà bé; el millor d'ells Pico. Als mitjos, Baragaño va estar excellent i anullà a Marculeta. Dels davanters, els millors foren Loredo, Larrinaga, Amos i Clavera, per aquest ordre.

L'àrbitre actual, imparcial.

A LES CORTS

El Barcelona vencedor de l'Arenas, per tres gols a un

Un tros d'Estadi a Can Pistraus. -- De Montjuïc a Les Corts. -- Un partit molt emocionant i una nova victòria de l'equip que — no sabem per què — en diuen dels "cachorros". -- Un àrbitre recomanable. -- Un públic d'una bona fe extraordinària i amb unes ganes de cridar més extraordinàries encara. -- Aigua, fred, fang, vent, llamps i trons i calamarsa. -- D'això en diuen fer esport

UN DIA DE DOL, ESTALVIAT

Sortírem de casa amb el convenciment que el partit no es jugaria. Si no hagués estat allò que en diuen el deure sagrat de l'informador, confessem que ens hauríem quedat tranquillament a casa, prenent cafè. L'obligació, però, és l'obligació, i després d'acomiadar-nos de la família "que no altra cosa aconsellava l'espetec dels trons que feia tremolar els edificis", ens dirigírem amb la resignació d'un soci cap a la plaça d'Espanya.

Un cop allí—pensàvem—ens diran que el partit ha estat suspès i ens en tornarem, amb la satisfacció del deure compliert, cap a casa. En efecte, a les guixetes de la plaça d'Espanya hi havia un avís. La gent el llegia i se'n tornava Tantmateix—ens diguérem — això s'ha suspès. Tinguérem, però, curiositat per saber què deia aquell avís, i la nostra sorpresa fou gran en llegir:

"El partido que tenía que jugarse en el Estadio, se celebrará a las cuatro de la tarda en Las Corts."

Un taxi. Pel camí anàvem pensant que el camp de Les Corts esdevindrà famós. Es una mena de camp impermeable, a prova de bomba. Un camp en el qual es poden jugar partits tant si plou, com si neva, com si cau pedra. El bon soci del Barcelona — això es veia prou en les cares de la gent—n'estava satisfet, i fins orgullós. A nosaltres — ben sincerament— ens feia molt poca gràcia.

Un cop a Les Corts, ens assabentàrem pels dependents de l'Exposició que exercien llurs funcions al camp del Barcelona, que el motiu del canvi de terreny era degut a haver-se'n anat un tros de l'Estadi a Can Pistraus. Mitja teulada de la tribuna havia anat avall, per la força del vent, i fins ens asseguraren que el rellotge—aquell rellotge elèctric de la porta Marathon—havia anat a parar al mig del camp. Aquesta notícia ens va encomanar una mica d'optimisme. Si s'arriba a esfondrar a tres quarts de quatre de la tarda, ens lluïm...

Decididament, havíem estat de sort. El d'ahir, hauria pogut ésser un dia de dol.

UN ARBITRE I UN PUBLIC

Eren les quatre menys cinc minuts quan arribàrem a Les Corts, i el partit ja havia començat. Ben mirat, quan escriviren aquell avís de la plaça d'Espanya haurien pogut posar: "se celebrará, poco màs o menos, a las cuatro de la tarda", i d'aquesta manera ningú no hauria protestat, com va passar.

En fi, ja hi érem, i fixàrem la nostra atenció en el partit. De seguida vàrem veure que la cosa resultaria animada. L'àrbitre—un senyor Barrena que diu que el diumenge anterior, a Sant Sebastià, ho havia fet molt malament, i que segurament per això el Barcelona el va tornar a demanar—; l'àrbitre, com dèiem, desarbitrava d'una manera magnífica. No n'encertava ni una, i si afegim a això que el públic de Les Corts—que és com tots els públics—tenia un dia cridaner, no cal dir res més. Allò que els madrilenys en diuen "la caraba" és una cosa insignificant al costat de la primera part — que són tres quarts d'hora—d'aquest partit. El senyor Barrena no sabia per on navegava—i consti que això de navegar no és cap ironia relacionada amb l'estat del terreny de joc—i el públic... tampoc. La gent es va convèncer tan aviat, que el senyor Barrena d'arbitrar en sap com nosaltres sabem el grec, que ja no va voler fixar-se amb res més, i a ulls clucs protestava totes les seves decisions, fossin o no encertades, que alguna vegada va encertar.

Molt lamentable. Més encara, perquè el senyor Barrena no fou—com molta gent arribà a creure—parcial. El senyor Barrena fou un mal àrbitre, però no fou parcial. Si n'hagués estat, hauria pogut aprofitar-se'n en el moment que hagués volgut. Cal dir, donés, que el partit fou una continuada sèrie d'empentes i cops de colze de tots vint-i-dos jugadors, i el senyor Barrena no va assenyalar cap penalty. Nosaltres apreciàrem ineptitud en el senyor Barrena. Imparcialment, però, reconeixem que aquesta ineptitud perjudicà tots dos equips.

EMOCIÓ I CALAMARSA

Va resultar, en efecte, un partit molt emocionant. No pas bonic. Que no és bonic, ni és humà, ni és estètic, ni és esportiu veure jugar un partit de futbol damunt d'un camp ple de bassals d'aigua, i sota una pluja —com va passar a la segona part—de calamarsa.

L'equip del Barcelona, aquest equip que la gent en diu dels "joves", i que alguns cronistes en diuen dels "cachorros" (ens asseguren que Saura, Martí, Arocha, Arnau, Goiburu, Bestit i Perera, faran la primera comunió un dia d'aquests); l'equip del Barcelona, repetim, va apuntar-se la victòria, una victòria merescuda, i això era el punt principal que es debatia. L'equip blau-grana pot seguir, encara, aspirant al Campionat de Lliga. La seva actuació d'ahir—declarem sincerament que a nosaltres no ens interessa si eren asos o si no n'eren—fou una actuació plena de voluntat, i el públic va premiar aquesta voluntat amb constants aplaudiments. Arocha, d'un cop de cap, marcà el primer gol, quan feia cinc o sis minuts que havia començat el partit aprofitant un còrner. Mitja hora després, García aconseguí el segon, en una jugada brillant i completament personal. Moments després, l'Arenes, per mitjà de Menchaca, marcà el seu gol. Un gol que originà grans protestes del públic i dels jugadors del Barcelona, allegant que havia estat precedit d'una falta del susdit Menchaca. I amb dos a un acabà la primera part.

A la segona part, la lluita fou més aferrissada. No tingüérem, però, ocasió de presenciar cap jugada que admetés comparació amb algunes que durant la primera part havíem admirat. Això vol dir que augmentà la duresa, augmentà l'emoció, però baixà sensiblement l'estètica. Va acabar d'ajudar-hi un imponent temporal d'aigua i calamarsa, que els jugadors aguantaren impertèrrits, i més impertèrrits encara els espectadors. Cap a l'acabament del partit, Bestit va refermar la victòria, amb un nou gol, aprofitant una passada endarrerida de Perera.

Quan l'àrbitre assenyalà el final, el camp semblava una gola de llop.

ELS EQUIPS

Els equips van arrenglerar-se així:

BARCELONA.—Uriach, Zabalo, Saura, Martí, Arocha, Arnau, Diego, Goiburu, García, Bestit i Perera.

ARENES. — Zarraonaindia, Llantada, Arrieta, Laña, Urresti, Cilaurre, Saro, Rivero, Bilbao, Menchaca i Juanito.

Actuació individual remarcable, no n'hi hagué cap. Els vint-i-dos jugadors palesaren més cobejança que tècnica, més bona voluntat que encert. Per aquesta causa el partit, sense ésser una cosa de l'altre món, va engrescar la gent.

Direm, no obstant, que Zabalo va fer un bon partit, com el va fer l'Uriach, amb molta sort en alguna ocasió. Que dels tres mitjos del Barcelona el més fluix fou Martí, fent una actuació acceptable Arocha, i més acceptable, encara, l'Arnau. Que a la davantera, García fou el més encertat, sense que això vulgui dir que els altres estiguessin malament. Que a l'Arenes, el millor, indiscutiblement, fou l'Urresti, seguit de la parella de defenses i el porter. Que la davantera no estigué de sort, com tampoc no n'estigué l'equip en més d'una ocasió, que el gol semblava segur.

LA DESFILADA

A l'acabament del partit la gent no es va entretenir a fer comentaris. Aquells rotllos dels altres diumenges no es van formar. Hom tenia pressa a desfilar. Qui més qui menys havia aguantat la pedregada, i complert aquest deure esportiu (?), la pluja que tornava a amenaçar era feia por.

En els vestidors dels jugadors, només se sentia estornudar. Evidentment, hi havía motiu. Tot caminant cap a la porta de sortida, un espectador feia qui sap els esforços per a fer entendre a un company seu que tot allò que havia vist, era esport...

L. AYMAMI I BAUDINA

A BILBAO

L'Athlètic de Bilbao venç l'Europa per tres gols a cap

Bilbao, 10.—Al camp de Sant Mamés, amb bona entrada i un temps infernal, car ha estat plovent a bots i barrals durant tot l'encontre, s'ha celebrat el partit Athletic de Bilbao-Europa de Barcelona, corresponent a la primera divisió de la Lliga.

El primre temps ha estat distret i força igualat, puix que encara que l'equip bilbaí ha demostrat alguna superioritat, els catalans s'han defensat magníficament, i tots dos equips han descabdellat bona qualitat de joc i han jugat netament i amb gran noblesa.

El primer temps temps ha acabat amb el resultat d'un a cap a favor dels bilbaïns, i marcat al cap de dos minuts d'haver començat l'encontre, i en una jugada personal d'Iraragorri.

En el segon temps, el domini dels biscaïns ha estat més gran, i l'Europa ha descabdellat un joc brut, que l'àrbitre ha tolerat per falta d'energia, esvaint-se una mica el bon efecte causat per l'equip català en el primer temps.

Als 19 minuts, una passada de Chirri ha estat remuntada per Gorostiza d'un xut imponent que ha batut per segona vegada a Florença.

I als 35 minuts, i quan més gran era el domini de l'Athletic, s'ha format una melée davant la meta catalana i la pilota hi ha entrat per tercera vegada, sense que poguem precisar quin jugador fou l'autor del gol, car, com dèiem, l'aldarull que s'armà fou fantàstic.

Quan faltaven cinc minuts per acabar, l'Athletic ha estat a punt de marcar un altre punt. L'Europa ha incorregut en penalty, que Aguirrezabala ha estat encarregat d'executar; Florença el rebutja fluixament, i el mateix Aguirrezabala el remata a la xarxa; però degut a haver-se avançat un jugador atlètic en executar el càstig, l'àrbitre anulla el gol, i el penalty és novament executat. aquesta vegada, Chirri llança la bala enlaire. Al cap de poc acaba l'encontre.

L'arbitratge de Melcon ha estat bo a la primera part, sense dificultats; a la segona part, però, ha estat massa tolerant amb les incorreccions de l'equip català.

Cal remarcar, sobretot, l'admirable actuació de la línia atlètica.

Els equips s'alinearen així:

Europa: Florença, Vigueres, Alcoriza, Obiols, Loyola, Gamiz, Gironès, Bestit, Cros, Ciordia i Alcázar.

Athletic de Bilbao: Blasco, Careaga, Castellanos, Carizurieta, Muguerza, Roberto, Lafuente, Iraragorri, Unamuno, Aguirrezabala i Gorostiza.—Noti-Sport.

Restaurant Catalunya Plaça Catalunya, 4-Barcelona
Recomana a la seva distingida clientela i al públic en general, la insuperable
SOPA DELS PESCADORS -- Plat creació de la casa

Els resultats d'ahir

PRIMERA DIVISIO

Barcelona, 3. - Arenes, 1.
Athletic de Bilbao, 3. - Europa, 0.
Athletic Madrid-Espanyol (suspès)
R. U. d'Irun, 2. - R. Madrid, 2.
Racing-Santander, 2.-R. Sociedad, 0

Classificació actual

	J	G	E	P	F	C	P
Athletic Bilbao	11	6	5	0	33	16	17
Barcelona	11	8	1	2	27	16	17
R. Unió Irún	11	4	4	3	28	32	12
Arenes	11	4	2	5	32	29	10
Espanyol	10	4	2	4	19	16	10
R. Madrid	11	4	2	5	27	23	10
R. Sociedad	11	3	3	5	24	20	9
Europa	11	4	1	6	17	26	9
R. Santander	11	4	0	7	20	39	8
Athletic Madrid	10	2	2	6	17	27	6

L'àrbitre expulsà tots dos jugadors i en arribar al vestuari tornaren a barallar-se. Calgué la intervenció de la guàrdia civil per tal de separar-los.

Continuà el partit amb pressió madrilenya, i al cap de 27 minuts Rubio realitzà una escapada. Sortí a barrar-li el pas Alza i el valencià li féu la traveta i el féu caure. El públic protestà sorollosament, però l'àrbitre no en féu cas i continuà el joc sense que fos castigat el jugador del Madrid.

En els darrers moments augmentava la pressió dels forasters. Aleshores es lesionà Gale, el qual fou retirat i no tornà a sortir fins a les darreries del partit.

Quan faltaven tres minuts acabar, Rubio donà una patada a Anza, el qual hagué de retirar-se lesionat.

Durant el partit s'han tirat contra la Real Unión quatre còrners en la primera part i un a la segona, i cap contra el Real Madrid.

En el joc brut s'ha distingit Torregrosa.

Ledesma ha estat equivocat en no cridar-li l'atenció.

Es distingiren per la Real Unión Urtizberea, Regueiro i Garmendia, i en el Real Madrid Quesada, Nebot, Prast i Esparza, però el millor de tots fou Gale.

Deixant a part la poca energia, l'arbitratge de Ledesma no fou dolent.

Els equips foren:

Madrid: Nebot, Torregrosa, Quesada, Prast, Esparza, Peña, Lazcano, Lope Peña, Rubio, Gale i Olaso.

Real Unión: Emery, Alaza, Anza, Gamborena, René, Maya, Errandonea I, Regueiro, Urtizberea, Alfaro i Garmendia.

ATLETISME

A POCS DIES DEL CROSS PENINSULAR

HA ESTAT FORMAT L'EQUIP QUE REPRESENTARA CATALUNYA

La setmana passada la Federació Catalana d'Atletisme va prendre l'acord de formar l'equip català que representarà els nostres colors en el Campionat de "Cross" Peninsular, que s'ha de celebrar a Vigo el dia 23 d'aquest mes. L'equip estarà integrat pels següents corredors:

Josep Reliegos i Manuel Cutié, el R. C. D. Espanyol; Isidre Mestres, Marcelli Castell i J. Mengot, de l'A. E. Tagamanent; Ramon Bellmunt i Josep Hernàndez, del Futbol Club Barcelona, i J. Ferrer, del C. D. Europa.

Deixem per a la setmana entrant uns comentaris generals al voltant de la manifestació de Vigo.

Constipats de Nas
els guareixen ràpidament
Catxets Eutipa
Un catxet pres en notar els primers símptomes, fa aturar abans d'una hora (sense cap perill) la molesta secreció nasal
De venda: CENTRE D'ESPECIFICS PUJOL I CULLELL
Carrer Pelayo, 56. - Barcelona

Llegiu, a la darrera pàgina, l'interessantíssim article de Jaume Aiguader: unes paraules de sinceritat...

LA PERGOLA
El Restaurant de moda a l'Exposició
Coberts a 12 Ptes.
Assistiu als nostres **TES SELECTES** i podreu comprovar que el **GRAN BROLLADOR** en les seves noves variants s'ha superat a ell mateix
ORQUESTRINA VERDURA

A IRUN

El Real Madrid i la Real Unión empaten a dos gols

Irun, 10. — A l'Estadi Gal, amb mal temps, se celebrà ahir el partit de Lliga Real Madrid-Real Unión.

El camp no reunía moltes condicions a causa de la pluja que havia caigut. A desgrat de tot, presencià l'encontre força públic.

Començà el partit amb domini del Real Madrid, que es mantingué durant els 15 primers minuts. Després s'imposaren els irundarres, els quals marcaren el primer gol als 16 minuts, per mitjà d'Alfaro, que recollí una passada de Regueiro.

Durant una estona seguí dominant el Real Unión, i s'imposaren després, de nou, els madrilenys, que canviaren molt bé fins arribar prop de la meta, però allí fracassaren cada vegada per la indecisió de llurs davanters, i especialment de Rubio, el qual arribava tard a totes les situacions.

Als 37 minuts aconseguí el Madrid empatar per mitjà de Gale, en una jugada personal. Seguí dominant el Madrid lleugerament, però continuà desaprofitant ocasions gairebé sempre per la por que Rubio tenia davant Alfa.

Els primers moments de la segona part foren de pressió madrilenya, els quals aconsegueixen el seu segon gol al cap de deu minuts, per mitjà de Rubio. Lazcano havia corregut la línia primorosament, i llançà un centre superior que recollí Rubio amb el cap, batent per segona vegada a Emery.

La pressió madrilenya afluixà una mica, i després vingué una petita reacció de l'equip local, durant la qual el Real Unión aconseguí empatar a dos gols.

L'autor del segon gol fronterer fou Urtizverea en una jugada personal.

Enfadat per aquest gol, Torregrossa agredí a Urtizverea, al qual donà una puntada de peu i una bufetada, contestant-li en igual forma el jugador irundarra.

Per Canaletes diuen...

1... 2... 3... són els gols que varen donar anomenada a En Gallard.

* * *

1... 2... 3... són els mesos que Gallard té l'esperança de cobrar.

* * *

Que a causa de no haver-li estat resolt l'1, 2, 3, no ha anat a Madrid.

* * *

Que no ha volgut ésser enredat com en el darrer desplaçament.

* * *

Que aquell directiu que volia lluir la levita és En Pau Bertran.

* * *

Que per dissort seva, ja no té confiança en aquell títol que somniva.

* * *

Que d'ací a poc temps, no fóra res d'estrany que sortís un "as" futbolístic d'entre els nois del quiosc de Canaletes.

* * *

Que aquest "as" podria ésser En Molas, el de les celles afaitades.

* * *

Que En Molas pretén fer petita la fama de Zamora.

* * *

Que el gran Xatruc està assolint un èxit fantàstic de prediccions i que la seva fama ha arribat a oïdes d'un importantíssim cercle local.

* * *

Que sembla li seran fetes proposicions per a ostentar un important càrrec a la Junta d'aquell cercle.

* * *

Que Zamora, avui a Suïssa, segueix fent el viatge amb tota pompa i felicitat.

* * *

Que dimecres vinent és possible que estigui ja de tornada.

* * *

Que al calb de la "Penya Nap" li ha estat descoberta la seva tramoia.

* * *

Que ara no donarà més notícies per a LA RAMBLA.

* * *

Que sols pogué convèncer-lo amb un parell de butaques del festival pro-Rini.

* * *

Que Seman i Sastre fan goig de debò quan s'exhibeixen en aquella llotja d'un teatre del Paral·lel.

* * *

Que potser farien una mica més de goig si no riguessin tan escandalosament.

* * *

Que hi ha un mal pare que vol apallissar el seu pobret fill.

* * *

Que, més que ningú, pot dir-ho En Borràs, el grassonet mosso de Canaletes.

* * *

Que a l'ex-terrorífic, i en un temps federatiu, senyor Guixà, li amaguen l'ou jugant a billar.

* * *

Que l'altre dia una amagada d'aquestes de què que no promou un desordre públic.

* * *

Que aquell senyor que va caure d'un niu és un entusiasta del "Per Canaletes diuen..."

* * *

Que com a home de bons modals dóna satisfaccions a diari a Sastre per despistar la seva preferència recent per En Rubio.

* * *

Que el soviet de LA RAMBLA està desesperat amb els temporals d'aquests dies.

* * *

Que les pluges han aigualit la benzina que arribava directa de Nova York per al servei dels tres ja memorables "encenedors".

* * *

Que "sí, senyor; sí, senyor", és l'única veu que se sent en algunes de les juntes d'un cercle esportiu.

* * *

Que entre tants Sanxos, un Quixot hi tindrà sempre l'èxit assegurat.

* * *

Que l'Antoni Giner dóna deu conferències diàries per les penyes del Tostadero.

* * *

Que així i tot, d'ençà que va cada dia a la Federació, ja ningú no creu en les seves exaltacions.

* * *

Que l'amateurisme del futbol fa guanyar forces pessetes a molts clubs comarcals.

* * *

Que ho poden justificar molts clubs de Girona, que amb tot i no pagar jugadors ni àrbitres, posen l'entrada a ralet.

* * *

Que Sànchez, un dels cabdills de la Lliga Amateur, és un gran tocador de guitarra.

* * *

Que Costa, que té una gran debilitat per En Sànchez, li ha regalat unes castanyoles a fi que les practiqui per a futurs esdeveniments.

* * *

Que l'aviador Vidal II dubta entre suïcidar-se o fer-se frare.

* * *

Que el seu desesper és molt lògic, si es té en compte que és soci del Barcelona, de l'Europa i del Júpiter.

* * *

Que es comprèn el seu desesper quan, en un mateix diumenge, perden els tres clubs esmentats.

* * *

Que la nena que obre la porta del Club Femení d'Esports és molt amatent a tirar els cortinatges, segons quines siguin les visites.

* * *

Que aquesta rapidesa causa un agre-dolç a un distingit i elegant repòrter de LA RAMBLA.

* * *

Que el més desesperant del cas és el desconhort d'un altre repòrter, que no va decidir-se a ésser del grup dels visitants.

* * *

Que a hores d'ara, el "vermouth" li segueix indigestat.

* * *

Que la Real Sociedad fins perd amb el Racing de Santander.

* * *

Que a l'Europa hi havia alguns socis que creien de bona fe que el seu equip guanyaria a San Mamés.

* * *

QUE A MONTSERRAT HI ANIRAN MES NUVIS QUE MAI. D'ENÇA QUE EL RESTAURANT ESTA A CARREC DE L'AMO DE CANALETES.

* * *

Que el Consell directiu del F. Club Barcelona, per a premiar l'entusiasme, els serveis i la bona voluntat del secretari particular de la presidència, senyor Josep Figuerola, l'enviarà a París a acompanyar l'equip.

* * *

Que l'Europa, amb el jugador Iñiesta ha guanyat, a més d'un porter, un pare capitalista.

* * *

Que els assabentats asseguren que la caixa del pare Iñiesta no ha estat aliena a l'arrendament dels nous terrenys de l'Europa.

TROFEU "LA RAMBLA"

Els partits d'aquest torneig que s'havien de jugar ahir, foren suspesos a causa del mal temps general a tot Catalunya

ATLETISME

El III Campionat Peninsular de marxa

Se celebrarà diumenge vinent, sobre el circuit Mataró - Barcelona

CONSIDERACIONS : DETALLS D'ORGANITZACIO : ELS PARTICIPANTS : L'HORARI PROBABLE : PRONOSTICS

El III Campionat Peninsular de Marxa Atlètica se celebrarà diumenge vinent, sobre un recorregut de trenta quilòmetres, entre Mataró i Barcelona, amb arribada al Saló de Sant Joan.

L'organització d'aquesta prova va a càrrec del periòdic "Deportes".

El fet d'haver-se anunciat la celebració d'aquesta manifestació amb més de dos mesos d'anticipació ha permès que tots els nostres marxadors en actiu i altres que, almenys temporalment, s'havien allunyat de la pràctica d'aquest esport tan masc le (malgrat de semblar, pels gestos dels que el practiquen, tot al contrari) s'hagin pogut preparar a consciència i amb suficient temps per tal de poder resistir les tres hores aproximades de constant exercici que significa realitzar tot el recorregut.

De bon principi els organitzadors varen iniciar una intensa i constant propaganda a profit de l'èxit d'inscripció, i han aconseguit, val a dir-ho, el concurs de bon nombre de concursants, entre els quals hom pot notar-hi la presència de nous elements, fruit d'aquesta campanya de premsa tan ben dirigida que ha precedit la manifestació a punt de portar-se a terme.

Tots els inscrits, doncs, diumenge vinent estaran disposats i a punt per escometre amb entusiasme aquesta gesta, amb la seguretat de realitzar una actuació que correspongui a les possibilitats i suficiència de cadascú.

* * *

La sortida serà donada a Mataró a les nou en punt del matí, i els concursants hauran de presentar-se amb una hora d'anticipació, per a rebre el "dorsal" i tota classe d'instruccions.

En el lloc d'arribada (Saló de Sant Joan) es donaran al públic referències de la situació dels corredors quan passin pels pobles que es troben pel circuit, la relació dels quals donem més avall.

L'horari aproximat en què els marxadors faran el recorregut dels trenta quilòmetres serà el següent:

Sortida de Mataró, a les nou del matí; Vilassar de Mar, 9'25; Premià, 9'50; Ocata, 10'05; Masnou, a les 10'15; Montgat, 10'35; Badalona, 10'50; Sant Adrià, 11'10, i Saló de Sant Joan, 11'35.

El servei de controlatge ha estat confiat a l'Agrupació Ciclista Montjuic, i el recorregut al Centre Excursionista Laietània, F. C. Badalona i U. E. de Vilassar.

Avui serà tancada la inscripció.

* * *

En els moments actuals la relació dels que s'han inscrit és la següent:

F. C. Barcelona: Guerau García, Josep Urrutia, Artur Mira, Artur Medina, Pere Sirvent, Marc Farell, Josep Ribes (tots seniors), Romà Castelltort, Aurelià Pellin (juniors), Manuel Arcs, Josep Ferrer, Josep Mora, Julius Gener, Pau Cots (neòfits); Grup Excursionista La Mola: Angel Villach, Antoni Serrano i Jaume Font (neòfits); Unió Esportiva de Sant Andreu: Pere Cardona, Joan Oller, Ignasi Pasqual i Manuel Llobregat (seniors), Andreu Castellà i Joan Corbí (juniors), Josep Pasqual (neòfit); A. E. Tagamanent: Enric Maymó (senior), Josep Pérez i Antoni Pitach (neòfits); independents: Esteve Corman, Josep Sumolla, Jaume Munt, Lluís Diana, Jordi Besses, Ramon Peyrats, Josep Capella i Josep Comella (neòfits).

Ultra aquests inscrits, és possible que a darrera hora formalitzin la seva inscripció els notables marxadors Moya i Chaciot, els quals, sobretot aquest darrer, podrien donar més caliu a la lluita.

* * *

El lector podrà apreciar com en la precedent llista hi ha els marxadors de més prestigi, i sense intentar treure cap dels mèrits que tenen contrets els altres, creiem que Guerau García renovarà aquesta vegada el títol de campió peninsular.

Per clubs, suposant que no succeeixi res d'anormal, també serà el F. C. Barcelona l'entitat que inscriurà al seu haver un nou títol.

Tots els corredors concursants seran premiats amb importants presents, que els organitzadors han rebut en nombre considerable.

Si aquesta manifestació es descabdella amb la mateixa regularitat i ordre que fins ara han treballat els organitzadors, no cal dir que resultarà molt lluïda.

Això és el que els desitgem d'una manera ben sincera.

EXPOSICIO DE BARCELONA DE 1930

OBERTURA DEL RECINTE

Dies feiners, a les deu del matí — **Dies festius, a les nou del matí**

TANCAMENT DEL RECINTE

Dies feiners, a les nou de la nit — **Dissabtes, vigílies de dies festius i dies festius, a les deu de la nit**

PREUS D'ENTRADA

Dies feiners . . 2'10 ptes. — Dies festius . . 1'05 ptes.

Dissabtes i vigílies de dies festius, a partir de les 2 de la tarda, 1'05 ptes.

NOTA: En aquests preus va inclòs l'impost de Protecció a la Infància.

Palau Nacional

Obert cada dia, des de les deu del matí a les quatre de la tarda

Entrada: 1'05 ptes.

Palau de l'Art Modern

Obert des de les deu del matí fins a les quatre de la tarda.

Entrada gratuita

Poble Espanyol

Obert cada dia, des de les deu del matí a les nou del vespre.

Dissabtes, vigílies de dies festius i dies festius, obert fins a dos quarts de deu de la vetlla.

Entrada ordinària: 1'05 ptes.

Els altres Palaus oberts al públic podran ésser visitats cada dia, de deu a una del matí i de tres a vuit de la tarda.

Pavelló Reial

Obert cada dia, de deu a una del matí i de tres a set de la tarda.

Entrada gratuita

Palau de les Missions

Obert cada dia, de deu a una del matí i de tres a vuit de la tarda.

Entrada: 0'50 ptes.

El públic podrà contemplar cada dia les fantàstiques il·luminacions i els jocs d'aigua.

Dies feiners, d'onze a una del matí i de quatre a sis tarda. Dies festius, de deu a una del matí i de quatre a sis tarda.

Brollador lluminós i cascades en combinacions alternades

Cada dia, de sis a vuit del vespre.

Gran Parc d'Atraccions

ENTRADA D'AUTOMOBILS AL RECINTE

Dies feiners . . . . . 4 pessetes

Dies festius . . . . . 2 "

NOTA: Els passis gratuits d'entrada al recinte són vàlids fins a nou avís.

CROSS

EL "CROSS" BISCAI EL GUANYA ARTUR PEÑA

Bilbao, 10. — S'ha celebrat el Campionat de Cross regional sobre un recorregut de set quilòmetres i mig i amb un temps desastrós, la qual cosa ha impossibilitat els corredors de poder fer bones marques. La classificació fou la següent:

Primer. Artur Peña, de l'Athletic de Bilbao, en 25 minuts, 16 segons i 4-5.

Segon. Oyarbides, del Sestao, a un metre de l'anterior.

Tercer. Domínguez, del Sendejas.

Quart. Gonzàlez, del Sestao.

Cinquè. Fernàndez, del Athletic.

Sisè. Amézaga, del Sestao.

Setè. Campos, del Athletic.

Per equips de tres corredors s'ha classificat el Sestao en primer lloc, amb deu punts, i el segon lloc l'Athletic amb tretze punts.

EGAÑA GUANYA EL CAMPIONAT GUIPUSCOA DE CROSS

Sant Sebastià, 10. — Ahir, en el terreny d'Orio, es corregué el campionat de Guipúscoa de Cross-country organitzat pel Club Deportiu Talai-Mendi, delegat per la Federació guipuscoana. Es el catorze campionat regional que se celebra.

La sortida es donà al camp d'esports de l'esmentat Club, per on passaren una vegada els corredors en el transcurs del recorregut per venir-hi a acabar. El recorregut tenia aproximadament 9.500 metres.

Per equips de tres i cinc corredors aconseguí el triomf el Club Esperança.

La classificació individual fou:

1. Egaña, del Herrera Sport, en 37 miuts 12 s.
2. Cialcata, de l'Esperança.
3. Coll, de la Real Sociedad.
4. Ruiz, de la Real Sociedad.
5. Acebal, de l'Esperança.—Noti-Sport.

NAVARRO GUANYA EL CAMPIONAT DE CROSS COUNTRY

València, 10. — Ahir se celebrà el campionat regional de Cross Country amb recorregut de nou quilòmetres, comprès entre El Albañal i València.

Aconseguí el primer lloc Navarro, del València, que els cobrí en 37 minuts i 25 segons. El segon fou Bereber, de l'Huracàn; el tercer Bartomeu, del València, i després Ibàñez, Ramon, Jaert, Puente, Soto, Bayo i Alfaro. Es classificaren els 19 corredors que prengueren la sortida.

Per equips triomfà molt el València amb 24 punts, seguint-lo l'Huracan amb 36.

"El Carnet de Cuina de l'Excursionista"

per Ignasi Domènech

Preu: 2 pessetes

Llegiu, a la darrera pàgina, l'interessantíssim article de Jaume Aiguader: unes paraules de sinceritat...

BUIRAC

LA PRESIDENCIA DE LA FEDERACIO.

No hi ha hagut ni un moment de dubte ni de vacillació, contràriament al que alguns—ells sabren per què i nosaltres també—han afirmat. Hi ha hagut tot el contrari. Hi ha hagut conseqüència.

La nota de la Federació és prou clara; si alguns no l'han volguda entendre, nosaltres, de moment, no sabriem què dir-los.

L'HUMORISME DELS ALTRES

Informaciones, *de Madrid, té una plana dedicada a esport. Això en un diari de la nostra ciutat no tindria res de particular, però a Marid sí, perquè els diaris concedeixen poc espai a les manifestacions esportives.*

D'aquesta plana de Informaciones *en té cura el popular Rienzi. Tot sovint hi tròbareu coses interessants i, més sovint encara, coses molt distretes. Dies enrera publicava una conversa amb Arteaga, jugador de l'Athletic de Madrid. Aquesta conversa se celebrava després del partit Athletic-Europa i es titula "Arteaga se lamenta de no saber catalán".*

Volem copiar-ne uns fragments perquè els nostres lectors es diverteixin com nosaltres ens vàrem divertir. Ja veuen com no som egoïstes.

"—Mire usted. Ese Arribas...

—El árbitro.

—Sí. Así le llaman algunos: árbitro.

—Y qué?

—Pues que no arbitró.

—Bromista!

—Nada de bromista. Arbitró Cros, Loyola, Alcoriza, el público; sobre todo, Cros.

—Pues Cros no era un jugador?

—Sí, señor, y como centro delantero jugó el domingo contra nosotros.

—Explique, explique. Que con el porraso, sabe? Aun no veo claro.

—Pues que Arribas arbitró al dictado de Cros. En cuanto Cros levantaba un brazo o una mano, pi, pi!, lo que Cros decía.

—Eso tampoco es nuevo.

—Pero es nuevo, en cambio, esto otro.

—El qué?

—Que sentí más no saber catalán!..

—No acierto.

—Mire. Que protestábamos nosotros de cualquier cosa. Nos dirigíamos al árbitro en castellano. En esto, uno del Europa intervenía, creemos para replicarnos.

—Creían?

—Claro. Es que se dirigía en catalán a Arribas, y éste le contestaba también en catalán. Total, que se enzarzaban en un debate que debía ser muy substancioso, y la cosa siempre acababa pitando contra nosotros. Como no los entendíamos..., cómo íbamos a intervenir?

—Es gracioso.

—Oh, no lo crea! No lo era.

—Entonces la victoria...

—El partido debió terminar, cuando más para ellos, con un empate

—Les anularon algun tanto?

—No quiero hablar. Mire. Ya estaba terminando el partido. Costa sacó un corner, lo remató yo, y marqué goal; pero Bestit, con la mano sacó el balón, y como si tal cosa.

—Y por qué no lo reclamaron?

—Más? Ahora que, como reclamábamos en castellano, Arribas no nos entendía."

Nosaltres, la veritat, ho trobem molt... "gracioso".

MATEU-LO

No fa pas gaires dies que a un abnegat àrbitre "amateur", a la carretera de Ribes — oh ironia!, prop de la plaça de les Glòries Catalanes — van clavar-li una pallissa que li deixà el físic a la misèria.

En comparèixer amb el cap obert al Collegi d'Arbitres "amateur" sorgí una veu potent que digué: "Arbitres tots: si es presenta el capità de l'equip... tenim el deure de socarrimar-li el fetge. Complint com a homes.

Feia dos minuts d'aquesta arenga quan es presentà un individu amb cara de pocs amics i, cridant, digué: "Sí, señor, yo fui quien le pegué y no tengo por que negarlo".

De segur que vós, amable lector, no voldreu creure que el fetge d'aquell individu seguéix en el seu lloc, sò i bo.

Que a Figueres es veu que no s'estan de res, puix que encara no feia deu minuts que s'havia acabat el darrer partit de Lliga que la "ràdio" escampava la notícia de campions a totes quatre parts del món. Res, vaja, allò que es diu...

* * *

Que En Marcos palamosí es farà soci del club el dia que aquest sigui Campió.

* * *

Que el popular "Madriles" assegurava que el partit d'ahir era "el último que jugaba..." (Què diu ara?)

* * *

Que els veterans del Palamòs s'entrenaven durant la setmana com uns homes. Especialment En Torner, el qual assegurava formalment que guanyaria el primer equip.

* * *

Que per tirar pronòstics no hi ha com aquell senyor barber de La Bisbal.

* * *

Que En Muní de La Bisbal, no menja ni dorm, pensant en el partit amb el Palamòs.

* * *

Que En Balançà de Girona i En Garcia de Port-Bou, eren els "flamants" jugadors que el dia del partit Palamòs-Bisbal havien d'estrenar samarreta "[illegible]ue..."

* * *

Que el torneig "La Nau dels Esports" haurà d'anomenar-se, ara, de "La Rambla", encara que no sapiguem si és la de "Canaletes", "Les Flors" o altres moltes que hi ha a Barcelona, ultra la que tenim els mallorquins a Palma.

* * *

Que quan els palamosins arribaren diumenge al camp del Santa Coloma, disposats a tot, alguns maliciosos exclamaren: "Que són simpàtics els campions d'aquest any!"

* * *

Que en acabar el partit Santa Coloma-Figueres els palamosins no sabien comprendre com aquell equip de criatures havia fet "pupa" a tots els equips provincials; i això que no havien celebrat cap sopar, amb motiu d'anar a la davantera del campionat.

* * *

Que foren molts els palamosins que tingueren moments de mareig en acabar el partit dels figuerencs i colomins; i altres que van haver de purgar-se de tan malament que se'ls havia posat el sopar de campionissims.

* * *

Que el Palamós haurà de guardar per a millor ocasió de posar el segell del club i el títol de campions provincials en el paper d'escriure i sobres corresponents. Ho sentim, tan bons minyons.

* * *

Que per fi el Cassà ha marcat un punt; la víctima fou L'Escala, al qual sempre li ha tocat rebre amb ells. No s'hi val.

* * *

Que amb la moral que sortiran els palamosins el dia que juguin contra el Bisbal, aquests creuen vèncer-los per dos o tres a un. Pobrets, ja no els queda res a fer en qüestió de campionat; són massa joves, i tanta alegria els podia ésser un perjudici.

* * *

Que el Figueres suplirà el Palamós per anar a jugar al camp de Les Corts, perquè han conquerit el títol de campions provincials; en canvi, els palamosins els han proposat d'anar a jugar a Pont de Molins.

* * *

Que al sopar que ahir van celebrar els figuerencs per haver arribat a campions hi assistiren més de 300 comensals, i que, sortosament, no va indigestar-se ningú; i això que hi havia teca. Quina destroça, si els palamosins hi haguessin estat!

* * *

Que són diversos els homenatges que se celebraran a honor dels campionissims: sardanes, balla, partits de benefici, etc., etc.; i pensar que encara hi ha malicioses que diuen que l'únic campió és el Palamós... però campió de conxorxes.

* * *

Que la benedicció de la bandera del Club Athletic, enarborada després en la façana del xalet del camp de "La Punta", fou la causa que el Balears perdés dos magnífics punts que arreplegà de bona gana l'equip sobredit.

futbol "amateur" i de les comarques.

Que els jugadors del Balears no foren invitats a formar rotllo amb els athletics quan la benedicció es feia; i per això aquells jugaren de mala gana, segurs d'ésser derrotats; d'haver estat invitats, l'empat no podia fallar. Paraula!

* * *

Que el jugador visitant d'hotels no pertany a cap equip palmesà, i potser l'hagin confós amb algun d'una ciutat situada, si fa no fa, en el centre de Mallorca, en la qual fan galetes saboroses i bon vinet.

* * *

Que l'Olot F. C. està ultimant els reglaments del torneig local, i que aquest serà més interessant que el de l'any passat.

* * *

Que les passades estrelles de l'Olot F. C., Pasta, Feliu, Roure, Rocà, etc., etc., ja fa dies que es treuen el rovell de les cames per poder mostrar en aquell torneig... que encara lluen.

* * *

Que després de la rectificació i ratificació de la ressenya del partit Figueres-Olot feta pel setmanari olotí "El Deber", l'Olot F. C., continua negant el passe al camp a aquest mentre no canvii d'informador esportiu.

* * *

Que la Junta del Sabadell, si ara fos a fer, no hauria desplaçat l'equip a Manresa.

* * *

Que els adeptes del Sabadell, desitjarien que actués de mig ala el defensa Giner.

* * *

Que a Sabadell tots els esports pateixen una forta crisis.

* * *

Que el Sabadell no perd l'entusiasme, i prepara a la quieta un equip que causarà sorpresa.

* * *

Que la Junta del Sabadell creu comptar amb l'ajut de destacats elements sabadellencs, per a reformar l'equip i el terreny de joc.

* * *

Que no deixa d'ésser un bon obstacle per als projectes dels directius sabadellencs, la seguida de desfetes que el Sabadell ha vingut experimentant.

* * *

Que la davantera del Sabadell continua sense saber fer gols.

* * *

Que els del Sabadell comencen a tornar-se supersticiosos, i creuen que els han maleït l'equip.

* * *

Que a l'Athletic de Sabadell hi ha un malestar remarcable.

* * *

Que el Campionat de Cross Country de Catalunya que organitzaren els Ploms va ésser un èxit de presents, ja que fins l'etern rival hi contribuí amb un jersei.

* * *

Que en cridar En Reliegos per a recollir el premi hi havia qui volia que el cridessin en castellà i amb un Don ben gros.

* * *

Que per a nosaltres el veritable Campió de Catalunya és En Mestres.

* * *

En Grau Garcia dóna com a vistes coses que no existiren i que era molt difícil veure de Barcelona estant.

* * *

Que diu que per poc perd el tren esperant la classificació. Devia ésser el de Barcelona, puix que a Reus no hi va arribar.

Que el Reus Deportiu, des que l'amateurisme regna en els seus rengles tornarà a ésser Campió, sinó al temps.

Avis als corresponsals

RECORDEM ALS CORRESPONSALS DE "LA RAMBLA" QUE CAL ENVIAR AMB SEGELL D'URGENCIA LES RESSENYES PER TAL QUE ARRIBIN AL NOSTRE PODER PER TOT EL DILLUNS AL MATÍ, A LA IMPREMTA, BARBARA, NUMS. 11 I 13

DE NO FER-HO AIXÍ, NO PODEM ASSEGURAR LA SEVA PUBLICACIÓ

TARRAGONA

Cross Social

Diumenge al matí tingué lloc el Cross Social del Club Gimnàstic, amb sortida i arribada al camp de l'Avinguda de Catalunya. Fou guanyat fàcilment per Cases i es classificaren fins a vuit corredors per l'ordre següent:

Primer. Cases, 22 m., 1 s. i 4-5.

Segon. Veciana, 22 m. i 10 s.

Tercer. Gonzàlvez; quart, Roig; cinquè Tarrida; sisè, Agulló; setè, Gavaldà, i vuitè, Adam.

Conferència

A càrrec de J. M. Baptista i Roca, i organitzada per l'Agrupació Excursionista "Ginesta", tingué lloc la conferència sobre el tema "L'esport i el millorament de la joventut", que resultà força interessant.

Basket Ball

Els partits anunciats entre els equips de Valls i els del Gimnàstic, han hagut de suspendre's per la pluja.

Hockey

En l'anunciat partit de segons equips Barcelona-Gimnàstic, per incomparescència de més d'un jugador local, el Gimnàstic ha cedit els punts i fent equips mixtes han jugat amistosament.

REUS

Reus Deportiu - Tarragona F. C.

Aquest partit, que havia de jugar-se ahir, fou suspès a causa de la pluja i el mal estat del terreny.

GIRONA

NOTES PALAMOSINES

Novament el fort temporal de pluges impedeix la celebració de l'anunciat partit entre els veterans del Palamós S. C. i el primer cercle local, partit que, com és sabut, era destinat a homenatge i benefici de la senyoreta palamosina Angela Iglésies. Els elements atmosfèrics sembla que s'hagin girat d'esquena per tal de no poder-se portar a cap aquest festival, puix que ja és la segona vegada que aquest partit s'ha de suspendre per causa de la pluja. Menys mal que regna el bon criteri entre els jugadors, i si no és un dia serà l'altre que tindran cura (si el temps ho permet) de portar a terme aquesta humanitària festa que bé es mereix la dissortada Angela Iglésies.—C.

EL CAMPIONAT GIRONI

Comentari setmanal

Ahir corresponia jugar dos dels partits que ja en altra època hagueren d'ésser suspesos a causa del mal temps. Aquests eren Olot-Escala, al camp del primer, i Sarnés-La Bisbal. Novament el fort temporal impedí la celebració d'aquests dos partits que manquen per posar una mica en clar la situació dels llocs tercer i quart del campionat, puix que el primer i segon lloc ja és sabut que corresponen al Figueres i al Palamós.

La taula de puntuació d'aquest torneig és com segueix:

	J.	G.	E.	P.	F.	C.	P.
U. S. Figueres.	12	8	3	1	30	11	19
Palamós S. C.	11	8	0	3	29	17	16
C. D. Farnés	10	5	1	4	22	16	11
La Bisbal...	10	4	2	4	17	22	10
Olot F. C. ...	9	3	2	4	20	11	8
L'Escala	9	3	1	4	25	22	7
Cassà C. D. ..	10	0	1	9	9	45	1

A C.

VILAFRANCA

Atlètic Club del Turó i F. C. Vilafranca

Aquest partit que havia de jugar-se al camp dels primers, fou suspès a causa de la pluja.

El partit corresponia al Campionat de grups de campions.

De tres partits que havia de jugar el F. C. Vilafranca i de què es componia la primera volta total, en pogué jugar un, que fou contra la U. A. d'Horta, que va perdre per quatre a cap. El que havia de jugar contra el Granollers al camp del F. C. Vilafranca, hagué de suspendre's per causa de la pluja, també.

Diumenge vinent comença la segona volta; li toca jugar contra el Granollers al seu camp, si no manen que es facin els dos primer partits que manquen de la primera volta.

N'HI HA DE VIUS!

Es veu que Sir Westigador, redactor d'un setmanari de broma a Palamós, es un peix que es porta l'oli. T. una gràcia (si és que d'allò se'n pot dir gràcia) a escriure xafarderies que fa trencar el cor.

Pero pel que es veu, el temps li sobra. Un dia provà d'escriure quelcom a La Nau dels Esports i causà l'admiració dels lectors palamosins, especialment del redactor.

Sir Westigador s'apuntà un èxit, i de passada ens donà ocasió de descobrir la seva personalitat.

En ésser conegut el fall de la Federació Catalana d'Atletisme donant al Barcelona el Campionat de Catalunya d'Atletisme, en contra del Comitè provincial de Tarragona, que donà la classificació a favor del Badalona, sembla que hi ha molt disgust i que Gasulla, Sanç, Roca, Primera, Font i altres presenten la dimissió de llurs càrrecs del Comitè.

Total, una nova combinació que pot ésser de fatals conseqüències per a l'atletisme tarragoní!

Trofeu "La Rambla"

El nostre trofeu que fins avui s'havia dit de "La Nau dels Esports", pren avui un nom nou. Ara se'n dirà "Trofeu LA RAMBLA", perquè el nostre setmanari portarà d'avui endavant aquest títol.

El nostre trofeu va ésser creat per a donar ocasió a uns quants clubs de la segona categoria preferent d'organitzar una competició que presentés un major interès que el que porten en si els partits amistosos.

L'objectiu que ens proposàvem ha estat aconseguit, i per això ens considerem satisfets en veure que, tant els clubs com els públics, han seguit amb interès els partits d'aquesta competició.

Ara ens cal únicament donar les gràcies a tota la Premsa, que ha prestat al nostre trofeu un ajut remarcable, i que ha comentat extensament i amb interès les incidències a què han donat lloc aquests partits.

LECTOR CATALA:

cal que trametis la
teva subscripció a

la rambla

setmanari d'esports, d'actualitats,
cultura i política

Notes del dilluns

El dit de Colom

Segurament que la pesseta baixa; que la lliura puja i que el dòlar també. Nosaltres no hi entenem pas gaire: Un periodista esportiu és una raresa que hi entengui res, en això de la puja de la moneda. Encara que, naturalment, hi ha excepcions...

Nosaltres, quan alguna vegada repassem aquestes seccions estranyes, i llegim, per exemple, "Els Alacants" cotitzaven al matí 352. Mines del Rif, amb la notícia del fall del repartiment de les accions, plet de l'Empresa, guanyen tres enters. Les Elèctriques queden en bon lloc, puix que hi ha manca de diners, oferint-se, en canvi, paper. Paper de què?—amb el que pugen les "Cartagenes"—. Quan llegim tot això, patim de seguida de mal de cap...

Però avui hem llegit dues notícies que lliguen, perfectament, encara que sembli un disbarat. Que la lliure contractació de la pesseta ha millorat la cotització de la nostra moneda... i que En Jeff Dickson, el conegudíssim americà, organitzador... i acaparador del pugilisme a França i a Anglaterra, ve a organitzar a Espanya. Ja fa temps que vàrem publicar una conversa, en la qual Jeff Dickson explicava el seu desig d'organitzar a Barcelona. El que ha fet, segons es veu, es decidir-se de seguida.

—Bé. I tot això, set-ciències, què té que veure amb la baixa o la puja de la pesseta?

—Doncs, sí, senyor. Té que veure. Dickson és un home dels més vius que corren pel món. Ell sap que dins del mercat pugilístic el que està baix és, precisament el dòlar. Que tots els campions del món, del pes mosca al pes welter, vénen a Europa a cercar combats. I que no podent recollir dòlars procuren arreplegar lliures. I si no es pot, francs. I, de passada... pessetes. Jeff Dickson té contractades una sèrie de "vedettes", de les quals no sabrà pas què fer-ne. I, naturalment... procurarà l'intercanvi amb la gent de Barcelona i d'altres llocs.

Ull viu, organitzadors barcelonins! Dickson és capaç de fer boxa al Liceu, si no troba local. Cosa que encara no se li pot ocórrer a En Taixonera. Una sola anècdota d'En Dickson? Ací la teniu:

Tots coneixeu la guerra que feren al popular organitzador els poders oficials d'Anglaterra. La Brithis Boxing Union, que mai no havia estat ni tan sols discutida en tots els seus 109 anys d'existència, va negar la llicència d'organitzador a En Dickson. Aquest, no obstant, va organitzar a l'Albert Holl, de Londres, uns combats i va emprar el truc Primo Carnera, les quals reunions honorà amb la seva presència al príncep de Galles. Això donà a la dita reunió un caràcter "legal" davant dels poders pugilístics anglesos.

La Brithis Boxing no va cedir. Deia que, segons els seus reglaments, no pot organitzar cap societat que no tingui majoria de "capitalistes anglesos".

—Sí?—diuen que va fer En Dickson—. Doncs, ja està.

I va formar una Societat organitzadora... amb el seu "matchmaker" i la seva filla, tots dos anglesos. Capital, 200 lliures. Una la va posar el "matchmaker". L'altra, la seva filla. I ell, naturalment, les altres 198.

¡Ull, organitzadors pugilístics de la ciutat!

I. CORBINOS

HOCKEY

A BILBAO

Bilbao, 10. — Ahir al matí i amb un temps infamant de pluja i d'aire, se celebrà el partit de hockey entre els primers equips de l'Athletic de Bilbao i la Real Sociedad, de Sant Sebastià.

El partit fou molt distret donada la igualtat de forces de tots dos equips i acabà amb el triomf dels donostiarres per 1 a cap, d'un penalty-kick cinc minuts abans d'acabar l'encontre.—Noti-Sport.

ELS CAMPIONATS DE LLIGA

La Cultural Leonesa perdé el primer partit al seu camp des de fa dos anys

Lleó, 10. — Ahir, al camp de Guzman, amb bon temps, encara que un xic fred, se celebrà el partit de la segona divisió de la Lliga València-Lleó.

El resultat fou inesperat, puix que guanyaren els llevantins per tres gols a cap. Com diem, aquest és el primer partit que la Cultural perd al seu camp, en el transcurs de dos anys.

Això fou causa que els lleonesos, disgustats pel transcurs del partit, estiguessin molt cridaners i mostressin insistentment llur disconformitat.

El València jugà mancat del seu porter titular, però Cano, que fou el que defensà la porta, tingué una actuació esplèndida, com segurament no l'hauria tingut el titular. Amb ell es destacaren en el Club valencià els dos defenses, amb l'extrem Rino, però, amb tot i això, insistim en què el millor dels vint-i-dos jugadors fou Cano, que tingué una actuació insuperable. Fou un dels puntals del triomf.

L'arbitratge anà a càrrec del bilbaí Saracho, que jutjà l'encontre amb imparcialitat i energia. La seva actuació pot qualificar-se de bona. Només tingué una equivocació d'importància, i realment més que seva fou dels liniers.

A la primera part, el València, ultra els gols que ara esmentarem, aconseguí un gol magnífic i legal, que, ultra arribar al fons de la xarxa, sortí fora de la porta. Saracho, girat d'esquena, no pogué veure la jugada, i no donà per bo el gol. A la tal cosa no replicaren els seus ajudants en jutiar el partit.

Els equips es formaren:

VALENCIA: Cano; Melenchon, Pasarín; Salvador, Molina, Amorós; Rino, Picolin, Vilanova, Costa i Sànchez.

CULTURAL: Sion; Castilla, Papin; Isidro, Moré, Sion II; Vàzquez, Chaco, Colinas, Leoncito i Rubiera.

A LA CORUNYA

El Deportivo de la Coruña vencé brillantment el Deportivo Alavés per quatre gols a cap

Corunya, 10. — Amb molt mal temps s'ha celebrat en el camp de Riazor el partit corresponent a la segona Lliga entre el Deportivo local i el Deportivo Alavès.

A l'hora anunciada el català Vilalta posa en línia els equips de la forma següent:

Deportivo de La Corunya: Isidro, Alexandre, Otero, Jacobo, Esparza, Farinya, Torres, Ramon, Triana, Hilari i Rubio.

Deportivo Alavès: Beristain, Miquidi, Arsènio, Calero, Olivares, Tranda, Quincoces, Rei, Artero, Ur-Quincoces II i Areta.

Tira el Deportivo La Corunya a favor del vent regnant i domina per complet els alavesos cortant bé Quincoces. Recull la pilota Esparza que passa a Rubio el qual corre la línia admirablement i llança un bon centre que empalma sobre la marxa Triana i s'aconsegueix el primer gol als dos minuts de joc.

Segueix el domini dels de La Corunya degut sobretot a la magnífica actuació d'Esparza que està realitzant un magnífic partit. En aquests moments d'aclaparament es distingueix Quincoces però en un dels moments apurats talla amb la mà prop de l'àrea fatal una pilota. S'encarrega de tirar el càstig Hilari i o fa d'un fort xut que aclareix fluixament Miranda i la bala va als peus de Farinya qui d'un xut ras i collocat aconseguiex el segon gol als quinze minuts de joc.

Esparza segueix essent el millor jugador dels 22 i en un passe que cedeix magníficament a Rubio, novament aquest jugador llança un bon centre que Hilari, en un xut imponent, envia a les malles i aconsegueix el tercer gol quan feia mitja hora que es jugava.

Els alavesos encoratjats fan un joc fort i dur que l'àrbitre no encerta a tallar i es guanya grans protestes tant àrbitre com jugadors i és el Hilari que resulta lesionat encara que més perjudicat pel joc brut alavès lleument. Acaba el primer temps amb el resultat de tres a zero a favor de l'equip local.

En el segons temps seguí el domini corunyès. Esparza, cada cop millor, empeny contínuament la seva davantera, i els alavesos només fan comptades escapades pel costat del mig reserva, Jacobo, però aquest s'estabilellà davant la defensa corunyesa, seguríssima, i en la qual es distingeix extraordinàriament Alexandre.

Passa el temps sense que el Deportiu Corunyès marqués. Unes vegades degut a què els pals serveixen de providència i d'altres a la bona actuació de Beristain, fins que als 20 minuts Rubio agafa una pilota, i després de burlar el mig que li marca, llança un gran centre, que Hilari amb el cap desvia als peus de Ramon, que d'un xut travessat aconsegueix el quart gol.

I amb un gran domini corunyès acaba el partit amb el just triomf d'aquests per quatre gols a zero.

I hem dit que el Deportivo Alavès de La Corunya jugà un gran partit i que es destacà sobretot la immensa actuació d'Esparza, que féu el millor partit de tota la temporada. Li va seguir en mèrits Alexandre, segur i ben collocat sempre, i a la davantera Hilari fou el gran jugador que tots coneixem i d'on parti sempre el perill per als alavesos, malgrat que estigué molt marcat i castigadíssim.

El Deportivo Alavès féu un partit vulgar i llurs majors elements foren Quincoces, encara que molt poc, Artero i Areta.

L'arbitratge del català Vilalta molt deficient.

A GIJON

L'Sporting de Gijón vencé el Sevilla per dos gols a un

Gijón, 10. — Al camp del Molinero, amb molt mal estat degut a la pluja, amb molt fred i per tant poc públic, ahir a la tarda se celebrà el partit de segona divisió Sporting, de Gijón, i Sevilla, el qual finalitzà amb la victòria dels locals per dos a un.

A la primera part el Sevilla jugà a favor del vent, per cert molt fort, però el Sporting aconseguí tallar les seves avançades.

Als sis minuts aconseguí l'Sporting el primer punt, després de treure un còrner. Recollí la pilota Nani i la centrà; Pachu la rematà amb el cap i va batre Eizaguirre.

L'Sporting dominava i realitzà algunes avançades, però el mal estat del camp no aconseguien els seus elements lligar les jugades, i això els féu perdre diverses ocasions.

En els darrers minuts pressiona l'equip asturià i llança un còrner contra el Sevilla.

La segona part comença amb millor joc dels andalusos que dels xixonesos. El mal estat del terreny impideix que les jugades siguin vistoses. Als cinc minuts el Sevilla aconsegueix el gol de l'empat per mitjà d'un centre de Roldan, que remata Campanal.

L'empat va als dos minuts del gol anterior. Pachu fa una passada a Meana, que sorteja diversos contraris, i llança un xut molt fort, que Eizaguirre no pot deturar.

Després es tira un còrner contra l'Sporting i un altra contra el Sevilla, i a continuació dominen els sevillans, però els seus davanters, degut al terreny enfangat, fallen repetides vegades davant de gol i preden l'ocasió e l'empat a què es feien creditors.

Acaba el partit amb la victòria asturiana, que no és exactament justa, puix que els andalusos jugaren tant o més que ells, especialment a la segona part, però a causa del mal estat del camp tingueren un fort handicap.

Els equips foren:

Sevilla: Eizaguirre, Sedeño, Iglesias, Rey, Abad, Arroyo, Roldan, Benítez, Campanal, Carreño i Brand.

Sporting: Lluís, Quitez, Pena, Noreña, Tronchin, Chuts, Pachin, Arcadio, Meana, Pin i Nani.

L'arbitratge de Polidura, bo.—Noti-Sport.

L'Oviedo empatà amb el Múrcia

Múrcia, 10. — Ahir, al camp de la Condomina, jugaren un partit de la segona divisió el Múrcia i l'Oviedo.

El resultat es fidel reflex de l'encontre. Amb tot i que a la primera part dominaren els asturians, en canvi a la segona s'imposaren els murcians.

De l'equip asturià es destacà el tercet central i el mig centre, i la defensa, aquesta al final de la primera part.

Pel Múrcia es destacaren el mig esquerra i Garcia de la Puerta fins a lesionar-se.

Començà el partit amb pressió dels asturians, i fins als dinou minuts de joc no es marcà el primer gol. En aquesta part, una centrada de Tamargo entr a la xarxa de Garcia, sense que ningú el destorbés.

Tres minuts després, els d'Oviedo havien afiançat un xic l'avantatge. Centrà Tamargo curt i Abdón, ben collocat, pogué amb facilitat aconseguir el segon.

Els murcians intentaren amb braó igualar el partit, i a la fi, als trenta-sis minuts, Morales donà una bala a Antonio i aquest la passà per sobre dels defenses contraris. Llavors es collocà Garcia de la Puerta i vencé per primera vegada a Oscar.

Quatre minuts després, els asturians havien aconseguit novament allunyar-se del marcador. Un xut de Fernàndez el rematà Urutia.

Amb el resultat de tres a un acabà la primera part.

A la segona part, des dels primers moments hom aprecià que l'Oviedo descabdellava tàctica defensiva, jugant replegat.

Al cap de poca estona d'haver començat, un xut, des de lluny, de Griera agafà desprevingut a Oscar, i fod el segon gol del Real Múrcia.

Als dinou minuts, i quan es jugava amb pressió murciana, el marcador senyalà una igualada entre tots dos equips contendents. Centrà el murcià Sanz, i Antonio rematà, aconseguint d'aquesta manera el terier de l'equip local. Però pora estona durà l'empat, puix que de sortida els asturians s'escapararen per mitjà del seu extrem esquerra, i centrà i rematà Urrutia a la xarxa el quart gol asturià. Havia transcoregut mig minut del gol anterior.

Als trenta minuts aconseguiren novament empatar. Tomàs parà amb la mà una centrada d'Aracil, i el penalty amb què es castigà la falta donà lloc a Sanz per a aconseguir el quart gol murcià i darrer de la tarda.

Els darrers minuts foren de joc igualat, i s'arribà a l'acabament del partit sense que el marcador es mogués.

Arbitrà bé el català Casterlena.

Els equips es formaren així:

OVIEDO: Oscar; Galiche, Trucha; Justo, Tomàss, Avilesu; Tamargo, Abdon, Urrutia, Polon i Fernàndez.

REAL MURCIA: Garcia; Agustin, Humet; Melgarejo, Prieto, Griera; Aracil, Morales, Antonito, Garcia de la Puerta i Sanz.

El Club Gijón es classifica per a les eliminatòries

Ferrol, 10.—Ahir se celebrà el partit d'eliminatòries per a passar a la segona divisió, entre el Racing, del Ferrol, i el Club Gijón, que empataren a dos gols.

Com sigui que en el partit anterior va guanyar el Club Gijón, aquest es classifica per a continuar a eliminatòries.

El partit entre el Saguntino i l'Sporting se suspengué abans d'acabar-se

Sagunto, 10.—Ahir se celebrà aquí un partit de tercera divisió entre els equips locals Saguntí i Esporting, de Port de Sagunto, que s'hagué de suspendre al cap de seixanta minuts de joc perquè els ànims dels jugadors d'ambdós bàndols i del públic estaven molt excitats, i no es disposava de més autoritat que la de tres guàrdies municipals, perquè la guàrdia civil és als Alts Forns a conseqüència de la vaga que els obrers sostenen.

Quan es va suspendre l'encontre el marcador senyalava l'empat a zero.

El Baracaldo vencé el Real Valladolid

Bilbao, 10. — Al matí, i al camp de la Sesarre s'ha celebrat un partit corresponent a la tercera divisió de la Lliga, entre el Baracaldo i el Real Valladolid.

Durant tot l'encontre, diluvia.

Per aquesta causa el joc fou poc vistós.

Vencerен els de Baracaldo per dos gols a cap.

El partit Betis-Ibèria suspès

Sevilla, 10. — El partit anunciat per a ahir entre el Betis i l'Ibèria fou suspès per incomparescència de l'equip saragossà, degut a l'accident ferroviari esdevingut a La Mesa (Toledo), que l'ha impossibilitat d'arribar a temps.—Noti-Sport.

El Cartagena vencé l'Albacete per cinc gols a un

Cartagena, 10. — Ahir se celebrà aquest partit corresponent a la tercera divisió de la Lliga que acabà amb la victòria del Cartagena sobre l'Albacete per cinc gols a un. — Noti-Sport.

Els esports de neu a La Molina

Bodmer, & Bó, S. en C. - Corts, 596 - Tel. 10266 - Barcelona
MOBLES DE FUSTA I ACER PER A OFICINA

POBRA GENT!

Novament han circulat uns anònims. Per dissimular millor la personalitat dels seus autors (hi ha tant d'enginy qqe hom, lògicament, no el pot atribuir a un sol home)' han estat escrits en castellà.

N'hem llegit alguns, d'aquests anònims, i confessem que ens han fet molta gràcia. Hem de confessar, però, que ens ha estranyat que hi hagi tanta gent que desconegui els seus pares i que avergonyits de les seves mares no gosin o no puguin firmar els seus escrits.

La nova donada pels periòdics que el Gimnàstic de Tarragona ha de jugar la promoció de baix ha causat gran en renou entre els aficionats de la pilota de Tarragona i tothom ha restat sorprès, puix que creien de bona fe que el Manresa treuria les castanyes del foc.

Mots d'ordre, anuncis de generals, amenaces d'esser baixa a la Federació han circulat aquests dies, i finalment una Comissió ha visitat le Federació Catalana disposada a fer-s'hi a cops de paraigües si les coses anaven malament.

—I bé, els "cachorros" segueixe n guanyant.

—Això durarà fins que s'hagin f et grans...

UN HOME DE COR

Es En Pere Joan, trencavidres honorari i massatgista de l'Europa.

Després de reconèixer que no era el pobre "botones" qui, amb la seva presència en el camp de joc, originava les desfetes de l'equip i si la seva debilitat a trencar els vidres de l'estatge social del circol de Gràcia, tingué l'altre dia un gest heroic i d'home de cor. Va afillar-se el "botones".

Aquesta notícia farà sortir de dubtes totes aquelles persones que estaven admirades de veure que Pere Joan comprava unes sabates al "botones" en una sabateria del carrer de Sannerán.

EL QUE POT L'ENVEJA

A La Nau dels Esports de la setmana passada explicàvem l'ofició a menjar dolços de tres coneguts jugadors barcelonistes.

Vila, el pes fort dels ex-federatius, que en qüestions pantagruèliques no ho permès mai que ningú li passi la mà per la cara, és, de fa pocs dies, parroquià "honorari" de la casa Esteve Riera.

Per a evitar que fins al rebost faci destrosses, el simpàtic Enric hi ha posat unes mines explosives, puix que li sortí fallida aquella combinació de tallar el corrent.

I DESPRES, QUE S'INVENTARAN?

A un bon amic nostre li han penjat d'un temps ençà coses inversemblants. Primer, que volia convertir el Barcelona en una societat anònima i que ell es quedaria la majoria d'accions. El temps es va encarregar de desfer aquesta espècia calumniosa. Aleshores varen dir que estava amb inconfessables combinacions amb els més destacats directius del R. C. D. Espanyol. Incidents que tots recordem ocorreguts a la Federació Catalana de Futbol han estat els encarregats d'esvair la nova insidia.

Ara, cal que sortim al pas d'una nova maniobra d'aquesta darrera setmana. S'ha fet circular la notícia que l'arrendament dels nous terrenys de l'Europa era degut a la pròdiga generositat del nostre estimat amic, el qual volia abandonar el Barcelona per a treballar l'Europa per a poder figurar a la directiva del simpàtic club gracienc.

El nostre estimat amic ha palesat a bastament que els seus sentiments i el seu amor al club campió de Catalunya són incommovibles. El nostre amic sent un menyspreu extraordinari per aquesta gent i ni tan sols es prendrà la molèstia d'anar-los a veure un per un, per sortir al pas d'aquestes calúmnies.

UN SOL BLOC

Els palamosins, que són la gent més simpàtica de la Costa Brava, varen editar, abans del partit Farnés-Figueres, unes eloqüents proclames, les quals, entre altres coses interessants, deien: "Diumenge els entusiastes del Farnés i del Palamós formaran un sol bloc...", "perquè així la victòria sigui de tots".

Vet aci, doncs, que una vegada més es desmenteix allò que molts diuen: "L'esport crea l'odi i la rivalitat entre les comarques".

En Badosa va demanar a la Directiva per anar a Santa Coloma de Farnés a repartir satisfaccions a alguns figuerencs als quals la duia vetada de quan era a Figueres. La Directiva no en va fer cabals, però no es varen oposar perquè no digués que si no érem campions era per no haver-hi anat; però arribat a Santa Coloma tot varen ésser enraonaments amistosos, com si hagués menjat tota la vida amb ells, i acabat el partit els va felicitar per haver adquirit el títol de campió. En Vilahur va apuntar això en una llibreta amb lletra "redondilla" pel dia que convingui posar-ne un altre al seu lloc.

Taller de Fusteria de Ramon Llardent
Marina, 336 — **Telèfon 54273** — **Barcelona**

BOXA

PANORAMICA SETMANAL

La darrera victòria de Lluís Logan

Dimecres, al "Nuevo Mundo", va tenir lloc el combat Logan-Vermaut. Aquest darrer és campió de França del pes mig-fort, i ha vingut a Barcelona precedit d'una aurèola extraordinària. I tot perquè el manager del negre William Thomas, que aconseguí un k. d. de nou segons damunt Logan, va dir que Vermaut, si tenia ocasió d'ésser acarat al filipí, el posaria fora de combat en poques represes.

Tot i això i l'enorme propaganda que s'havia fet d'aquest combat, el local del Paral·lel no es va pas veure ben ple, com altres vegades. No va aparèixer el cartellet anunciador d'haver-se exhaurit totes les localitats; i fou degut a què els preus que hom assenyalà eren bastant crescuts, i també a què el combat que ens ocupa era l'única cosa de bo que es donava en aquesta reunió.

Logan va aconseguir una victòria decisiva en posar k. o. el seu adversari abans d'acabar-se la primera represa del combat. El públic va quedar molt sorprès del final que havia tingut aquesta lluita, però ovacionà el filipí. I és que entre els nostres aficionats hi ha un bon sector contrari a Lluís Logan, que voldrien veure com aquest queda k. o.; i amb l'esperança que això es produeixi, animen constantment els adversaris que hom li oposa. El dia del negre William Thomas va quedar demostrat una pila de vegades, especialment quan els jutges — amb molt d'encert — donaren la victòria al filipí. Es varen sentir forces protestes de gent que no tenia cap mica de raó, i que probablement no hauria sabut demostrar en què basava la seva disconformitat amb el fall, ja que la victòria de Logan va ésser clara i neta, i no tenia volta de full.

Però és que els que protestaven haurien volgut que Logan, després del famós k. d. de nou segons, hagués caigut alguna altra vegada i que l'haguessin hagut d'ajudar a aixecar-se. Dimecres passat, amb el combat contra Vermaut, va passar el mateix. De bon començament aquest es llançà amb molta fúria contra el seu adversari, i Logan acusà tres o quatre cops fortíssims. El públic, en molta part, es posà a favor del francès, i l'animà amb grans crits, cregut que la seva victòria era joc de poques taules. Amb tot, el desenllaç de la lluita va ésser totalment diferent. La primera dreta que el filipí encertà a la cara del seu adversari va fer que aquest refrenés els seus exagerats entusiasmes. I aleshores Logan, amb molta rapidesa — no hi havia temps a perdre — va accionar la seva esquerra, i el francès, ben tocat del fetge, va ésser comptat "out".

Vermaut, batut l'any passat i ben clarament per Mateo de la Osa, va impressionar bé els nostres aficionats. Potser li havien fet creure que Logan no resistiria el seu fortíssim punch, i per això va aparèixer com un home que ja sap per endavant el que ha de passar, i que està convençut que aconseguirà la victòria amb una rapidesa sorprenent. No manca qui creu que Vermaut va sortir pensant-se que seria batut, i que per això ja de bell començament es llançà a fons, per veure si aconseguia una fulminant victòria damunt el seu adversari. Aquesta hipòtesi no es pot admetre, perquè un home que boxi en pla de batut mai no es mourà dalt del ring amb la desimboltura com ho feia el campió francès, ni els seus actes no respiraran l'optimisme que traslluïa aquest a través de tots els seus moviments.

Quant a Lluís Logan, va confirmar-se una vegada més que si bé els seus coneixements i la seva tècnica no són depurats com els d'un campió, en compensació si troba manera de col·locar bé la seva esquerra no hi ha cap pugilista del seu pes que el pugui resistir.

Kid Chocolate i el seu manager han estat desqualificats

Una notícia que té molta importància ens la dóna avui un telegrama vingut per agència americana. Kid Chocolate, el famós campió cubà que no ha estat mai batut, ha estat desqualificat per la Comissió de Boxa de Nova York, amb motiu de no haver complert el compromís que tenia signat de boxar contra Al Ridgeway. L'invencible negre va obligar a un ajornament d'aquest combat, i més tard va aconseguir que fos suspès "sine die". I al·legà per a tot això que estava malalt i que ni tan solament no es podia entrenar. Aquesta desqualificació regirà — naturalment — fins que Kid Chocolate faci el combat escripturat.

Però si bé això té una solució molt fàcil, per altra banda Chocolate es veurà impossibilitat de combatre, perquè el seu manager, Pincho Gutiérrez, va discutir amb una Comissió de Boxa amb motiu del combat entre Saturnino Tiburio i Emil Rossi, combat que va motivar la intervenció de la policia, que va veure's obligada a treure el públic del local. Arran d'aquest combat, Gutiérrez ha estat desqualificat per un any, i aquest càstig s'ha fet extensiu als seus poulains. Entre aquests hi ha els famosos Kid Chocolate i Black Bill, els quals estan indicats com els més directes aspirants als títols mundials de les respectives categories. Manca aclarir, però, quina és la Comissió que ha desqualificat el manager Gutiérrez, ja que, com és sabut, als Estats Units hi ha organismes d'aquests que ningú no se'ls pren en consideració, i la vigilància dels quals és molt fàcil de burlar.

Carnera aconsegueix un altre k. o.

Primo Carnera ha fet a Amèrica el seu tercer combat. I ha guanyat novament per k. o. El seu adversari ha estat aquesta vegada l'indi Billie Owe, el qual ja des del començament de la lluita va palesar un pànic indescriptible, i fins que va quedar fora de combat — que va ésser al segon round — no va fer altra cosa que fugir, per veure si podia alliberar-se dels cops formidables del seu contrari.

Primo Carnera no pot ésser elogiat gens ni mica per aquestes victòries. En general es baralla amb homes ja caducats i amb individus que no encaixen gens ni mica. En tots els casos, però, no hi ha cap adversari que sigui, ni de molt tros, de la seva talla.

Ara s'anuncia un altre combat. El ser adversari serà aquesta vegada un tal Fulton, d'una estatura una mica més notable que la dels que fins ara han estat adversaris del gegant italià. Però, en compensació, el tal Fulton és un senyor que ja ha complert els seus trenta-nou anys. I en aquest cas, els comentaris sobren.

Les activitats de Jeff Dickson

El popular promotor parisenc que després de guanyar-se el primer lloc entre els organitzadors a França va guanyar la batalla contra la B. B. B. of C. i també organitza amb molta assiduïtat a Londres, ha començat ja les seves gestions per a organitzar vetllades de boxa a Brussel·les. S'havia dit que els italians, després de la tràgica mort del promotor Guisseppe Carpegna, havien intentat convèncer a Dickson per tal que anés a la terra de Mussolini a fer revifar el noble art.

Però ara ha vingut la notícia sensacional. Jeff Dickson que ja amb anterioritat havia fet gestions per venir a Barcelona a organitzar reunions a base dels millors púgils que passessin per París i Londres, ha represès ara novament les seves investigacions per veure si troba un bon local per a donar-hi combats de veritable importància, com per exemple, un entre Gironès i Battalino pel títol mundial dels plomes que detenta aquest.

Tot i no donar massa crèdit a aquesta notícia, creiem que la boxa catalana hi guanyaria molt si Jeff Dickson amb els seus coneixements i les seves possibilitats vingués a Barcelona, a oferir bons programes i boxadors de prestigi i de condicions.

La darrera victòria de Pladner

Ha boxat Emili Pladner novament a París. I el seu rival ha estat l'anglès Boddington. Aquest és un púgil jove, que tot just fa tres mesos que boxa com a professional, i ja porta aconseguits uns quants triomfs damunt homes de la categoria de Kid Socks, Tarleton, Billy Cain i Billy Clark.

Davant "Milou", Pladner, aquest pugilista anglès no va tenir la sort de guanyar. La victòria en acabar-se el combat fou concedida al francès per un limitat marge de punts. Amb tot, Boddington va impressionar gratament els aficionats parisencs que s'aplegaren a la Sala Wagram per veure novament el seu "Milou". L'anglès demostrà un coratge extraordinari i una resistència poc comuna. Li manquen els coneixements necessaris per a moure's sense dificultat davant boxadors professionals de categoria, però, en canvi, en qüestió de trucs i de martingales va palesar uns coneixements sorprenents.

Restaurant RIERA

Passeig de Gràcia, 100
Telèfon 7.075

El preferit dels gourmets
Salons propis per a banquets
Servei per cobert i a la carta
Recepció diària d'ostres

Quant a Pladner, la seva darrera lluita amb l'anglès Teddy Baldok — que la premsa anglesa ha comentat favorablement al francès i en to enèrgic de censura per al britànic —, sembla que no li va permetre presentar-se en la seva millor forma, ja que el viatge de tornada de Londres a París l'handicapà força. I els seus compatriotes no han quedat gaire satisfets de la seva actuació.

Genaro davant Harry Stein

Harry Stein és campió d'Alemanya. Segons uns, ho és de la categoria "bantam", però altres afirmen que el seu pes està comprès en la categoria mínima. Sigui com sigui, el cert és que Harry Stein ens va ésser anunciat als barcelonins per a lluitar contra Flix, i que després per causes desconegudes no va venir.

Ara ha boxat a París contra l'americà Frankie Genaro, campió del món dels mosques que ha vingut al Vell Continent per a posar en joc el títol davant el francès Ivon Trévidic. La victòria del combat d'aquesta setmana a Berlín ha estat favorable a l'alemany, ja que el seu contrari ha estat desqualificat al vuitè round per cop baix. El combat no va respondre ni a l'expectació que havia produït ni a l'anomenada dels dos púgils. I sembla que als berlinesos el campió del món del pes mosca no els ha acabat de fer el pes.

Després d'aquest triomf d'Harry Stein, els nostres organitzadors podrien provar novament de portar-lo per acarar-se a Flix. Aquesta victòria d'ara seria una propaganda ben notable. Flix tindria ocasió d'intentar una millora de forma amb vistes al seu combat amb Pladner que possiblement es farà a Barcelona i per al títol precisament, i els aficionats barcelonins veurien un pugilista que encara no coneixen i tindrien ocasió de comprovar si és cert tot el que se n'explica.

Torres i Grifol al "Nuevo Mundo"

La vetllada que s'anuncia per a dimecres al "Nuevo Mundo" promet interessar al nostre públic, ja que els dos combats principals són: Torres contra Tréves, i Grifol contra Debeaumont. Si el local del Paral·lel s'omplia del tot, no en tindríem cap sorpresa ni molt menys. Travessem actualment una època favorable a Torres i a Grifol, i el públic s'ha abocat a ells amb un entusiasme boig. Aquesta vetllada, doncs, sembla feta a propòsit per aconseguir un ple imponent. Referent als adversaris dels dos púgils nostres, ni l'un ni l'altre són cap cosa excepcional. Tréves està classificat com a primera sèrie a França, i Debeaumont és un xicot que treballa per sobresortir. Amb tot no sorprendria que aquests dos combats resultessin, tenint en compte que la qualitat de Torres i de Grifol, no és tampoc perquè sense més ni més llancem les campanes al vol.

QUENSBERRY

ATLETISME

Després del campionat català de "Cross"

La premsa esportiva de la nostra ciutat, en comentar les característiques del circuit sobre el qual es va celebrar, a Reus, el Campionat Català de "Cross", ha reconegut, unànimement, que no eren, certament, les més adequades i recomanables per a aquesta mena de proves, fent-se càrrec, però, de les dificultats dels organitzadors de poder-ne cercar un de millor.

Es aquesta tasca, la d'escollir recorreguts de "Cross", una de les més difícils, i requereix, per part dels encarregats de fer-ho, els coneixements necessaris per tal de no confondre el "Cross" amb la muntanya ni amb la carretera i el passeig.

Segons les característiques tècniques donades a conèixer pels organitzadors, en el recorregut total d'aquesta carrera hi havien, entre passeigs, carrers i carretera, empedrada o asfaltada, no res menys que uns sis quilòmetres; els altres dos quilòmetres (el recorregut total, per a nosaltres, suposant que el temps emprat pel vencedor de la carrera fos exacte, no tenia més de vuit quilòmetres) eren de barrancs i, sobretot, carretera veïnal molt sorrenca.

Per aquesta causa alguns corredors varen poder donar un rendiment superior a altres als quals aquelles característiques el van perjudicar.

Naturalment que les deficiències del recorregut no podien, sistemàticament, perjudicar determinats elements i afavorir de la mateixa manera uns altres. Però si, com sembla, el circuit del Campionat Peninsular de "Cross" que s'ha de celebrar el dia 23 d'aquest mes és pla, i l'obligació que té la Federació Catalana d'Atletisme és de vetllar perquè els nostres representants s'acostumin a les característiques del circuit de Vigo, cal que, des d'ara, ja que no fou possible fer-ho a Reus, es procedeixi a adaptar els corredors que hauran de representar la nostra terra, sobre terrenys adequats, amb l'esguard fix en aquell vinent esdeveniment.

Finalment, cal tenir present que a Vigo la carrera s'efectuarà a la tarda i no al matí, com s'ha vingut fent fins ara, i, per tant, els entrenaments de conjunt i refinament dels representants catalans s'hauran de celebrar, també, a la tarda.

* * *

Volem insistir, avui, sobre la magnífica carrera portada a cap pel veterà Cutié en ocasió del "Cross" català. Fou, la seva, una actuació plena d'entusiasme i intel·ligència. Les dificultats del terreny varen afavorir-lo encara més. Cutié és un home molt fort; no ha estat mai un Palau, ni un Miquel, ni un Tàpies, però en el seu historial no manquen jornades glorioses obtingudes, gairebé sempre, en aquesta especialitat de la carrera a peu a través del camp. L'exemple de Cutié ha de servir d'orientació als homes d'avui, alguns dels quals es refien més de les seves condicions físiques que no pas de la intel·ligència per a triomfar.

Cutié coneix a bastament els defectes i les qualitats dels nostres millors corredors i la seva vàlua i possibilitats; això li permet de mesurar les seves forces i de donar un gran rendiment sense malversar les energies. Si no fos així, Cutié no actuaria amb tanta de regularitat i d'èxit després de tretze anys de vida activa.

* * *

En aquesta carrera varen participar-hi equips militars de tres regiments i dos batallons. La inscripció militar fou, doncs, ben nodrida, i això donà peu per a refermar la propaganda de la manifestació.

Però nosaltres preferiríem que els militars es disputessin a part els seus Campionats, sense barrejar-se amb els altres.

També fóra molt convenient que els encarregats de formar aquests equips militars tinguessin un xic més de cura i de zel en la preparació dels homes que escolleixen per a integrar-lo, i que recordessin que l'entrenament no és una cosa que s'improvisi.

Diumenge passat, a Reus, hom pogué constatar com eren els militars precisament els qui varen donar més paleses mostres de no haver estat prou preparats per a resistir, sense perill de perjudicar l'organisme, l'esforç que imposa una carrera de vuit o deu quilòmetres. Es encara més de doldre això per quan els militars són gent sotmesa a unes ordres i a una disciplina extremes que no tenen els altres corredors, pel qual motiu es fa encara més fàcil d'imposar-los un mètode de preparació que, per les causes anotades, haurien de seguir al peu de la lletra.

* * *

Remarquem novament la deslluïda actuació d'alguns dels nostres antics corredors que en aquest Campionat varen reaparèixer, i que es presentaren en una forma del tot desfavorable i censurable. Vegi's si no la classificació obtinguda per alguns d'ells: Serra, 25; Roig, 32; Sors, 33; Marimon, 36; Santacana, 37, i Blanxard, 57...

El migrat resultat de l'actuació d'aquests corredors desdiu molt del seu prestigi, i dóna un pobre exemple de la seva capacitat als esportius que coneixen el seu historial atlètic.

Abans de donar per closes aquestes consideracions, volem fer constar la satisfacció que ens ha produït el millorament assolit per uns quants xicots que, amb una voluntat i perseverança dignes d'un bon premi, s'han fet creditors, un dia i altre, a l'admiració dels qui de prop segueixen la marxa de l'Atletisme català.

Catalunya, actualment, compta amb un estol de corredors joves amb els quals podrà confiar dintre de poc temps. Diguem quins són: Mengot, Mesalles, Casorran, Florença, Badia, Font i altres.

Tot això ens demostra que quan hi ha ordre i disciplina i es treballa amb fermesa i entusiasme el fruit de la tasca recompensa tots els sacrificis realitzats.

BASTONS

Vegeu els assortits i preus a la fàbrica
PASSATGE BACARDI
Rambla - Plaça Reial

TROFEUS I RELLOTGES D'ESPORT

La casa més ben assortida de la Rambla, **El Regulador,**

d'En JOAN BOIX

Rambla de les Flors, 37, i Carme, 1 - - - - BARCELONA

Trenta mesos a la selva mexicana (10)

per E. Guardiola Cardellach

(Continuació)

VIII

EL JAGUAR

Convé, per a fer-se càrrec de l'admiració d'aquella bona gent davant la meva heroïcitat (sic), conèixer una mica els costums del jaguar, del tigre, com en diuen a Amèrica. Jo, en aquells dies, desconeixia encara absolutament la vida de les feres a la selva, i només en tenia les versions exagerades, espantosament exagerades, que m'havien relatat els companys desitjosos de fer-me por, de fer-me pagar, amb una mica d'espant, la "novatada" selvàtica. Altrament no hauria comès la imprudència que vaig cometre i que tant va servir-me per a aixecar la meva figura als ulls de la indiada.

Un home a cavall, i sobretot de dia, no n'ha de témer res, del tigre. Tan solament de nit, i per excepció, el jaguar ataca l'home quan aquest va a peu; no es recorda que mai s'hagi atrevit a enfrontar-se amb un cavaller. Si jo, aquella tarda, hagués esperonat secament la mula fent-la marxar endavant, el jaguar s'hauria retirat, deixant el pas lliure. Si hagués girat cua, res no m'hauria fet la fera. Segurament ella s'hauria quedat més tranquil·la que jo mateix, en veure'm desaparèixer.

Es molt explicable que el jaguar no ataqui mai l'home. La selva mexicana ofereix a les feres un bé de Déu de bon menjar, sense perill de cap mena en la cacera, que no les obliga a arriscar-se per a fer esplèndids àpats. I la fera no ataca si no és per necessitat, sigui de menjar, sigui de defensar-se. Per això és perillós d'atacar les bèsties, ferir-les i hostigar-les. Es aleshores quan elles ataquen, per a defensar-se, però per a res més que defensar-se.

Si aquella tarda erro el tret, potser ara no podria contar-vos aquestes impressions. El jaguar menja, de preferència, cérvol o porc senglar. El cérvol el caça a la carrera, perseguint-lo en una, podríem dir-ne, carrera de resistència, fins que el rebenta de córrer, l'atrapa, li cau al damunt de l'espinada i el destroça. Per a caçar el senglar es val de l'astúcia. Estudia el camí que la bèstia fa per a anar a beure, i s'enfila a un arbre que tingui una grossa branca horitzontal que travessi el caminet que el senglar ha de recórrer. Quan el senglar passa, el tigre es deixa caure damunt d'ell i el mata. Si el senglar és de la mena menuda dels dits "tamborcillo", que van en ramats de cinquanta o seixanta, el jaguar resta en el seu "cazadero" mentre passa el ramat, i es deixa caure sobre el darrer. I pobre d'ell si no ho fes així!... Si es llançava damunt el primer o un dels primers, els altres l'escometrien com a llops i el destroçarien amb llurs ullals, fins i tallants com ganivets. Atacant el darrer, però, els altres fugen espaordits.

També caça el tigre, galls d'indi i faisans, toixons i altres bestioles que fan de bon pair. El tigre que viu prop de la platja té una altra mena de menjar, a temporades exquisit i gens perillós. Són els ous de tortuga, de les grosses tortugues marines — careis entre altres — que ponen en un sot que fan a la sorra, tapant-lo després i deixant que el sol, el pare sol, s'encarregui de covar-los. El jaguar descolga la pastura i se la cruspeix tranquil·lament, i a fe que és menjar finíssim. De totes maneres el jaguar és capriciós per al menjar. A voltes se sent com esperonat per un esperit aventurer i li agrada jugar-se la pell per satisfer un caprici estomacal. Citaré uns quants casos curiosos i força interessants. Una vegada, un jaguar va encapriciar-se amb un xicler — cas verament extraordinari i que va ocórrer l'any abans d'arribar jo a la selva. I no va parar fins que una nit va atansar-se al campament, i entrà a la petita cabana de fulles de l'home i el baixà de l'hamaca on dormia a força d'estirades amb les urpes. Als crits esglaiadors del desventurat es despertaren els altres xiclers fent gran soroll, i el tigre va fugir sense poder-se'n endur la presa. Per sort, l'home dormia bocaterrosa en l'hamaca, i les urpades de la fera, si bé li varen destroçar completament una anca, no li feren cap ferida mortal. Si hagués dormit de cara al cel, hauria mort inevitablement amb el ventre destroçat. Un altre jaguar va tenir la gosadia de venir a caçar una porca que estava prenys, i que dormia arrambada a la paret de fusta de la meva pròpia barraca, dintre un dels corrals de les mules de l'acampament. El rebombori que varen armar les mules en veure la fera cridà l'atenció dels gossos i despertà tot l'acampament, i perseguiren la fera uns quants homes precedits pels gossos tigrers. A un centenar de metres el jaguar va haver de deixar la presa per tal d'alliberar-se de la persecució. La porca estava ben morta, amb el crani buidat d'una grapada.

El fet que el tigre perseguit hagués pogut arrossegar cent metres una presa que pesava ben bé seixanta quilos, us donarà una idea de la potència d'aquesta mena de bestioles. Més potent era encara el tigràs — el més gros que he vist — que fou emmetzinat al campament dit "La Vega de San José", lloc famós per l'audàcia de les seves feres.

Aquest animal era d'un desvergonyiment admirable. Havia arribat fins a endur-se'n un dels més braus i bons caçadors dels gossos nostres, quan estava adormit al portal mateix de l'edifici principal d'aquell campament. Una nit va saltar les tanques del corral de les vedelles, les quals tanques tenien una alçària d'un metre i mig. Va matar un vedell de cinc mesos, i arrossegant-lo fins a les tanques, se'l va carregar a l'esquena, i amb aquesta càrrega va tornar a saltar cap a fora — tot això quedava perfectament a la vista seguint el rastre — i l'anà a amagar sota uns arbusts a mig quilòmetre del corral. Allí se li va menjar les tripes i un tros de cuixa i el va deixar. El corraler va demanar-me per telèfon l'estricnina, i li vaig fer enviar tot seguit a mata-cavall. Al cap de dos dies telefonava donant-me compte de la mort del tigràs, que havia tornat a menjar del vedell emmetzinat, i tot seguit em va enviar la pell d'aquella bestiassa, que amidava de clatell a naixement de cua un metre setanta. També va enviar-me una bala de plom, calibre 44, probablement de Winchester, que el tigre tenia clavada en una mà, i uns ullals formidables, groguencs i ja arrodonits per tants anys i anys de treball... Era un veritable i valent veterà de la selva... No mereixia pas morir tan vulgarment, d'un mal de ventre donat a traïdoria...

Però el cas més típic d'atreviment — imprudència jovenívola, o tal vegada desig d'admirar amb audàcies extremades la femella volguda — és el que ara explicaré. El cos d'edificis de fusta que formaven l'administració i l'estatge de l'administrador, donaven, de part de darrera, a un corral cercat amb troncs gruixuts i força ben ajuntats, de dos metres d'alçària. Un recó d'aquest corral era el cercat on hi havia de nit les vaques amb llurs vedells, i entre aquest i la barraca de l'administrador hi havia la cuina dels funcionaris.

Davant, una gran cabana feta de troncs i sostre de palla, era el dormitori dels dos criats nostres, i a un metre i mig, una altra cabana gairebé igual, servia d'aixopluc a les gallines. I bé: durant tres nits, un animal entrà als galliners i afanà tres o quatre caps d'aviram cada nit. Les pobres gallines ja no volien anar a ajocar-se al seu palau. Examinant per on podia entrar el lladregot, veiérem una dissimulada obertura al sostre, justament a la banda del corredor de metre i mig que separava el galliner de la barraca dels criats. El carnisser, doncs, saltava la paret, travessava gairebé tot el corral, passava frec a frec per on dormien dos homes, s'enfilava per la paret del galliner i feia el seu fet.

Vàrem tenir algunes discussions sobre la mena de bèstia que feia la malifeta. Els criats creien que era una serp; jo que era un gat mesquer; En Màximo Garcia i En Menéndez, que era un tigre... La quarta nit vàrem agafar les gallines i les vàrem ficar per força al seu lloc, després de tapar el forat del sostre. Deixàrem oberta la portella d'entrada de l'aviram, sota mateix d'on hi havia el forat, i per la banda de dintre col·locàrem una ferma caixa de fusta, convertida en trampa, amb una gallina que servís d'esquer.

Prop de mitja nit, un dels criats, Màximo i jo, que estàvem a l'aguait, bastant lluny, a l'administració, per no espantar la bèstia, sentírem el cop de la trampa que queia... Sortírem corrents i vàrem veure, entre la foscor de la nit, una grossa ombra, com de tigre, que saltava la paret. Tres trets de pistola varen sentir-se... La bèstia, però, havia escapat...

L'endemà al matí traguérem la caixa-trampa. Pesava bastant. Hi havia, doncs, quelcom a dintre... Amb una serra obrírem una portelleta a la banda del sostre de la caixa, i tot seguit, malgrat de l'alçària de prop d'un metre d'aquesta, un naset entre gris i ros i uns ulls brillants flairaven i esguardaven per l'orifici... "Es tigre!", va cridar Màximo, triomfalment. I traient-se la seva Parabellum formidable, d'un tret va desfer la testa de l'animal...

No sense precaucions, vàrem obrir la tarmpa, i en efecte, un bell, un gentil tigre jove, fi, esvelt, de pell brillant, estava arronçat, fet un cabdell, amb el crani a trossos, en un recó... De la gallina no en quedaven més que mitja dotzeneta de plomes... No cal dir que la vídua d'aquell valent, d'aquell arriscat jaguar, es va fer fonedissa per sempre més. Segurament devia aconsellar el seu nou espòs de cercar una altra casera menys perillosa que la que tenien amb el difunt...

(Continuarà)

articles i reportatges

ORIENTACIONS

L'esport que ens caldria

Es sabut que l'esport va néixer a Anglaterra com una reacció contra el sedentarisme i el reesclosiment urbà, fill del maquinisme. Naturalment que aquesta afirmació és sempre relativa i que cometen un greu error els qui imaginen que abans del segle dinou la humanitat no ha conegut res de semblant als exercicis esportius. La veritat és, ja ho sabeu, tota una altra. No hi ha cap civilització que no impliqui una mena o altra d'esports... si alguna sembla haver-se'n passat és perquè ha viscut enterament absorbida per aquest superesport que és la guerra. Però ordinàriament els homes de tots els temps han alternat el treball o l'oci amb els jocs físics; el joc de pilota és antic gairebé com la història, els simulacres de lluita i els torneigs han estat sovint la diversió dels cavallers, allà on hi ha glaç no han pas faltat patinadors, com acrediten bellament els pintors holandesos dels segles XVII i XVIII, les carreres en els seus diversos aspectes tenen precedents a tot Europa i a tot Asia; països tradicionalistes com ara el basc conserven un seguit de costums atlètics que provenen de qui sap quina centúria; els samurais japonesos, ¿què eren en els seus esplais amistosos sinó uns veritables sportsmen?

En fi, per tot i en tot temps hi ha testimonis fefaents de la perennitat de l'esperit esportiu. Si en algun moment ha semblat eclipsar-se ha estat segurament a la primeria de l'era industrial, aleshores que la gent del camp va abocar-se a les ciutats i s'hi va aclofar encara sense esma per a compensar els inconvenients de la seva clausura. Es en aquest sentit que resulta legítim de parlar d'Anglaterra com a mare dels esports. Ella va engendrar la malaltia i ella va cuitar a cercar-li el remei oportú. Les altres nacions, les unes a més distància de les altres, les unes per veritable necessitat les altres per esperit d'imitació, han seguit el seu exemple.

Ara bé: si la gran ciutat és, com he dit, la causa de l'esportisme modern, puix que ella va condemnar els homes a la vida enconfurnada i sense horitzonts, convé reconèixer que aquesta causa cada hora esdevé menys efectiva. La ciutat industrial de mitjans de segle passat, amb la seva relativa petitesa, no imposava als seus habitants ni el més elemental dels exercicis: el de la marxa. Els edificis, encara mal adaptats a les exigències del maquinisme, gens controlats per les autoritats higièniques, comandaven imperiosament la recerca d'aire lliure i d'esplai.

El segon estadi en la creixença de la ciutat industrial també justifica l'esport. L'àrea urbana creix, però les comunicacions s'hi multipliquen d'una manera proporcionada; neixen els tramvies, els cotxes de lloguer, els autòmnibus. El ciutadà està ben servit. Hi ha un cert equilibri entre les seves necessitats de transport i l'organització dels serveis públics. Altrament no hi ha, encara, el virus del dinamisme. La gent adora el cafè i el teatre. Les tertúlies i els salons gaudeixen de tots els prestigis. No s'ha perdut la gràcia de saber seure.

Però sobrevé el tercer estadi en la creixença dels nuclis urbans. Es el período de la plètora o de la congestió. L'equilibri es trenca. Encara que els mitjans de transport es multipliquen i es perfeccionen, s'electrifiquen i adapten al motor d'explosió, el cert és que s'inicia l'era de les empentes, de les aglomeracions i de les angúnies. Resten grans distàncies a salvar a peu, perquè els barris han crescut més de presa que les línies de comunicació. A hores fixes, una multitud immensa acut a les parades dels tramvies i a les estacions dels carrils subterranis per anar a casa o per tornar a la feina. Cal lluitar, córrer, fer valer els colzes, estirar el coll, evitar les trepitjades, aguantar equilibris difícils i fins dolorosos, penjar d'un estreb, saltar a terra mentre el vehicle marxa... en fi, realitzar mil esforços.

D'altra banda, les cases creixen en sentit vertical. No totes tenen ascensors — sobretot en terres del Vell Continent. I obliguen els ciutadans a laborioses ascensions a peu. Les botigues i els grans magatzems, els espectacles públics, les oficines recaptatores d'impostos, sotmeses a un règim de massa per al qual mai acaben d'estar preparats, imposen un altre rengle d'exercicis.

En una paraula, el ciutadà de les modernes metròpolis no tan sols ha deixat d'ésser el personatge sedentari que necessita destinar els lleures a la gimnàstica muscular, sinó que ha esdevingut l'ésser extenuat i marejat que demana repòs i silenci.

Repòs i silenci! Perquè, àdhuc quan el ciutadà de la moderna metròpoli congestionada jeu a casa seva, hi ha mil sorolls i neguits que dancen al seu entorn una sardana infernal. Sorolls infinits del carrer, timbre de la porta, timbre del telèfon, la ràdio del veí superior, el gramòfon del veí del costat, la trepidació de l'avió que passa...

El veritable tipus d'esplai modern és el que s'atorguen de tant en tant els milionaris americans: una cadira d'extensió en una clínica, al camp, en mig d'un paisatge sedantíssim. Menú exclusivament vegetarià. Incomunicació absoluta amb els negocis. Prohibició de parlar.

¿Els ciutadans, éssers sedentaris i esllanguits? ¿Els ciutadans necessitats de moviment i d'exercici?

Això era cinquanta anys enrera, no pas avui. Avui, els pobres ciutadans no necessiten sinó sepultar-se periòdicament en una immobilitat embuatada i sense excitants.

CARLES SOLDEVILA

La campanya pro-Rini

UNA REUNIO DE PREMSA ESPORTIVA

Demà, dimarts, a les vuit del vespre, la Comissió organitzadora del festival a profit d'En Rini, reunirà al cafè "Oro del Rhin" els periodistes esportius barcelonins per tal d'informar-los del projectat festival.

Els que no hagin estat avisats, els preguem que es donin per convidats.

MES DONATIUS

Gràcies a l'entusiasta cooperació de l'Agustí Sancho, l'ex-mig centre del F. C. Barcelona, avui entrenador de l'Iluro, de Mataró, rebérem ahir 143'75 pessetes recaptades entre els socis de l'esmentat cercle de la Costa.

També hem rebut 41 pessetes d'un grup de concurrents al Bar Elèctric, de Sans.

La recaptació, fins ara, és:

Suma anterior... 1.958'—
Recaptat per l'Iluro

	Pessetes.
S. C....	143'75
M. B. T.	5'40
Recaptat al Bar Elèctric:	
Josep Badell	2'—
Miquel Rafles...	2'—
Martí Seguí..	1'—
Josep Vives..	1'—
Just Martínez...	5'—
Antoni Alzina...	2'—
Casimir Ponç.	1'—
Francesc Penya.	2'—
Vicents Càrceles.... ...	2'—
Ernest Carbonell... ...	1'—
Josep Bat...	5'—
Alfons Obon.	2'—
Pere Pastor..	5'—
Antoni Martínez.	1'—
Joaquim Loyola.	3'—
Antoni Abadal...	5'—
Artur Lanza.	1'—
Sumen pessetes...	2.148'15

EL FESTIVAL DE NOVETATS

Dimecres començaran els assaigs de l'obra d'En Dova, "L'honor del barri.

Ens consta que hi ha un gran entusiasme entre els futurs protagonistes. I el que és pitjor, que mancaran papers per a donar compliment a tothom que té ganes de sortir.

Ciutadà: ¿Ja sou subscriptor de **la rambla**?

LA RAMBLA BARCELONINA

DE CANALETES AL PORT

Els nombrosos estrangers que han tingut la gentilesa de venir-nos a veure amb motiu de l'Exposició han quedat frapats en constatar l'extraordinària vitalitat ciutadana de les Rambles. L'estiu passat vàrem acompanyar per Barcelona una colla de periodistes estrangers de nacionalitats diverses, i tots van coincidir en assenyalar-nos la poderosa simpatia de la popularíssima via barcelonina. El que més els va estranyar, però, fou la seva animació nocturna. A les dues de la matinada, quan els Boulevards parisencs estan més que deserts, quan a les grans ciutats d'Europa l'animació es limita a determinats llocs d'esbarjo, la nostra Rambla està plena de gent que passegen sense pressa, que ramblegen tranquil·lament, que pugen i baixen del Port a Canaletes i de Canaletes al Port, amb un cigar a la boca i un bastonet a la mà, xerrant amb un amic, mirant les dames que passen, i esperant que arribi l'hora d'agafar el darrer tramvia que els mena a llurs carrers...

...I l'equip d'emblanquinadors, que amb la canya de la bronja al coll van voltant la seva placeta amb un aire transcendental...

Un reportatge de la Rambla ha d'ésser una cosa molt difícil. Sí, senyors. Molt difícil, perquè sembla tan fàcil. La Rambla és una cosa única a Barcelona, i potser única al món. Té un dinamisme, una gràcia local, una varietat de colors i uns caires tan diversos, que dificultaria la missió d'un repòrter que es proposés fer-ne una descripció objectiva, detallada, fotogràfica. Veure un àlbum de vistes locals amb quatre o cinc fotografies de la Rambla és una cosa que fa caure l'ànima als peus. La Rambla, senyors meus, no es pot retratar, s'ha de viure, s'ha de tastar, s'ha d'ensenyorir del transeünt, barceloní, foraster, europeu o americà, fins a fer-ne un devot, un fidel, un admirador, un ramblista en tota l'extensió de la paraula...

La Rambla del matí és una Rambla diferent de la del migdia, la de set a nou del vespre és una Rambla nova i és una altra Rambla la dels darrers noctàmbuls.

Per a nosaltres té un interès especial la Rambla del vespre, el centre esportiu més viu i més interessant de Barcelona. A Canaletes hi acudeixen tots els apassionats del futbol, es comenten les incidències dels partits, es fan critiques apassionades de jugadors, clubs i àrbitres. Els diumenges sobretot les penyes a l'aire lliure de Canaletes presenten una animació interessantíssima. Tots ho haveu vist, gairebé ningú, per desapassionat o indiferent que sigui per la cosa esportiva, haurà deixat d'interessar-se en una d'aquelles solemnitats futbolístiques en què, sota el partit, batega un símbol més elevat, pel resultat d'un match al camp de Les Corts.

—Qui ha guanyat?

—Com han quedat?

—Qui ha fet els gols?

El transeünt se separa un moment de la promesa o de la dona i s'atansa al grup que comenta el partit...

Parlem dels "ramblistes"

Volem parlar de la Rambla pròpiament dita. Això vol dir que no parlarem de les terrasses dels cafès, ni de les venedores de dècims que hi deambulen oferint-vos sempre "la primera", ni dels músics ambulants que cal fer callar amb una peça de deu cèntims, ni de les voravies retallades que obliguen els passants a fer equilibris per tal de no caure al vial i ésser aixafat per un tramvia o un automòbil... Ni d'aquelles voravies que les cadires i les taules han anat empetitint sense que ningú tingués en compte que se sacrificava la seguretat del públic, la tranquil·litat del transeünt, la lliure circulació. Només parlarem de la Rambla Central, i, molt especialment, del personatge tipus que hi passeja perquè s'hi troba com el peix a l'aigua.

Us l'imagineu? Es el barceloní mitjà. Arriba a Canaletes i parla de futbol si troba la seva penya. S'assabenta dels gols que el Barcelona porta fets durant la temporada i de l'equip que presentarà l'Europa contra el Sans. Troba el seu venedor de diaris, aquest altre tipus simpàtic de la Rambla, que crida incansablement els nostres diaris i que puja i salta dels tramvies àgil com un acròbata. El ramblista compra el diari i decideix, com cada dia, marxar fins a Colom. Sense adonar-se que està a punt de ploure accepta els serveis d'un cirabotes amable, i recolzat al tronc d'un arbre es fa enllustrar les sabates. Tot just el "cira" dóna els darrers cops de tela damunt la pell lluenta, comença de plovisquejar. Automàticament, l'home que repetia incessantment les seves "barajas de Vitoria, barajas", canvia de mercaderia i treu un penjoll de "anillos de goma para los paraguas". El ramblista en compra un i constata que s'ha deixat el paraigües a casa. Tira avall. La pluja ha estat una falsa alarma. Al bell mig de la Rambla de Canaletes troba un venedor de gossets que li ofereix una monada de quisso que tremola de fred, per vint-i-cinc pessetes. L'acarona dolçament i decideix no comprar-lo. Dos metres més avall la venedora de globus li parla de la ilusió que la seva mercaderia faria als petits de casa. Entra a la Rambla dels Estudis i, com cada vegada que hi passa, constata si el seu cronòmetre marxa d'acord amb el rellotge de Ciències. Al quiosc-estanc compra un paquet de canaris, perquè aquests li resulten més econòmics que els que venen els venedors d'ocells que té a la vora.

Dos metres més avall, la venedora de globus li parla de la ilusió que la seva mercaderia faria als petits...

S'asseu un moment en una cadira de la Rambla, entre un dormilega que ronca com una sogra i una senyora molt pinturejada que li llança mirades inflamades. S'aixeca de seguida, i mira, un xic més avall, les ilustracions de les revistes exposades en un quiosc, i arriba al Principal Palace, on s'entreté llegint els cartells de la funció del dia. Per fer-ho tot com cal i comportar-se com un perfecte ramblista, baixa als soterranis que per als senyors han installat sota el monument d'En Pitarra, i en puja més descansat que no hi ha entrat, amb l'ànim d'acabar d'arribar fins a l'estàtua de Colom. En plena Rambla de Santa Mònica, l'escola peripatètica internacional amb notòries tendències francòfiles triomfa, i el ramblista no sap com defugir les amables insinuacions de no poques dames complacents. La via s'eixampla, el ramblista camina més sossegadament, l'airet de mar li refresca les galtes i les sirenes dels navilis, més cridaires, però menys perilloses que les de la Rambla, li omplen el cor de nostàlgia...

El ramblista ha complert el seu deure i torna amunt, camí de Canaletes, sense comptar les vegades que ha fet aquest camí...

DOMENEC DE BELLMUNT

Llegiu, a la darrera pàgina, l'interessantíssim article de Jaume Aiguader: unes paraules de sinceritat...

COMENTARIS

Examen de consciència

Els diaris van plens aquests dies d'una frase que s'ha posat de moda: "La pacificació dels esperits". El Govern ha dit que aquest era el seu primordial objecte; la premsa constata que els esperits s'han pacificat. No ha calgut pacificar els cossos corresponents a aquests esperits, perquè aquests cossos no han sentit cap pruïja bèl·lica mentre ha durat la dictadura. Els cossos, de tan pacífics, semblaven realment morts. Però els esperits, durant aquests sis anys i mig... Mare de Déu els esperits! Anaven carregats fins al punt de dalt. Eren tot pólvora i dinamita. Els esperits! Estaven tan enlairats i enfaristolats..., que si bonament el general Primo de Rivera no se n'hagués volgut anar, si el que l'havia posat de dictador no l'hagués vlogut treure, els esperits haurien estat capaços de resistir — tan carregats de pólvora i de dinamita com en aquests darrers anys, això sí — deu, vint, trenta anys més, si hagués calgut.

Però els esperits ara estan pacificats. Es cert. L'obsessió dels esperits, tot aquest temps que ha durat la Dictadura, era de pensar què passaria en el seu moment final. Els esperits tenien la sensació que un dia o altre s'havia d'acabar el Govern de Primo de Rivera. Però, com? De bnoes a bones? Era difícil d'esperar-ho. Ara s'enfadaven els artillers, ara la marina, ara els estudiants, ara En Mcaià, ara En Sànchez Guerra. Un dia o altre les coses podien esbotzar-se. Aleshores la cosa no aniria de bones en bones. Això els esperits, tot i exaltats, no els plavia gaire. L'esperit de l'home de negocis, de l'advocat, del botiguer, del comerciant, del viatjant, del periodista, de tota la classe alta i la classe mitjana i àdhuc la classe baixa — hi ha un testimoni de sis anys i mig — no era pas amant de patacades i aldarulls. Ara que els negocis anaven bé, que tothom, qui més qui menys, anava fent, — allò que se'n diu "anar fent" — la incògnita del que podia passar el dia de la caiguda de Primo de Rivera, acabava de posar intranquil a tothom.

I ara els esperits estan pacificats. Primo de Rivera és fora, i "no ens ha calgut fer res". No hem hagut d'interrompre ni un moment la nostra vida normal, la nostra feina, el nostre cafè de cada dia, el nostre cinema, no hem hagut d'arriscar ni un pèl de roba, i ens trobem que tot allò ja no hi és, i que ha pujat un Govern on uns quants senyors constituïts en Comissió liquidadora es proposen emprendre la tasca natural de liquidar. Per a un major goig, la crisi es produí de vespre, i a una gran quantitat de gent que s'havia ficat al lloc innocentment, encara sota el règim dictatorial, — això sí, amb l'esperit que treia foc i flamarada —, la bona nova els va arribar en llevar-se, que és el gran ideal d'aquest país: aixecar-se, i sense haver fet cap esforç, trobar-se satisfets els anhels, portats en safata.

Ja no hi havia Primo de Rivera!!! Els esperits van respirar, i és clar que van quedar pacificats. Es a dir, que no havia calgut passar cap molèstia, ni fer res, absolutament res? N'hi havia realment per a pacificar-se. Quin pes ens havíem tret de sobre!!

La cosa ha anat tant bé, tant amb el mínim esforç de part de tots, que de tan mínim no ha calgut que passés de nul. I com que som un país ingenu, que anem sempre amb el cor a la mà, aleshores podem llegir coses tan delicioses com aquest manifest de l'Aliança Republicana, en el qual es dóna compte que el primer acord del Comitè Directiu ha estat el "d'haver vist amb satisfacció la fi de la dictadura". ¿No trobeu que és molt bo? En un país monàrquic, un organisme republicà, és a dir, d'oposició, acorda "haver vist amb satisfacció la fi de la dictadura". Amb satisfacció, i segurament prenent xocolata.

Després llegiu: "Els homes d'ideal passem uns dies de goig, i tot vanagloriant-nos de l'èxit de la resistència, havem de posar-nos en contacte per unir-nos en un front únic i proseguir el nostre camí comú." Vanagloriar-nos de l'èxit de la resistència...! I això ho escriu un home de trenta anys, l'edat de l'empenta, de l'atac, de la combativitat. ¿La veieu la causa de la veritable pacificació dels esperits? En quin compromís en trobàvem i que bé que n'hem pogut sortir i amb quina elegància! Som gent d'una resistència fantàstica. Resistiríem trenta anys de dictadura, sense ni piular.

El corresponsal del "Journal", a Madrid, que ha tramès al seu diari la impressió de l'ambient del país davant el canvi de Govern, constata les grans alegries amb què fou rebuda la caiguda de Primo de Rivera, la satisfacció general, els aldarulls de joia, i diu: Un país que passi d'una dictadura com la de Primo de Rivera a un Govern liquidador de la seva actuació, no sols sense cap trasbals ni commoció, sinó contràriament, dins d'aquesta gran jcia popular, és un gran país, que farà que se'n parli i anirà allà on vulgui.

Efectivament: Es un gran país... o bé és un país que no val res, a la mà de qualsevol altre general o civil que el dia que li sembli s'erigeixi en dictador per dotze anys en lloc de sis. La forma com s'ha operat la pacificació dels esperits és un argument a favor d'aquesta tesi.

"Veure amb satisfacció — un organisme republicà — la fi de la dictadura"; "vanagloriar-se de l'èxit de resistència"... D'ací a quatre dies qui sap si es dirà que ja podem cantar i treure banderes. Si la gent canta i treu banderes, cregueu que aquest és un país que no val allò que se'n diu res. Serà la prova decisiva.

La llibertat de cantar i d'exhibir oriflames estimades no ens l'havem guanyada. I com que no ens l'havem guanyada, som indignes de fer-ne ús, perquè estàvem molt enlairats d'esperit, però la matèria, durant sis anys i mig, ha acreditat la seva covardia. Si no es té en compte això, creiem que aquest és un país en el qual no hi ha res a fer. Es un país apte només per a resistir. I la resistència no és cap valor positiu.

J. VENTALLO

la rambla

Esport únicament?
No; ciutadania, cultura, democràcia
Llegiu-la!
Subscriviu-vos-hi!

MOTORISME

El greixatge central en els automòbils

Les articulacions d'un xassis o d'una transmissió, molt nombroses i no sempre assequibles en un automòbil, han de poder jugar lliurement, sense que aquest joc sigui excessiu, ja que aleshores és quan es produeixen els impertinents sorolls i algunes vegades l'inevitable trencament de peces. El greixatge d'un cotxe és un problema que sempre ha preocupat els constructors.

Fins fa poc temps, en la majoria d'automòbils s'utilitzava el rudimentari greixatge manual, sempre engorrós i moltes vegades deficient. Avui les casès constructores s'han decantat cap a la lubrificació centralitzada a pressió, la qual té l'avantatge que sense moure's el conductor del seu scient pot lubrificar amb la màxima efectivitat les articulacions principals del cotxe.

Els treballs que constantment porten a cap els enginyers de les grans fàbriques d'automòbils ens han posat en coneixement d'algunes solucions d'aquesta mena d'engreixatge.

Una de les principals consisteix a assegurar el greixatge automàtic de totes les articulacions, sense altra feina per part del conductor que la d'apretar un botó (Técalémit), un pedal (Bijur) o la d'omplir un cop cada mes un petit dipòsit (Alcyl). El primer i el darrer nomenats han estat els capdavanters d'aquesta mena de greixatge automàtic avui dia emprat per la immensa majoria de constructors.

Degut a què la distribució del lubricant es fa per mitjà de canonades de petit diàmetre no pot utilitzar-se el greix consistent, sinó un oli de suficient viscositat i estudiada consistència per als punts més fatigats, el qual, donada la seva fluidesa lubrica perfectament, àdhuc els llocs d'espais reduïts, on les peces són més ajustades.

Actualment fins els engranatges del diferencial i canvi de marxes són lubricats amb oli semi-fluid.

El sistema Bijur porta una bomba instal·lada en el dipòsit de l'oli; durant el moviment d'injecció l'èmbol o pistó és expremut per un ressort que envolta la tija de la bomba; d'aquesta manera se sotmet l'oli a una pressió de 6 ó 7 atmosferes. En apretar el pedal la vàlvula d'admissió s'aixeca i permet omplir-se el cos de la bomba, la qual expelleix l'oli cap els tubs que el porten al lloc destinat. En acabar el moviment de l'èmbol, el cos de bomba és tancada hermèticament per un disc, i com que el dipòsit també està hermèticament tancat, resulta que la pols no pot entrar-hi i per tant sempre està exempt d'impureses i de destorbs. Tampoc pot vessar-se l'oli en cas que es trenqui un tub, ja que la pressió atmosfèrica ho impediria.

Comprenent la importància que per als automòbils ha tingut sempre la lubricació, els constructors d'aquests moderns sistemes de gseixatge estan estudiant constantment la introducció de millores per tal d'arribar a la suprema perfecció.

Alcyl, per exemple, ha previst l'acoblament del seu sistema amb el "Silentbloc", inventat per Thiry i desenrotllat per Repossean, del qual, per ésser molt interessant el seu funcionament, parlarem detingudament un altre dia.

A. FIGA

ESPORTIUS
LLEGIU "LA RAMBLA"

Esportius, propagar
AVIACIÓN
es treballar per
l'AERONAUTICA
CATALANA
Demà, sortirà

PRESENTACIO D'UNA AVIONETA CATALANA A L'AERODROM CANUDES

Dissabte passat tingué lloc al camp d'aviació del conegut mestre aviador En Josep Canudes la presentació privada en vol de la primera avioneta construïda a Barcelona per l'eminent enginyer i gran deportista En Joan N. Klein.

Malgrat del mal temps que a estones feia gairebé impossible estar al camp, acudiren bon nombre d'invitats i representants de la Premsa local.

L'avioneta "Klein A K 2" és una meravellosa creació. De línies esvelteis i fines, sembla una joguina per a "nens grans", ensems que dóna la sensació de màxima seguretat.

Les seves característiques són les següents:

Envergadura: 9 m. 10 cm.
Llargada: 6 m. 75 cm.
Alçada màxima sobre el sòl: 2'10 metres.
Superfície de sustentació: 13 metres quadrats.
Càrrega per metre quadrat: 30 k.
Motor "Anzani" Y 35 c. v.
Refredament per aire.
Velocitat tècnica prevista: 125 km. per hora.
Velocitat mínima: 60 km. per hora.
Coeficient de seguretat: 6'3.

L'amic Canudes, pilotant la "Klein A K 2", ens demostrà el ben resolta que està aquesta avioneta amb un vol d'uns 10 minuts de durada.

Despegà majestuosament i s'enlairà com si hagués estat una "persona gran". Evolucionà per damunt el camp a uns 500 metres d'alçada i aterrà perfectíssimament.

No cal dir que en posar l'aviador els peus a terra fou sorollosament aplaudit i felicitat, així com també el seu constructor, En Joan Klein.

A l'hangar s'obsequià els concurrents amb un exquisit lunch, durant el qual es feren grans comentaris d'elogi d'aquesta ben encertada avioneta catalana, la primera que seriosament s'ha construït a Barcelona.

El nostre bon amic Co de Triola digué que Klein no és pas ara que s'inicia en l'aviació; fa uns dinou anys que construí un planejador. Després ha anat construint petits models, diguem-ne de laboratori, fins que, fruit d'un seguit d'anys d'investigacions científiques ha concebut la "Klein A K 2", que donarà fama al seu inventor i a no trigar posarà a Catalunya en el lloc que en coses d'aviació li correspon.

A. F.

FETS PROMINENTS DE LA SETMANA

Aquesta passada setmana pilotística començà sota no gaires bons auspicis.

Al Frontó Novetats, en una sola vetllada hi hagué tres lesionats, cosa no extraordinària i afortunadament gens corrent en els anals del Frontó Novetats.

Primerament es lesionà Elola mitjà, d'un cop de pilota al cap, i poc després era un altre jugador el que s'havia de retirar per lesió en una cama. Com si no n'hi hagués prou amb tot això, Guruceaga que, pel que es veu, és home de sang molt calenta, en perdre una pilota donà rabiosament un cop de puny a la paret i en resultà amb el metacarpi partit.

En vista de tantes calamitats hom decidí suspendre el partit, ja que de continuar allò era molt possible que l'empresa del Frontó es quedés sense cap jugador disponible.

Dimecres al vespre tingué lloc al local social de l'Associació d'Alumnes de l'Escola d'Enginyers Industrials una reunió per tal d'enllestir tots els detalls referents a la pròxima celebració dels campionats escolars.

Aquella mateixa nit al Frontó Novetats hom combinà una vetllada que resultà d'allò milloret que hem vist aquesta temporada.

Pistón i Goitia s'acararen a Cazalis I i Elola II en una brillantíssima partida que fou guanyada pels primers per un sol punt de diferència. Aquest "mínim" avantatge indica ben clarament com fou de disputada la partdia i com anaven d'igualades les forces.

Després es jugà un altre encontre entre Julià i Garmendia i Galarraga i Barasalegui. Guanyaren els primers, també per un sol punt de diferència. Malgrat d'ésser un encontre de "segons", ens plau de remarcar-lo aquí per la intensa emoció que despertaren totes les jugades.

Dijous tingué lloc la tercera sortida del davanter Ituarte. Aquesta tercera sortida fou una nova derrota del famós davanter, que tan bona impressió produí en la vetllada de la seva presentació.

ZURRI

Edició esportiva de LA PUBLICITAT

PRESENTACIO A ESPANYA DEL
5 cv ROSENGART
1930
Conducció interior 4 places
PTES. 5.580
o FRANCS 18.600

Coupé 2 places: ptes. 5.580 Francs 18.600
Roadster 3 places: ptes. 5.070 Francs 16.900
VEHICLES INDUSTRIALS, CARREGA 200 Kg.: PESSETES 5.340 FRANCS 17.800
VENDES AL COMPTAT I A TERIMINIS — 2 % DE DESCOMPTE PROMPTE PAGAMENT
NOTA IMPORTANT: Serà facultat exclusiva del venedor l'aplicació a l'acte de la venda de la tarifa francs o pessetes
Amb motiu d'haver-nos estat confiada la Delegació ROSENGART a Espanya, tramitarem totes les sollicituds d'Agències directes amb fàbrica
AVIS IMPORTANT: A partir d'aquesta data la nostra politica serà rigorosament de PREU FIX
AUTOMOBILS HUDSON, ESSEX, STUTZ
DELEGACIÓ ROSENGART PER A ESPANYA
DIAGONAL: 389 - BARCELONA

CARTA DE PARIS

El "cros" en bicicleta la darrera novetat sensacional

Fa uns quants anys, això del cicilsme mixt feia somriure els asos francesos i estrangers de la bicicleta. No n'hauríem trobat un amb ganes de prendre part en una carrera d'aquestes on és precís carregar-se la màquina a coll, ficar-se fins a genoll dins de l'aigua, bufar a les costes, pedalejar pel pla i arribar, per fi, fet una llàstima... Tot això, per als asos, era poc seriós.

La gent, però, malgrat l'absència dels grans noms, es va anar engrescant per les carreres ciclo-pedestres. El que fossin corredors de segona divisió i noms gairebé desconeguts, no era pas obstacle perquè milers d'espectadors seguissin les proves amb veritable interès.

I es va produir quelcom que bé podem titllar-ho de fenòmen. En comptes d'ésser l'anomenada d'uns quants la que imposés una especialitat esportiva al públic, va ésser aquest el que amb les seves preferències l'imposà, gairebé per força, als noms de gran preu.

Es clar que això era del tot natural, malgrat de no succeir correntment, ja que el ciclisme té un fons purament comercial, veient-se obligat l'industrial que fabrica bicicletes a seguir el gust de la gent per a fer bona i eficaç propaganda de la seva marca.

Així és que, de mica en mica, els "routiers" de més nom varen començar a prendre part a les carreres de cross en bicicleta. Els Pelissier, En Souchard, En Pegy, En Bellanger i d'altres de renom varen ésser vençuts a les primeres proves on prengueren part. La sorpresa va ésser grossa, no fent-hi res el que diguessin els asos que havien estat batuts per falta de costum en la pràctica d'una especialitat que demana estar en perfecta condició atlètica.

No cal dir que la desfeta dels grans noms va fer que la gent s'aboqués més encara a les carreres mixtes. La gent, quan més bocabadada està amb els ídols, més li agrada de veure'ls trontollar... I com que a cada carrera els asos eren batuts, amb tot i estar ja avesats a córrer a peu i pedalejar a estones, l'èxit d'espectadors anà sempre amunt.

La conclusió que se'n podia treure era que el cros a bicicleta havia donat lloc a què es formés una nova categoria d'asos, contra la qual no podien lluitar els altres. Foucaux i Berthellin eren els capdavanters de la nova especialitat.

Amb tot això, ha arribat el sisè "Criterium International de Cross Cyclo-Pedestre". Hom hauria dit que les llumaneres més admirades del ciclisme, diem-ne natural, s'havien proposat prendre d'un cop la revenja de les seves desfetes. S'hi varen inscriure corredors de cinc nacions, i entre ells el bo i millor, ja que Ronsse és el campió del món dels "routiers", i de Frantz, el guanyador per dues vegades de la Volta a França, no cal parlar-ne...

Doncs, bé: res hi ha valgut. Els super-asos han estat també vençuts. I no era cosa pas poc curiosa veure tot un estol de notabilitats corrent a peu, esprintant amb bicicleta, pujant baixant, remullant-se, saltant troncs i fer el trajecte ací caic allà m'aixeco, per arribar darrera dels especialistes, ja que Berthellin va vencer a Ronsse i Foucaux va deixar enrera a Frantz.

Ço que vol dir que allò d'agafa fama i posa't a jeure no és més que una veritat relativa.

L'ENGRESCAMENT DE PARIS PER OLAGUIBEL

París comença d'engrescar-se de debò amb el basc Juanito Olaguibel. En "Paulino deuxiène"—com ja comencen a dir-li—omple ja les sales amb el seu nom. Ha guanyat dues vegades amb tanta rapidesa, que tothom creu el k. o. segur quan ell boxa.

Que si durarà gaire aquest engrescament? Tot depèn del que triguin els empresaris a donar a Olaguibel un adversari regular. Els dos homes que ha batut el basc (Willar i Kaiser) eren ben poqueta cosa amb els guants al puny!

Quan el públic parisenc comenci a veure a Juanito fent "espantàs", l'entusiasme decaurà. I com que al basc no li costa gaire tenir por quan dalt del ring els cops li arriben un xic forts...

JORDI ROS

Febrer de 1930.

Per aprimar-se!...

utilitzi la nostra cintura Syrene en cautxú "Pur Parà", impregnada de substàncies radioactives, que fan fondre ràpidament les grasses subcutànies sense medicament ni cap mena de règim. Procediment extern, no ocasiona cap molèstia, ja que acciona durant el dormir.

Demaneu fascicle gràfic incloent-hi un segell de Correus o'35 a INSTITUT ORTOPEDIC SABATE I ALEMANY, Canuda, 7, Barcelona.

CICLISME

Espanyol i Senon, els nostres brillants corredors, a Saint-Etienne. El nostre elogi

Anem a citar ara una gesta que segurament no ha estat prou apreciada pels nostres aficionats. Es la tasca esportiva que vénen realitzant aquests dos corredors que es diuen Julià Espanyol i Claudi Senon.

Fa dos anys que es decidiren aquests corredors, tan estimats pel nostre públic, a actuar en els velòdroms estrangers i a demostrar que també entre nosaltres hi havia bons *pistards*. I ho aconseguiren. En el mateix velòdrom de Saint-Etienne, on corren actualment, feren una brillant exhibició de facultats, i es classificaren en segon lloc en una prova a l'americana.

El sol fet de sortir de casa per a actuar ja significa per als nostres corredors una cosa extraordinària. Per tant, molt més meritori és per a nosaltres que aquestes diguem-ne *valentia* sigui corroborada amb els fets.

A Espanyol i Senon hem d'agrair, doncs, que actualment es parli a l'estranger dels corredors catalans. I, sobretot, que se'n parli bé!

Així, no és d'estranyar que amb les excellents actuacions realitzades l'any passat hagin estat sollicitats una altra vegada els mateixos corredors a Saint-Etienne i a altres vedòdroms.

Efectivament, fa quinze dies que són a Saint-Etienne, on reaparegueren en un match òmnium. Ahir a la tarda corrien una prova a l'americana, 100 quilòmetres contra equips de gran vàlua com són: B. Faure-F. Faure, Pecqueux-Hourson, Peix-Wuyard, Bellagamba-Pugliesi, Pipoz-Exbragat, Enguer-Katterbach, Storkbauer-Hennequin, Pomeon-Foraison, Tonosi-Ducruet, Andrieu-Ginoud.

I encara els esperen nous contractes a Marsella, a Niça, a París...

Es de lloar, doncs, i d'aplaudir aquests dos valents corredors nostres, que no es resignen a l'estat somnolent que el nostre ciclisme sofreix cada hivern i cerquen fora de casa camp a propòsit per a palesar llurs grans facultats.

Rebin des d'aquestes planes la nostra més sincera felicitació els brillants defensors del ciclisme català Senon i Espanyol.

PERE ABELLA i Masdeu

La reanimació del Velòdrom de Sans

Ha estat a la nostra ciutat M. Chabot, del Velòdrom de Saint-Etienne. En les impressions que ha donat a conèixer es remarquen dos fets essencials: Primer, que no està ben decidit a quedar-se amb el velòdrom, i segon, que el velòdrom sansenc necessita una reparació... i una transformació.

Segons M. Chabot, s'ha d'ampliar la cabuda en dues mil places més: 1.500 als viratges i 500 a la *pelouse*. Creació d'un restaurant, i adquisició de motos idèntiques per a les carreres. A més, s'ha d'asfaltar l'esmentada *pelousse* i collocar-hi una tanca.

Ens sembla, francament, i ho diem sense cap intenció de ferir a ningú, que *totes* aquestes millores no hi havia ningú dels que fins ara han tingut algun càrrec en la direcció del velòdrom que les ignorés. Aquestes i moltes altres millores formaven part de l'*ideal* de molts reanimadors, però la realitat s'ha imposat i ha pogut més que ells.

Tot el mal que per nosaltres té l'actual velòdrom de Sans és el d'estar mal situat. Massa lluny..., massa desavinent, desert, en fi...

Amb tot, veurem el que resoldrà M. Chabot.

Coses i fets... de tot arreu

Degua a les *facilitats* trobades arreu—U. V. E. i certes entitats—s'hagué d'ajornar (si no també ho hauria fet la pluja) la celebració al velòdrom de Sans del Campionat interclubs.

Però aquesta vegada ho ha estat indefinidament. En el seu lloc, *sembla* que es farà un Torneig interclubs.

— Han començat uns altres Sis Dies a Breslau, amb la participació dels següents formidables equips:

Wambst-Lacquehay, Faudet-Louet, Van Kemfren-Buschenchagen, Goowens-Deneef, Charlier-Duray, Rieger-Richli, Junge-Pijnenburg, Van Nevele-Seynaeve, Rausch-Hurtgen, Preuss-Resiger, Kroschel-Petri, Knappe-Miethe, Manthey-Schoen, Hoffman-Haller.

Remarquem d'aquests equips els integrats per Van Kempen-Buschenhagen i Richli-Rieger.

— Per al 15 i 16 de març vinent es correrà a Brusselles una carrera de 25 hores, al Palau d'Esports.

— L'*stayer* italià Manera, restablert de les lesions que es produí a Bale, on es trencà la clavícula, correrà el 23 d'aquest mes a Marsella contra Paillard, Moeller i Maronnier.

— L'as del ciclisme Constante Girardengo correrá el 16 d'aquest mes a Marsella.

— A Bèlgica, on s'han de celebrar aquest any els Campionats del Món, ja es diu que ni Espanya ni Hongria hi participaran.

Així, doncs, quan vindrà el temps de parlar-ne ja no ens vindrà de nou.

— Per als Sis Dies de Chicago (segona edició) consten inscrits trenta equips. Són: Mac Namara-Belloni, F. Spencer-Winter, Horan-Horder, Walthour-Duelberg, Broccardo-Letourneur, Beckman-G. Debaets, A. Zuchetti-Piemontesi, Dorn-Maczinski, Raès-Billiet, Rodak-Merckner, Grimm-Lands, Claudel-Missart, Sheran-Belfonte, Lemaine-Grimbetière.

D'aquests trenta corredors n'hi ha quinze d'americans, quatre de francesos, tres d'italians, tres de belgues, tres d'alemanys i tres d'australians.

P. A.-M.

Majestic Hotel

I RESTAURANT

Coberts a preu fix i a la carta. Orquestra. Salons especials. Bodes, banquets i festes

Llegiu, a la darrera pàgina, l'interessantíssim article de Jaume Aiguader: unes paraules de sinceritat...

R. Tobella

MESTRE IMPRESSOR

Participacions de noces
Impresos comercials
Especialitat en
Diplomes, àlbums, etc.

18, Carme, 18

TELEFON 19634

NATACIO

A LA PISCINA DEL C. N. B.

En el torneig d'Hivern, l'equip A, del grup B, sortí vencedor, i en el grup A, vencé l'equip A, vers l'equip C, amb un resultat contundent Per al Premi Kappel, la senyoreta Prieto, en la carrera dels 50 metres handicap, fou la vencedora :: La senyoreta Maria Lluïsa Vigo, igualà el seu propi rècord d'Espanya i Catalunya

Malgrat del mal temps que ahir va fer a la nostra ciutat, no per això va restar públic a la piscina del Club degà, a l'hora de començar el festival estava curulla de gent entusiasta vers l'esport més higiènic de tots els esports.

Com que galanteria obliga, començare mper remarcar la formidable actuació que feren ahir al matí les nedadores del Club de l'Escullera.

En primer lloc cal fer esment de la performance aconseguida per la senyoreta Maria Lluïsa Vigo. Va igualar el seu rècord de distància dels cinquanta metres i va vèncer a la senyoreta Mercè Bassols.

Per si no era prou afalagadora la seva victòria aconseguida diumenge passat, ahir estem segurs, ho estava del tot, en vèncer després d'una lluita formidable la seva immediata seguidora la senyoreta Bassols, entre mig d'un xivarri èpic, degut als crits que feien els estusiastes d'ambdues nedadores i en assabentar-se d'haver igualat el seu propi rècord.

I anem per la guanyadora material dels primers punts per a la disputa del Trofeu Kappel.

Veritablement, la senyoreta Prieto, que fou la vencedora, ens va sorprendre molt agradablement. No la crèiem pas amb capacitat de fer el que va fer. Va assolir un temps excellent i ens demostrà, amb la carrera que féu ahir, que té pasta per a ésser una excellent nedadora.

Les altres noies, varen portar-se admirablement, i avui dia podem dir que el Club Natació Barcelona disposa d'un bon "stock" de bones ondines.

Pel que respecta al sexe lleig, no va ésser la jornada d'ahir de les millors qu ehem vist durant aqeust interessant concurs d'hivern.

En el grup A, l'equip C, el qual comptava amb més probabilitats de guanyar, va ésser batut rotundament, sobretot en el Water Polo on hom el suposa de més empenta que no pas el guanyador.

D'aquests, Feliu destacà per sobre de tots. El xicot va demostrar que té "classe" i ahir es va destapar. Fou l'animador del seu equip.

Els seus companys van empeltar-se dels seus bons encerts, i ho feren a la perfecció.

Quant als vençuts, tan sols actuaren amb entusiasme l'Armanguer i l'Achon. Els altres, molt irregulars.

En el grup B., després d'una lluita molt igualada va vèncer l'equip A., al seu contrincant l'equip C.

Tots van actuar amb molta voluntat, acompanyada a estones per un bon encert.

Els àrbitres dels partits que foren els senyors Basti i Benavent respectivament, compliren.

Ll. G.

EQUIP A CONTRA EQUIP C DEL GRUP B

3 x 100 metres, estils

1. Equip A: Sànchez, Zarzosa, Puig; 4 m. 47 s. 5-10.
2. Equip C: Puig, Xavier, Arranz; 4 m. 50 s.

5 x 50 metres, estil lliure

1. Equip A: Chevert, Pedrós (S.), Carrasco, Pedrós (F.), Puig; 2 m. 59 s. 8-10.
2. Equip C: Xavier, Perdigó, Feliu, Guàrdia, Arranz; 3 minuts, 8 segons.

Water - polo

Equip A: Molinari, Sànchez, Puig, Pedrós F., Chevert, Zarzosa, Pedrós S.

Equip C: Garcia, Perdigó, Arranz, Feliu, Xavier, Guàrdia.

Resultà vencedor l'equip A, per cinc gols a un.

Arbitre, senyor Benavent.

Puntuació: A, 15; C, 0.

EQUIP A CONTRA EQUIP C DEL GRUP A

3 x 100 metres, estils

1. Equip A. Millet, Toepfer, Schulz, 4 m., 16 s, 8-10.
2. Equip C. Val, Domingo, Usandizaga, 4 m., 25 s., 2-10.

5 x 50 metres relleus, estil lliure

1. Equip A. Sanz, Schulz, Parés, Toepfer, Millet, 2 m., 44 s., 5-10.
2. Equip C. Rives, Usandizaga, Armanguer Fontanet II, Segalà, 2 m., 58 s.

Water polo

Equip A. Sunyol, Nubiola, Toepfer, Schulz, Parés, Feliu, Millet, 5 gols.

Equip C. Rives, Fontanet, Llorca, Achon, Val, Segalà, Armanguer, un gol.

Puntuació total. Equip A., 15 punts; Equip C., 0 punts.

PREMI KAPPEL

Carrera de 50 metres amb handicap

Com a darrera de les tres que sobre aquesta distància s'han vingut celebrant, puntua per al resultat final d'aquest important trofeu, ha donat el següent resultat:

Primera. Senyoreta Prieto, temps real 41 s. 7-10 (handicap 7 s.): 3 punts.

Segona. Senyoreta Vigo, temps real 36 s. 5-10 (handicap) 13 s.): 2 punts.

Tercera. Senyoreta Bassols, temps real 36 s. 7-10 (handicap 13 s.): un punt.

Quarta. Nadal, temps real 18 s. (handicap 2 s.)

Cinquena. Trigo, temps real 44 s. 3-10 (handicap 7 s.)

Sisena. Flora Palatchi, tren real 54 s. 5-10 (handicap 0 s.)

El temps de la senyoreta Vigo iguala el seu propi record de Catalunya i Espanya que detenta des del 30 de maig de 1929.

L'ESPORT I LA DONA

El club femení i d'esports de Barcelona Als lectors de "la rambla"

Lectora, lector ramblista:

¿Us interessen les coses del Club Femení i d'Esports de Barcelona? Ben segur que sí, oi? Doncs, bé: cada dilluns al vespre, quan passejareu els vostres ulls per LA RAMBLA, hi trobareu tot un munt de coses i cosetes, gairebé tantes com n'hi trobeu fent-hi passada, amb els amics. Tots els nostres plans, totes les noves, totes les realitats que es vagin assolint, tot... us ho direm. Així, avui, per començar, vaig a assabentar-vos de l'emprèstit acordat per la junta general del 12 de gener, que serà base de tots els altres plans, molt interessants, a descabdellar.

Com dèiem, doncs, en la junta, plantejat el problema econòmic, es va acordar mantenir la mateixa quota per a no barrar, amb l'augment, l'ingrés d'aquelles dones nostres de pocs mitjans, afirmant una vegada més el caire popular del nostre Club.

Tenint en compte, doncs, ço que us he explicat, i davant la necessitat de trobar un mitjà que permetés saldar els crèdits i ampliar la nostra actuació limitada per les grosses despeses mensuals, amb molt bon encert i unanimitat s'anà a l'emissió d'uns bons de **deu pessetes**, absolutament voluntaris i amortitzables entre les associades i entre tots els que tinguin gust de cooperar al creixement d'una entitat tan nostra que, no ho dubteu, lector, en temps a venir tindreu a honor d'haver-hi contribuït.

Si l'emprèstit té èxit, i no en dubtem, el que ens proposem primer és la construcció d'una piscina, tota vegada que la natació ocupa per a nosaltres el lloc preeminent que la colloca per damunt de tot altre esport, tenint cura, ensems, de millorar i ampliar els altres.

Ara bé, lector, lectora: ¿No trobeu que l'emprèstit no pot fallar? Us preguem d'ajudar-hi. Com? Subscrivint un, part d'un o diversos bons. Cada bon porta l'equivalent en deu vals o cupons, la qual cosa fa que us permeti de cooperar de mica en mica, o tot d'un cop.

I he dit abans que aquests bons són amortitzables. Del petit (relativament) sobrant mensual, que tretes les càrregues grosses resta net, s'aniran fent amortitacions periòdiques i amb ordre de preferència per aquells bons que més sacrifici hagin costat a llurs posseïdores o posseïdors; després, els altres seran reintegrats, primer els que més aviat vinguin.

Ja sabeu, doncs, lector amic: si el Club de les noies i dones de Barcelona us meretx simpatia, ajudeu-lo, tot i pensant que ho féu a un amic, a un company, que vol millorar-se, que vol elevar-se i que us demana la mà, que generosament no podeu negar-li.

Un mot d'avís, si no us voleu molestar anant al nostre estatge (Passeig de l'Ensenyança, 1, primer primera), passarem allà on assenyaleu, a l'hora i al moment que tingueu a bé indicar.

Podem compta-hi? Ho esperem.

ENRIQUETA SEGULI

—o—

La Comissió d'Excursionisme i Turisme ha acordat contribuir a la subscripció oberta a favor del dissortat excursionista senyor Corbatera, amb la quantitat de 25 pessetes.

—o—

L'excursió a efectuar el dia 9 de març serà al castell d'Arampunyà.

La següent serà en collaboració amb el Camping Club, per tal de fer pràctiques d'instal·lació de campaments, tota vegada que a partir d'aquesta primavera serà instaurat aquest esport en el nostre Club.

FARINA I LLET

EL NIÑO

HOLLYWOOD OBSCUR

El drama que la pantalla no projectarà mai

per P. Ventura i Virgili

(Continuació)

Mentre va estar a Paramount, Fred Tohmpson i ell van fer-se molt amics. Divorciat Valentino, aquella amistat es féu molt ferma. Natacha era una fèmina absorbent, dominadora.

Aleshores començaren les nostres vetllades d'amistat fins que, un contracte de Fred amb la F. B. O. ens distancià novament. Només Valentino i jo fèiem que la nostra tasca aclaparadora ens deixés una estona de lleure i passejàvem i conversàvem. Antiguitats i floricultura, heu-vos ací els nostres temes dilectes. Valentino era un esperit selecte, posseia un cor d'exquisida sensibilitat. Podia personificar la discreció. Mai, en les nostres converses, no sortia el nom de cap de les seves enamorades; si jo els suggeria, ell feia el desentès. Calia ésser molt amic de Valentino per comprendre que aquell home no tenia de conquistador més que l'anomenada. L'aureòla que el voltava era el gran atractiu que les dones sentien per ell. La correspondència de Valentino ha estat la més apassionada del món. Si alguna carta interessant contestava era per desenganyar les enamorades platòniques. "Aquests amors idealitzats fan en la dona moderna, tan prosaica, tan arran de terra i tan materialitzada, més estralls que les novelles romàntiques en les dones del vuicents" acostumava a dir-me.

Valentino, però, era d'una discreció absoluta. Prou que ho sabien "elles", que fins arribaven en algunes ocasions a posar-se furtivament en la seva cambra per tal de comprometre l'artista incomparable i adquirir aixi nom per sortir del munt anònim d'extres. Valentino tenia en la seva casa com una mena de guàrdia d'honor, però no per guardar l'honor dels altres, sinó la seva honorabilitat i tranquillitat personal. Cada nit, abans d'entrar a la seva habitació, era precedit de dos criats que inspeccionaven els recons més inversemblants per tal que l'estimat Rudolf pogués dormir tranquil. Manies vegades en la fosca de la nit havia hagut d'intervenir la policia en aquests afers de seducció femenina, i alguna de les aspiracions a ésser comentades junt amb la figura més preponderant de l'art cinematogràfic havia estat detinguda en intentar entrar, per una finestra o balcó, a la casa de l'inoblidable actor.

La història amorosa de Valentino seria inacabable si ell s'hagués pres la molèstia d'escriure solament noms i dates. Però Valentino no volia recordar res després de l'acció. Era d'un temperament molt apassionat, amb tot i la seva sang llatina. Valentino era aparentment fred, amabilíssim, però gairebé impassible; els que coneixíem Rudolf sabíem prou bé el doll de bondat i romanticisme del seu cor; més que un apassionat era un gran romàntic. Buscava l'ànima pariona i fou tan dissortat, que no la va trobar. En aquesta búsqueda va esmerçar tot el temps de la seva gloriosa i dissortada carrera artística. Valentino fou la víctima de l'enveja i de la seva pròpia discreció. L'amistat tan desitjada de tots els que arriben a Hollywood, dels Pickford, Talmadge, Schepk, Zukor, eren facilíssimes per tots els que Valentino acceptava al seu entorn. D'aquella feta vaig entrar de ple en el món cinematogràfic. Encara que treballant en diferents estudis, Valentino i jo ens sentíem lligats per una simpatia mútua, per una afinitat de sentiments que dissortadament per mi —que aleshores hauria volgut posseir una figura apollínea — eren exclusivament espirituals. Si jo hagués posseït la bona planta de Valentino, la gentil Rich no hauria potser estat tan esquerpa al meu amor. Sigui el meu tipus o la seva estimació pel seu espòs, Irene s'ha mostrat sempre irreductible per a mi...

Tot d'una, Valentino, separat judicialment i legalment de Natatxa, va començar a engrescar-se amb l'original i enigmàtica Pola Negri. Apolònia Chalupez, la dona de passat veritablement escabrós, va ésser per a Rudolf, com la realització de tots els somnis del seu temperament poètic. Perquè Valentino, l'home que totes les dones del món han somniat com l'heroi intangible de les seves ànsies amoroses, era solament un poeta quan restava fora de l'estudi, un gentleman correctíssim. De l'apassionat galan de la pantalla no en quedaven més que els oripells que, després del treball, restaven en el seu "set", a l'estudi.

Pola Negri, com dic, va captivar-lo; encenia i apaivagava aquella passió amorosa amb l'incentiu del misteri. El passat de Pola és ple de grandeses, però en realitat posseeix una personalitat tan original, que el noi dubtava encara. La seductora desapareixia del seu costat. Valentino, poc a poquet, influenciat per l'artista, va creure que en aquella dona estava la seva felicitat, i després d'haver fet apostes força serioses sobre el seu celibat futur, Valentino, a conseqüència d'alguns incidents, va creure que la passió per Pola havia minvat.

La divorciada i després vídua del coronel de la guàrdia imperial russa va comprendre que l'ídol del dia fugia del seu costat i tornà a Hollywood.

Durant la seva estada a Nova York, Valentino havia reprès la vida de societat que en la seva adoració per Pola va quedar a segon terme, i amb el nou tracte social va entrar una altra dona en la vida del gran actor.

Va entrar-hi ella. Rudolf Guglielmo va fer tot el que li fou humanament possible, perquè aquell assumpte comprometedor no anés endavant. Tenia la desgràcia que una sola paraula amable sortida dels seus llavis era interpretada per marits, promesos i, fins i tot, per les mteixes dones, com una declaració d'amor... Heus ací perquè defugia la vida de societat i estimava més que res les reunions íntimes amb els seus amics. Natacha, dona que creia amb la "réclame" ostentosa, va tenir mantes discussions amb el seu marit per aquest motiu. Ell estimant l'"home" i ella desitjant l'ostentació i el presentar-se al costat d'aquell home envejadíssim... Heus ací les causes principals del darrer divorci de Valentino. Ell mateix es reconeixia com un home que no tenia res d'excepcional. L'únic que li donava aquella expressió de conquistador era un defecte de la vista. Fos com fos, àdhuc les mateixes esposes de Valentino volien trobar en aquell triomfador del cinema el marit ideal; l'home amb els seus defectes i afeccions, les desencantava...

Tornant a la dona que va immiscuir-se de cop i volta en la vida de l'enyorat amic, em cal dir que era una dona americana d'incomparable bellesa i esposa del més prestigiós home de negocis de Los Angeles... No sabreu si venia suggestionada pel romàntic Monsieur Beaucaire o pel protagonista de "L'àguila negra", el cas és que començà amb la seva passió a comprometre Rudolf.

Però Valentino es considerava amic de l'espòs d'aquella dona, i totes les imaginacions de la fèmina temptadora toparen amb l'esperit reclilini del galan famós que es creia un deure d'amistat no enganyar el seu amic... Un veritable argument dels que realitzem pel públic.

L'espòs, bojament enamorat d'aquella dona bellíssima, va arribar a comprendre que l'amor de la seva dona restaria inassolible per ell si Valentino continuava amb la seva freda cortesia estimulant la passió per ella. Heus ací que en un dels sopars íntims que l'esmentat matrimoni oferia setmanalment a Rudolf va sortir la conversa de Pola Negri. Valentino, per tal de disuadir la gentil senyora, va començar a referir el seu enamorament, i d'aleshoresençà es parlà de si Valentino perdria l'aposta feta i es casaria aviat amb la incomparable Pola.

La contrarietat va ésser tan notable en la bella anfitriona, que l'espòs va creure que Valentino solament volia desfer-se d'uns amors que el tenien las i que ella n'estava encara bojament enamorada. Va creure que allò que solament era un flirt que, malgrat Rudolf, sostenia la seva esposa, era una passió incontinguda i insatisfeta... Però no va demostrar res.

Altres sopars vingueren, i per més que Rudolf pretextava compromisos i excuses, l'espòs s'entretenia a fer desaparèixer els obstacles que Rudolf posava entre aquella dona i ell... Valentino va dir-me un dia: "Crec que X. s'ha fet el càrrec que per tenir-me a la seva taula cal tolerar el "flirt" de la seva dona. En realitat no sé què fer per no ésser descortès i recordar-li que és l'esposa del meu amic..."

—No et fiis massa de les amabilitats dels marits i dels amants. Jo en tinc precedents pèssims... No personals, per cert, vaig afegir rient.

Aquella conversa l'he recordada prou vegades. Rudolf havia decidit a la fi perdre l'aposta i anunciar la seva propera boda amb Pola Negri. Jo no sé què va succeir aleshores. Valentino, que feia una temporada que no estava massa bé de salut, va empitjorar ràpidament.

Crec que va ésser el 14 d'agost que vaig rebre la nova que Valentino estava malalt i es trobava a l'hospital. No vaig creure que fos res greu. Tots nosaltres hi hem fet la nostra estada. Cap pesombre va enterbolir el meu pensament. La policia va haver, però, d'intervenir en l'ordre exterior de l'hospital. Mai cap artista no ha pogut considerar-se tan atès espiritualment com ell. Fins tres dies abans del 23, la gravetat de Valentino no es declarà. Una perforació als intestins... Produïda per...?

Tothom es mobilitzà. Era necesari, absolutament necessari, conservar pel món la vida de Valentino. Natacha va córrer al seu costat. Pola va desesperar-se. Mary Pickford i Douglas, tots els amics es posaren a la disposició dels facultatius i oferiren tot el que tenien per la vida d'aquell home admirat. Tot fou debades. L'únic, però, que no va acudir al capçal de mort del gran amic que desapareixia fou el marit del darrer i involuntari flirt de Rudolf.

D'aquesta falta se'n donaren compte molts, i aleshores una sospita va néixer en mi... ¿No seria allò una repetició del cas de Tommy Ince...? Valentino moria amb les mateixes característiques que el malaurat amic, i els metges que havien començat a demostrar quelcom de misteriós en aquella mort s'assossegaren. L'home que tants amors idealitzaren l'illusió única de milers de dones morí d'una mort aparentment vulgar: una perforació als intestins.

Algú dels que intervingueren en el tenebrós assumpte de la mort de Valentino va considerar-se mal pagat. Durant uus quants dies van començar a córrer els rumors de la perforació per mitjà de polcim de diamants. Una mort discretíssima i gens comprometedora, aquesta vegada portada a cap amb discreció infinitament superior a la que s'usà per al cas de Tommy Ince. Aquells rumors insistents al començament s'anaren esvaint, i d'aquell assumpte tràgic només es recorda, ara, la memòria i bondat del gran artista i amic que desaparegué.

Durant els primers dies que seguiren a la mort de Rudolf Guglielmo Valentino, ocorreguda el 23 d'agost de l'any 1926, m'acompanyava com un pesombre la reconstitució de l'escena del crim. La dona bella, divinament vestida i despullada, el galan amable i impassible, el marit somrient i posant en pràctica la seva venjança... I ella, inconscientment, comprometent amb paraules i mirades la vida d'un home que en realitat no era res per a ells...

Vaig fer-me el propòsit de no assistir mai més a cap sopar íntim on pogués trobar-hi una dona bella, un galan més o menys apassionat i un marit gelós.

* * *

Quan encara es parlava d'aquest assumpte vaig retrobar un dia a Mc. Tavisch, el

(Continuarà)

Què esperen els ulls interrogants de Joan Crawford, la bellíssima "star" de M. G. M.?

TIVOLI

"El loco cantor"

Després de la bella producció sonora U. F. A., en aquest cinema-teatre es projectarà la producció editada per la Warner Bross Vita-phone, "El loco cantor". El principal protagonista d'aquesta pellicula sonora és Al Jolson, el famós cantador de "jazz" americà. Treballen amb Al Jolson, Anneta Page i Betty Bronson.

L'estrena d'aquesta producció s'ha efectuat avui.

CINEMA PARIS

"Ilusiones"

En aquest local s'estrena la producció Ufa que porta aquest títol. Pellícula interpretada per Werner Fueterer, Dina Gralla i Mona Maris.

COLISEUM

"Jazz - Band"

Una Paramount interpretada per Nancy Carroll, la bellíssima rossa d'aquesta casa editora, i pel simpàtic Buddy Rogers, l'actor de la gran simpatia i joventut. Les referències d'aquesta producció són força falagueres per a l'espectador.

KURSAAL I CATALUNYA

"Evangelina"

Els Artistes Associats presenten una artista de gran cartell en una producció esperadíssima i que tots crèiem que seria sonora. Dolors del Rio treballa amb Ronald Drew i és la protagonista d'"Evangelina" Pellícula la bellesa de la qual ha crescut els elogis dels cinegrafistes estrangers. S'estrena avui.

CAPITOL I LIDO CINEMA

"Las tres pasiones"

Fins demà, dimarts, en el programa d'aquests locals estarà consignada la producció esmentada, que interpreten Alice Terry i Ivan Petrovitch.

Ahir ens van dir que feia temps que no veien en les nostres pantalles el simpàtic actor - cowboy de la Universal Hoot Gibsson. Avui puc dir a l'admirador de Hoot que aquest està ultimant la interpretació de la pellícula "The Mounted Stranger", producció on aquest actor lluirà les seves habilitats de cavallista. La producció es roda per a la Universal.

* * *

Buster Keaton és un home de sort. Després de treballar amb la bella Dorothy Sebastian, té per "leading leady" en la seva producció per a la Metro Goldwyn "On the Set", l'encisera rossa Anneta Page.

* * *

Billie Dove, la bellíssima estrella de la Firt National, està creballant en la pellícula "Faithful". Amb aquesta artista trobarem els actors: Francis Kay, Warner Oland, Montague Love i Basil Ratbone.

* * *

La mai prou elogiada Corinne Griffith també està acabant el seu treball en la producció "Back Pay".

* * *

Lewis Ayres, Louis Walheim, William Baked són tres dels protagonistes de l'adaptació cinematogràfica de l'obra de Remarque "Res de nou a l'oest", portada a la pantalla per la Universal.

* * *

John Mc Brown i Joan Crawford treballen junts en la producció Metro Goldwyn "Montana". William Haines i Leila Hyams també estan treballant per a la Metro a "Fresh From College". Bessie Love acaba "The Learned About Women". (Ells aprenen de les dones), i Norma Shearer està interpretant les primeres escenes de "The High Road".

* * *

La parella exquisida que formen Clive Brook i Evelyn Brent treballa en la producció Paramount "Slyghtly Scarlet". Mary Brian i Gary Cooper treballen junts en la pellícula "Only the Brave".

* * *

En els darrers anàlisis psicològics del gust dels homes per si aquest és més favorable a les rosses que a les brunes, ha resultat guanyadora la rossa Mary Nolan, artista que el públic va veure darrerament amb John Gilbert i Ernest Torrence en "El desert de la set". Aquesta artista s'anomenava a Europa Imogene Robertson, i no obtenia grans èxits. Actualment ha triomfat en les darreres interpretacions de "The Shangahai Lady" i "Under Tow".

crítica breu de pel·lícules

"EL PIEL ROJA"

Presentada per Paramount.

Protagonistes: Richard Dix, Gladys Belmont i Tully Marshall.

Argument: Dramàtic i de gran densitat psicològica.

Interpretació: Excellent.

Comentari: Una producció interessantíssima, de gran bellesa en la forma i la idea. Els americans, pel que es pot notar en la tendència dels arguments que d'un temps ençà s'adapten a la pantalla, se senten atrets per les civilitzacions primitives. Però amb tot i semblar que és la civilització el que fa més grans les diferències de raça i de color, resulta, de retop, que gràcies a aquesta civilització els odis s'amainen i la pau en el cor dels homes s'arriba a establir. Això no és, precisament, la veritat: les civilitzacions donen el contrast entre el món civilitzat i l'endarrerit i inculte, i creen odis i rancúnies. Aquesta és la idea viva de "El piel roja". Són els mateixos civilitzats els que li fan retret a "peu lleuger" de la seva nissaga i del seu color. I quan, desesperat d'ésser un home com els altres en el món civilitzat, torna a la seva terra, es troba amb què l'educació no ha fet més que allunyar-lo dels seus, i en lloc de donar-li felicitat li ha portat desgràcia. Malgrat del color de la seva pell la civilització ha fet d'ell un esperit culte, i amb tot i renunciar la cultura es troba que gràcies a ella la seva raça pot retrobar la tranquillitat i el benestar. La pellícula té una interpretació meravellosa. Dix ha comprès el temperament indomable de l'indi americà, i en fa una creació. Molt bella Gladys Belmont. Aquesta producció ha estat feta en tecnicolor, la qual cosa li dóna gran perspectiva i bellesa espectacular. Les escenes típiques dels campaments de Pueblos i Navajos i la sonorització dels cants i balls típics augmenten l'interès d'aquesta pellícula. Amb tot, ens permetem de dir que donada la bellesa de la cinta la trobem pobra de sincronització.

"LAS MENTIRAS DE NINA PETROWNA"

Presentada per U. F. A.

Protagonistes: Brigitte Helm, Hans Lederer i Warwick Ward.

Argument: Interessantíssim i d'un dramatisme tan discret com exquisit.

Interpretació: Meravellosa.

Direcció: Franz Schwartz.

Comentari: Una Marguerida Gautier moderna. La forma nova de presentar aquest argument fa que s'allunyi de l'obra famosa de Dumas. En el fons, però, és el mateix. "Las mentiras de Nina Petrowna" és una de les produccions més completes i perfectes que hem vist aquesta temporada. La idea i forma d'exposar-la, la interpretació, la fotografia, i, com aquell que no diu res, la protagonista, són d'una bellesa formidable i gens corrent. Si en els programes es trobessin moltes produccions com aquesta, els qui lluiten per la reposició del cinema mut tindrien menys feina. Són coses que acrediten un art per elles mateixes. La meravellosa i abnegada mentida de Nina salva un home, vida per vida, honor per honor. Brigitte Helm té en aquesta producció l'obra més perfecta de la seva carrera d'artista, i recordem el seu treball de "Metropolis".

Franz Lederer, discret, igual que Warwick Ward. Una pellícula bellíssima.

"LAS TRES PASIONES"

Presentada per Artistes Associats.

Protagonistes: Ivan Petrovitch i Alice Terry.

Interpretació: Excellent.

Direcció: Rex Ingram.

Argument: Interessant. Una comèdia dramàtica ben resolta.

Comentari: Les tres passions de la humanitat en lluita: l'amor, els diners i la religió. Com que amb un gran amor al pròxim i a totes les coses es compleix amb la llei de Déu, resulta que la passió pels diners i per la religió són vençudes per l'amor, perquè aquest està representat per la bellíssima Alice Terry. Ivan Petrovitch té una mirada prou romàntica perquè Rex el dediqui exclusivament a interpretar pellícules el tema de les quals és la religió. Aquesta vegada Ivan fa un excellent treball, igual que la bonica companya d'interpretació, miss Terry. La fotografia fa bona parella amb la interpretació i l'argument, i ens dóna la sensació d'una novetat sense ésser-ho en realitat. Aquest mèrit li ha donat la direcció de Rex Ingram.

METRO GOLDWYN PRESENTA "ESPEJISMOS"

Protagonistes: Marion Davies i William Haines. A més, totes les primeres figures del cinema americà.

Interpretació: Encertadíssima.

Argument: Comèdia, amb uns discrets ribets de sentimentalisme. Molt real.

Direcció: King Vidor.

Comentari: La parella Haines-Davies és una admirable parella de comediants; la seva especialitat és la comèdia fina, amb una barreja de bonhomia i sentimentalisme. Aquests factors, posats a les ordres de King Vidor, el director dels arguments plens de vida i humanisme, havien de donar l'excellent resultat que hem pogut admirar aquests dies. "Espejismos" és l'eterna història dels aspirants a la glòria del cinema, dels milers i milers d'éssers que es creuen amb grans aptituds per al drama i les aspiracions de gran comicitat dels quals els posen vers el film còmic. La protagonista creu que és una Rejane i resulta una actriu còmica irresistible. Quan ella veu el que han fet de les seves aspiracions plora i es transforma en actriu dramàtica. L'èxit que havia assolit es transforma en fracàs. El públic demana les primeres actuacions de miss Pepper, i la lliçó del film està en les paraules del seu company d'interpretació: "¿Vols més art que el de fer riure la humanitat?" En aquesta pellícula trobaran els cinèfils tots els seus articles dilectes. La senzilla figura de Chaplin, l'arrogant de John Gilbert, les còmiques de Georges A. Arthur i Karl Dane. Aileen Pringle, Norma Shearer, Norma Talmadge, i moltes d'altres. Es un notable documental de "com es fan les pellícules"; veiem els "sets", els cameramen, els directors i fins trobem el mateix King Vidor dirigint una escena. Es, doncs, una pellícula bella com a pellícula i com a lliçó de moral.

ARICIA BRUN

la rambla

Esport únicament?
No; ciutadania, cultura, democràcia
Llegiu-la!
Subscriviu-vos-hi!

Un gest de Cambó — gest de president? — el dia de la seva última sortida cap a Madrid. Joaquim M.ª de Nadal, al seu costat, també procura quedar bé

El valor d'un "knock-down" entre parlamentaris sud-africans

El senador Boydell, en l'ardor d'una forta discussió amb el seu col·lega del Senat senyor Warwick, va engegar-li un cop de puny, de resultes del qual aquest darrer quedà commocionat.

Aquesta notícia, que ens donaven ahir els diaris procedent d'El Cap, es presta a reflexions. Ja sabem que algun esperit que es creu més refinat sentirà cert avergonyiment i en treurà conseqüències desagradables per als protagonistes del succés, que oblidaren llur alta condició de parlamentaris en dirimir les seves diferències amb uns quants cops de puny. A nosaltres, en canvi, ens encisa aquesta contundència amb què són refermats els arguments, perquè trobem que és la vàlvula humana més correcta per a desfogar-se quan s'arriba al període d'excitació, inevitable en tots nosaltres.

Fixem-nos en un detall: el fet ha ocorregut a El Cap, anglo-saxons per raça i per educació, entre els quals els cops de puny no tenen més que la justa importància de l'hematoma que produeixen, ben a l'inrevés d'altres climes on l'home no sap ni pegar ni encaixar amb dignitat un cop de puny i busca en l'arma traïdora la revenja a la suposada ofensa.

Imagineu-vos per un moment que aquesta mateixa agra discussió s'hagués plantejat a qualsevol parlament dels països de l'Amèrica llatina, i veureu com hauria sortit el punyal i el revòlver, amb totes les seves tràgiques conseqüències i la crònica negra que l'acompanya.

I entre la comicitat d'un modest "knock-down" o la tragèdia d'un assassinat (fins la mort en duel resulta un assassinat), preferim inneggablement el primer, perquè acredita una major personalitat, i sobretot una valentia que no sempre pot reconeixe's en aquell que agredeix amb arma.

Es tracta evidentment d'una qüestió de cultura física que a la llarga ha de reportar immillorables efectes sobre la cultura general d'unes races. El dia que l'ús del cop de puny s'hagi generalitzat més entre nosaltres és possible que els contusionats siguin freqüents, però hom veurà sorgir un major civisme i una major dignitat en les nostres disputes polítiques i socials.

L'inoblidable Crexells, en una de les seves primeres cròniques des de Londres a "La Publicitat", explicava com el cop de puny era cultivat entre el jovent universitari anglès i la bona amistat que es creava moltes vegades gràcies a un combat de boxa, que no es descabdellava pas precisament dintre les regles de l'esport pugilístic. Una generació que sap pegar un cop de puny sense por és que no dóna tampoc cap importància a rebre'l. Tot el secret de l'èxit per a l'enlairament dels homes en les discussions és saber "encaixar", segons l'argot esportiu.

Els joves que ara es llançaran a la palestra política, sabran encaixar? ¿Sabran també pegar un cop de puny en el moment precís? Aquest és un punt força interessant per al nostre esdevenidor.

No hi ha dubte que si s'entra a la discussió dels problemes del país amb aquesta moral forta, una moral que no admet política de traveta, tan pròpia del passat de la política espanyola, tots hi sortirem guanyant: nosaltres i els del davant.

Altrament, de l'efecte d'una bufetada donada en el moment precís se'n poden treure molts resultats pràctics; Sànchez Guerra ens demostrà en el Senat espanyol que fins es podia deturar un cop d'Estat. Si l'infeliç Garcia Prieto hagués tingut un gest semblant, vuit dies abans del 13 de setembre, qui sap si totes les calamitats que hem hagut de patir durant sis anys no ens haurien estat estalviades!

Un cop de puny té l'avantatge que ressona sorollosament, potser si voleu d'una manera estrident i acompanyada de la xirinola general, però sense cap més dany sensible. L'espetec dels trets d'una agressió queden ofegats per l'onada d'indignació que s'aixeca al voltant del que sempre és un acte de covardia.

Aquests cops de puny que ara s'han creuat dos senadors d'El Cap, allà a l'Africa del Sud, formant un viu contrast amb els episodis sagnants que s'han descabdellat en pocs anys en alguns Parlaments americans i fins en alguns d'europeus, al nostre entendre representen un positiu avantatge i una significació entre els hàbits públics dels uns i dels altres.

Es clar que no volem pas significar que tot hagi d'arranjar-se a cops de puny. Però sí que, si el cas arriba, hom sàpiga donar-lo sense temor i rebre'l sense rancúnia.

Les passades lluites de la nostra política, molt en caràcter amb els procediments balcànics (bombes, terrorisme, execucions, llei de fugues, atemptats), han d'ésser desterrades dels nostres costums per altres més en consonància amb l'exercici de la ciutadania, que no està pas renyit amb el valor cívic que tots hem de posar en els nostres actes i en la defensa dels nostres ideals.

VICENTS BERNADES

Llegiu, a la darrera pàgina, l'interessantíssim article de Jaume Aiguader: unes paraules de sinceritat...

Llegiu, a la darrera pàgina

El vermut popular a Antoni Maria Sbert

Ahir se celebrà al Restaurant del Parc l'homenatge anunciat a Antoni Maria Sbert, l'estudiant president de la F. U. E. perseguit per la Dictadura. Hi havia una assistència nombrosíssima, representativa i entusiàstica, malgrat de la pluja i del fred. Ocupaven la Presidència Valls-Taverner i Balcells, pels catedràtics, Pujol i Font, Molins, Capdevila, Domènec de Bellmunt i altres publicistes, i una representació nodrida dels estudiants barcelonins que foren perseguits i de la F. U. E. Enetre el públic hi havia estudiants i obrers, publicistes, polítics, militars i gent de tots els estaments, unida en un daler fraternal d'adhesió i desgreuge.

Parlaren estudiants de les diverses associacions, representacions foranes, Capdevila, Pujol i Font, Valls-Taverner, i cadascun glossà des del seu punt de vista la significació de l'acte. Sbert, el perseguit d'ahir, fou rehabilitat com a ciutadà, com a estudiant i com a home, entre unànimes aclamacions sovintejades.

Un obrer demanà, en nom dels seus companys, que el nou Govern pacifiqués els esperits, tal com sembla que vol, alliberant els estudiants Badia i Ferrer, condemnats pel suposat complot de Garraf, i permetent als estudiants Miravitlles, Balins i molts d'altres, que són a l'estranger per la mateixa causa i d'altres de similars, de tornar. Una ovació imponent, delirant, llarguíssima, del públic, que es va aixecar unànimement, demostrà d'una manera palesa la conformitat de l'Assemblea amb aquell desig.

L'acte acabà en mig de la més gran cordialitat.

N. GRIERA

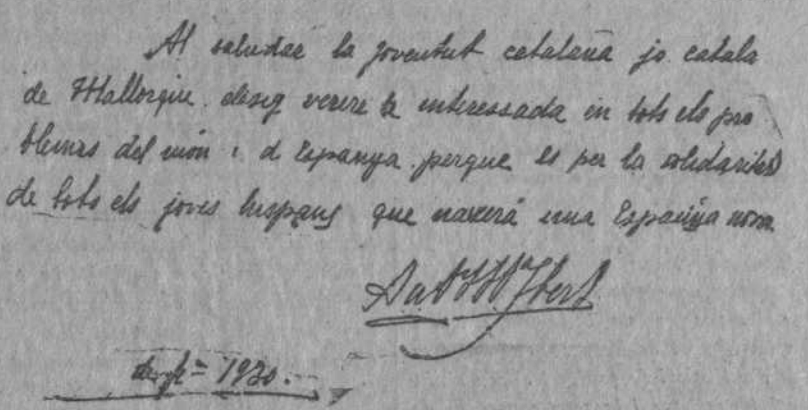

UN AUTOGRAF D'SBERT

En saludar la joventut catalana, jo, català de Mallorca, desitjo veure-per la solidaritat de tots els joves la interessada en tots els problem hispans que naixerà una Espanya es del món i d'Espanya, perquè és nova

Antoni Maria Sbert

Els socis de la "Lliga" acompats a l'estació, disposats a no deixar-se perdre cap sortida ni arribada del "leader"

Kady

—o—

(Segueix de la primera pàgina)

Kady jugava amb l'estilet, i a mi em feia una gràcia envernissada. La suor es passejava per les galtes tofes i verdoses de Kady; de la seva boca sortia, com un gran joc de serpentines, tota una història imperial i melodramàtica.

No he vist mai cap actriu tan aplomada, tan plena d'inflexions, tan desesperadament absurda com Kady. A la fi d'un període de retòrica insultant no vaig poder evitar que Kady es clavés el seu estilet al mig del cor.

La gran mole de greix improductiu jeia als meus peus completament assassinada; damunt de la combinació de seda s'havia anat coagulant una mena de líquid que jo no volia creure que fos sang. Les barbes, els bigotis, i l'hàbit del frare caputxí acompanyaven la situació compromesa amb una badoqueria d'òpera infantil.

Així passaren tres hores. La meva febre i el meu estat d'idiotisme s'havien descongestionat una mica, i em vaig adonar del perill que m'amenaçava. Si un revisor, si un intrús qualsevol em trobava en aquella situació, és evident que m'acusaria de bandit o cosa pitjor, i que sortiria del tren lligat com un Sant Crist.

Vaig fer un esforç i vaig sentir que la màquina ralentia; érem Déu sap a on; vaig saltar al mig d'un camp i vaig carregar els meus ossos i la meva ànima a coll, de la manera més expeditiva.

Dos dies després vaig assabentar-me que els diaris duien entre les notícies dels horrors de la revolució, el fet d'un criminal, d'un sàtir, d'un furiós, o totes tres coses a l'hora, que anava pels trens disfressat de frare caputxí, i que s'entretenia clavant un estilet al cor de les senyores que passaven d'una certa edat.

JOSEP MARIA DE SAGARRA

Del Club Femení d'Esports

Han adquirit bons:

Un anònim.
Merc Segalés Simó.
Teresa Torrents i Illes.
Josep M.ª Puig.
Josefina Torrents i Illes.
Enriqueta Sèculi Bastida.
Pepeta Coll Carcel.
Trinitat Altaba Planuch.
Lluís Grau i Castells.
Froilà Soler i Soler.
Rafel Cosí i Fortunet.
Joaquim Cosí i Fortunet-Masnou.
Carles Cosí i Fortunet.
Carles Altaba i Planuch.
Maria Zamarreño.
Antònia Ribera.
Teresa i Pepeta Moreno.
Maria Teresa de Salvador.
Rosa Bernades.
Carlota Duran.
Emília Campos.
Pilar Gilabert de Ribera.
Lluís Vinyes Jordana.
Esperança Figueres Bassols.
Ivonne Neau.
Enriqueta Neau.
Marguerida Neau.
Maria Roca.
Pepeta Roca.
Ricard Altaba.
Ramon Samsó.

Causes alienes a la nostra voluntat, ens priven de publicar, en aquesta secció, tot l'original que teníem preparat

Esportius, propagar
AVIACIÓN
es treballar per
l'AERONAUTICA CATALANA
Demà, sortirà

PELLETERIA
La Sibèria
JOSEP TICÓ REBERT
Casa fundada en 1891 — La més important d'Espanya
Rbla. de Catalunya, 15 i Corts, 624
MARCA REGISTRADA
GRANS REBAIXES
PER FI DE TEMPORADA
Gran Premi, Exposició Internacional de Barcelona -- Palau de les Arts Industrials i Aplicades. -- Stands números 31 al 35
DARRERS DIES DE L'ARTISTIC I TRADICIONAL PESSEBRE

EL SULFOPILOL
Remei cientific contra la calvície
Gairebé tots els calbs ho són per la seborrea, aquesta hipersecreció del cap, que es manifesta amb l'aparició de la caspa. La seborrea és el començament de la calvície. Combatre aquella és evitar aquesta.
No es coneix altre específic contra la seborrea que el sofre. I no es coneix més que un medicament que permeti utilitzar aquestes propietats del sofre: el SULFOPILOL, ara de nou ofert al públic.
El SULFOPILOL no és, doncs, un producte empíric, casolà, o de perfumeria, preparat sense reponsabilitat científica. Pel contrari, està fet per facultatius catalans i basat en fórmules del gran dermatòleg Dr. Sabouraud. Es l'únic remei que li aconsellerà el seu metge, si el consulta. Amb el SULFOPILOL evitarà la caiguda del cabell en qualsevol moment en que es trobi el seu procés de calvície Amb el SULFOPILOL tindrà, demés, sempre i perfectament el cabell net i sec, evitant que la caspa li malmeti la cabellera i li faci lleig i brut damunt el coll de la seva roba exterior.
En centres d'específics, al preu de 7'50 pts.

VAMCO
La sumadora econòmica més completa i perfecta
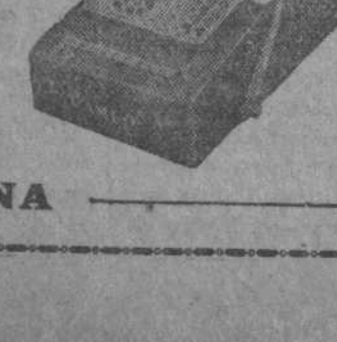
RHEINMETALL
Calculadora de teclat, completament automàtica i de tamany reduït

WALTHER
Calculadora econòmica, molt sòlida i de funcionament suau
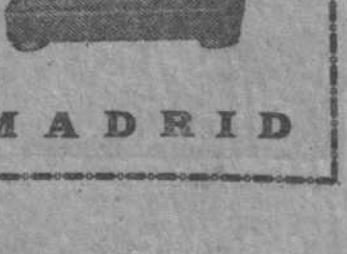
BARCELONA — V. GUILLAMET — MADRID

Herniats (Trencats)
Tingueu sempre present que els millors aparells del món per al guariment de tota mena d'hèrnies són els de la CASA TORRENT sense traves ni elàstics enggorrosos de cap mena, no molesten ni fan embalum, s'emmotllen com uns guants. Homes, dones i nens, han d'usar-ne. En bé de la vostra salut no heu de comprar mai braguers ni embenats de cap mena sense abans visitar aquesta casa. 13, CARRER DE LA UNIÓ, 13 CASA TORRENT, Barcelona. — Molta cura a no equivocar-vos de casa.

AUTOMOBILS
d'alta qualitat
Hispano-Suiza
Suprem 56 bis, de 46 CV,
amb cilindres d'acer nitrurats.
NOVES CAMIONETES RAPIDES DE 1 I 2 TONES
Motors marins i d'aviació
P. de Gràcia, 20

la rambla

setmanari d'esports i d'actualitats

DEMANEU SEMPRE
ANIS DEL TAUP
Fabricant: JOSEP GERMA
(SABADELL)

Dues...

Per fi, després d'un obstinat silenci, Cambó ha parlat. Sota una forma imprecisa i obscura, el fons de la seva nota és eloqüent i precis. El "leader" de la Lliga, identificat amb la situació Berenguer — a la qual devem l'amnistia que ens ha deixat al marge — es disposa a actuar en la política general del país. Una gran coalició única, nacional, de figures representatives —¿què entén Cambó, un multimilionari, per figures representatives?—, això és, una força conservadora, la primera declaració oficiosa de la qual és repudiar, en nom de la santa aliança dels financiers i dels tècnics, la lluita de les esquerres — la democràcia — contra les dretes — l'autocràcia — en el camp de l'ideal i en la defensa del poble.

Què direm? No gran cosa, per ara. Observar i esperar. Però no tancarem els ulls i la boca—catalans—davant de Don Francesc Cambó. Som els primers de reconèixer-li les grans qualitats d'intelligència i de capacitat d'acció. Però... Però aquest Don Francesc Cambó, més financier que politic, més home de xifres que home d'emoció, ens fa por, com a catalans, i ens inquieta, com a liberals. Cal esperar, cal veure, cal seguir, atentament, els seus passos i la seva actuació que, per de pronto, ha rectificat, en la forma, més d'una passada orientació.

De moment—cal insistir-hi—Cambó ha mostrat, i mostra, una posició francament cordial davant el govern Berenguer, successor—rectificador?—de la Dictadura. I, tanmateix, davant de fets recents i desconhortadors, cal preguntar-se: ¿Es que la nova situació, successora d'una situació al marge de la llei, ha pensat en nosaltres i s'ha recordat — per justícia — dels nostres homes que pateixen fam i set...?

Cal preguntar-se això, i cal preguntar-se, també, quina haurà estat la causa fonamental del refús de Cambó a acceptar una cartera en el gabinet Berenguer. Seria d'un gran interès conèixer-la, aquesta causa.

reflector

¿No seria possible que la censura fos igual per a tots? Mentre a Madrid, i d'acord amb el programa politic que hom atribueix al general Berenguer, el de pacificar els esperits i anar cap a la normalitat, els diaris poden parlar de moltes coses, els de la nostra ciutat han de sofrir entrebancs si fa o no fa com abans.

Es clar que ben pensat i ben debatut aquest tracte de favor al qual ens distingeixen ben sovint no ens hauria de venir de nou.

¿No fóra possible que els directors de tots els diaris de Barcelona que estimin la pròpia dignitat vulguessin escatir els fonaments d'aquesta distància, a la qual nosaltres renunciariem de bon grat?

Segons notícies recollides, la Lliga Regionalista, en la seva darrera reunió, ha rebutjat gran nombre de demandes d'ingrés.....

La cosa no pot ésser ni més eloqüent, ni més simptomàtica. Cal que les forces polítiques en organització revisin acuradament, abans d'accedir a l'ingrés, les cèdules dels demandants. Es l'hora dels trànsfugues, dels pervinguts, dels situacionistes. Es l'hora, també, dels cretins — uns cretins somrients, amables i insinuants, que cal rebutjar d'una manera rotunda, que cal confinar sense contemplacions, que cal condemnar, d'una vegada, a la llista dels civicament indesitjables. "El Pueblo", de València, ha pres una iniciativa que caldria que tota la Premsa secundés: la publicació d'una llista negra, implacable i detallada, amb els noms dels elements que, durant els set anys últims, han collaborat d'una manera o d'una altra, a l'obra de la Dictadura.

Una llista d'aquestes a cada ciutat i a cada poble, representaria una magnífica feina de selecció i de ciutadania. Tancaria de cop, en la categoria dels indesitjables, els eterns emboscats, els "profiteurs" de totes les situacions, les nulitats amb vocació de governant, els perillosos defensors incondicionals dels "que ara manen".

Fóra el començament d'una llarga i profunda labor cívica. Una gran part del fracàs de la política del país, desballestada i baixa de sostre, ha estat obra, especialissimament, d'aquesta gent que ahir seguien Maura, després s'allistaven a la U. P. i aclamaven com uns desesperats "el salvador de la patria", i, avui, passat el fantasma que creà la seva mateixa estultícia, reprenen el seu somriure més insinuant, s'arrenquen el botonet de la solapa i s'acosten — amb un "mea culpa" grotesc — a les secretaries dels partits en reorganització.

Heu-vos ací un bell gest de dignitat, el gest d'aquest ancià periodista que ha abandonat el diadir en el qual collaborava perquè la direcció ha dit, públicament, que calia — encara — mantenir un règim de censura.

Heu-vos ací un bell gest d'aquest actiu Gonçal de Reparaz, que diu com és d'autèntic i de profund el seu sentit del liberalisme i la seva concepció de la tasca del periodista.

Com a ciutadans i com a periodistes, ens plau doblement el gest de Gonçal de Reparaz.

Com a ciutadans, voldríem que el periodista Reparaz servis d'exemple i d'estímul. Com a periodistes, demanem als nostres companys de les Associacions barcelonines una pública i solemne adhesió al gest del ciutadà Reparaz.

Ha mort, a París, lluny de la terra per la qual somnià una llibertat, En Martí Vilanova. Les portes de moltes fronteres estaven tancades per a aquest cavaller de l'ideal, el gest del qual—gest rebel i audaç, sota els amples cels de la Cerdanya—no ha pogut trobar, encara, la glòria dels entusiasmes populars.

Caldrà reservar en la història que encara s'ha d'escriure un lloc d'honor al nom de Martí Vilanova, l'exiliat que acaba de morir, obscurament, en una casa de dispeses de París. En el pensament del català allunyat de la terra degué haver-hi, a l'hora de la mort, la illusió d'un nom, d'un futur i d'una bandera.

...figures

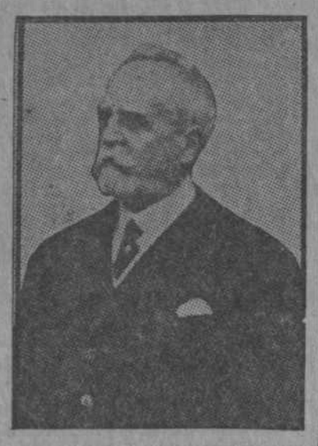

Josep Sànchez Guerra, una de les figures més dignes de la política espanyola, va a exposar les línies generals de la seva futura actuació. Ha parlat d'una monarquia d'extrema esquerra — si hem de creure les informacions periodístiques—, que, fet i fet, és una estranya concepció de la monarquia.

Es, però, prematur qualsevol comentari a la posició del revolucionari de València. Sigui com sigui, ell ha pogut redimir, amb el seu gest, molts anys de política espanyola. Sànchez Guerra és avui, segurament, un dels homes més populars de la nació i, dintre les dretes, un dels més capacitats per a conduir un partit i una acció de govern. D'ell pot esperar-se'n si més no, un alt sentit de la dignitat política i dels drets essencials de l'home. El seu procés seria, en aquest aspecte —si no n'hi hagués d'altres, encara— la seva executòria més insigne.

Cal esperar, en definitiva, la seva posició concreta davant els problemes —nous i palpitants—plantejats a l'horitzó espanyol. L'actitud que adopti Sànchez Guerra en el camp conservador pot tenir un interès enorme, en diversos sentits. En primer lloc, la seva posició haurà d'influir, inevitablement, sobre els projectes polítics de Francesc Cambó, l'altra gran figura del moment. Posats a actuar aquests dos homes de dreta, l'un no podrà oblidar ni evitar l'altre.

En segon lloc, és possible que Sànchez Guerra, polític al servei d'un ideal i d'una emoció — baldament sigui dintre d'un pensament conservadorista—, neutralitzi i, encara, elimini el perill d'una tornada a la clàssica política anterior a 1923—que justificà i tornaria a justificar una Dictadura—, que treu ja el nas darrera la palla de les manifestacions de tota mena de comtes i marquesos, ex-ministres i ex-diputats.

DEL MOMENT

La decepció de l'amnistia

Si l'amnistia volia apaivagar els esperits, li ha mancat generositat. Si volia ésser un símbol de pau, cal reconèixer que aquesta pau no és oferta amb sinceritat a tothom.

Sentim una profunda alegria que tants homes com havien perdut la seva carrera per haver exterioritzat amb més força que els seus companys una sensibilitat ciutadana es reincorporin a la seva professió. Estem contents que molts ciutadans hagin arranjat en un moment els seus plets, i ens unim a la joia que en moltes llars espanyoles ha produït la tornada de l'exiliat o del pres.

A nosaltres l'amnistia ens ha deixat de banda, però. En moltes llars catalanes continuarà l'enyorança de l'absent que viu en l'exili o a la presó; grups d'amics, círcols més extensos de coneguts, pensaran encara en aquell que un dia es veié colpit per la dissort. Per a nosaltres no porta res l'amnistia.

El règim dictatorial creà la clandestinitat. No deixà altre camí a l'expressió ideal; totes les fórmules civils de manifestar-se estan prohibides. L'esperit justiciar que viu en els homes és perseguit com un delicte; les lleis d'excepció augmenten d'una manera exorbitant les accions penades i aguditzen amb refinament la susceptibilitat policíaca. No solament es persegueix el delicte o el que s'interpreta contra tot fur com a delicte, sinó que el provoca, l'aviva amb crueltat per colpir-lo.

L'excepció es creu voltada d'enemics i no pot dormir en pau; com Macbeth ha mort el somni. Les més nobles accions són crims, les més innocents paraules injúries; jutjats i comissaries s'omplen de paperassa.

La recent amnistia no torna a casa nostra la normalitat. Uns homes que s'han encarregat de representar el comú ideari (al pensar d'alguns potser, exagerant-lo, estilitzant-lo, però en essència fidels al nostre esperit) continuen en l'exili o a la presó. El nostre pensament continua, encara, en l'exili o a la presó.

Es tota una collectivitat sensible a un ideal que és bandejada. L'expressió dels seus íntims afectes és delictuosa. No existeix dret civil per a nosaltres.

La dictadura ha pertorbat més que enlloc tota concepció de ciutadania. Adhuc, contra les nostres arrelades volences, excusà la seva persistència. Tots els nostres delictes foren de no conformar-nos a l'anormalitat; fou la nostra sensibilitat ciutadana d'homes lliures qui dictà el gest o la paraula punida. En collocar el Dictador l'Estat espanyol fora de tota llei, fou en reclamació de la llei de pobles civilitzats, en exercici d'aquesta llei, que s'aixecaren les veus irades o el gest incontingut. Si es vol tornar la normalitat, si es vol refer el que l'excepció destruí, ¿per què continua el càstig per als homes més susceptibles i més enters en manifestar-se? Si nosaltres érem la llei, ¿per què fer persistir la concepció de delicte que el règim excepcional intentava cuitacorrents i per males arts?

Mentre l'amnistia no es faci més generosa tot un poble estarà encara fora de la llei. Els homes que viuen en absència forçosa dels seus són els qui s'han carregat amb els pecats de tots. A dreta llei tots hauríem d'haver seguit el mateix camí que ells. En bandejar-los era tota una ideologia que es bandejava; era l'èxode de tot el pensament collectiu el que traginaven sobre les seves espatlles o recloïen l'estretor d'una cella.

No és un crit de clemència sinó un crit de justícia qui dicta les nostres paraules. No és perdó el que volem sinó revisió. L'acusat d'ahir té moltes raons de pes per a passar a acusador. Es contra d'ell que s'ha comès el delicte. Per a colpir-lo es definiren nous crims, s'esmolaren noves armes acusadores, es créaren nous tribunals i jutjats especialitzats de preparació desconeguda. Tot fou posat en experimentació per a fer eficaç i immediata la cacera de l'home. L'excepció, on mostrà un enginy més abrivat fou en aquesta labor.

Mentre aquesta obra negativa de tot dret no sigui revisada i punida com mereix la situació nostra continua essent excepcional, encara. Nosaltres no entrem en la normalitat que s'inaugurà amb la caiguda del general Primo de Rivera. Tot el nostre ideari encara viu fora de la llei, perquè la contrallei colpeix els homes que a la seva hora l'expressaren amb noblesa.

Si el nostre sentir ha estat expressament foragitat en fer bona la denominació amb la qual la Dictadura definí l'expressió del nostre pensament, la persecució que han sofert els obrers ha estat oblidada. Ni un sol article dels que senyalen l'abast de l'amnistia és dedicat a ells. Com Catalunya l'obrerisme tampoc pot viure en repòs; planen damunt seu interdiccions i prohibicions; no pot expressar encara amb sinceritat el seu pensament perquè per al seu pensament no ha entrat l'hora de la normalitat. Tanmateix és massa limitar els beneficis de la justícia.

General Berenguer: Vós heu estat perseguit per la Dictadura en alguns moments. Heu estat punit i tot per ella. Vós sabeu per experiència pròpia els mitjans de què es valia per a foragitar tota ciutadania. Pel vostre prestigi fóreu un temps una esperança de reivindicació, perquè en la injustícia que sofrireu cregué la bona fe del ciutadà trobar una comprensió als seus dolors.

No us demanem clemència ni pietat sinó justícia. Demanem de vós la revisió acurada de processos i que en els delictes es tingui en compte la participació directa que la Dictadura tenir en llur producció, i precisament per la seva acció coercitiva i fora de tota llei i dret. Si voleu tornar la satisfacció al ciutadà haveu de fer-ho.

Mentrestant penseu que en la vostra amnistia per a portar la pau als esperits us heu oblidat dels obrers i heu bandejat Catalunya.

J. AIGUADER I MIRÓ

Causes alienes a la nostra voluntat, ens priven de publicar, en aquesta secció, tot l'original que teníem preparat

la rambla
Esport únicament?
No; ciutadania, cultura, democràcia
Llegiu-la!
Subscriviu-vos-hi!

ELS HOMES NOUS

El ciutadà Antoni M. Sbert, vindicat

UN ESPECTACLE UNIC,

l'espectacle que les Rambles barcelonines han pogut contemplar, fa tres dies. Un miler d'estudiants ha desfilat — enlaire banderes i pancartes — darrera un home, jove com ells, i l'ha aclamat en un llarg aplaudiment d'entusiasme. ¿Un ídol del futbol o de la boxa, potser? No: un company, un ciutadà. Un estudiant que ha sabut ésser, alhora, estudiant i ciutadà. I per aquests mèrits ha pogut escoltar a les nostres Rambles la vibració dels aplaudiments.

Antoni M. Sbert ha passat, jove i fort, voltat de la joventut que ha volgut vindicar-lo amb els seus gestos recents de rebellió. Ha passat, lliure de la pena injusta, estimat per les masses escolars que han trobat en aquest català de Mallorca una orientació, una disciplina i una força. Es molt, ja. Per als vells, que han dit que no veien homes nous, aquest home nou que ha passat, sota les aclamacions — amb el seu somriure blanc d'hindú — pot ésser un advertiment i un ressentiment. Per als joves, un exemple i un símbol, que ja han començat a seguir.

AQUEST JOVE BRU I ESCARDALENC,

àgil de cos i de cervell, que — a canvi de la humitat de moltes presons i la solitud de molts exilis: presons de Madrid i Torrelaguna, exili de Cuenca, confinament de Mallorca, sense defensa possible — ha sabut organitzar, en un esforç de deu anys, les masses escolars, disperses i inútils, de tota una península, és un home nou. ¿Qui ha dit que no hi havia homes nous?

Antoni M. Sbert, català de Mallorca, n'és un. I interessant. Ell sabé recollir — com ha pogut dir Gabriel Alomar — una gran bandera trepitjada i l'aixecà enlaire, molt enlaire, amb tota la digna audàcia dels seus vint-i-cinc anys rebels. Ell plantà cara — amb la serenitat de les paraules — i sabé dir que ell no era un soldat, sinó un home. Que els estudiants no eren soldats, sinó que eren homes. Ell organitzà i marcà un camí a aquella força sense control de les joventuts universitàries del país. Ell demanà, amb la veu ferma i el gest resolt, la justícia que algú negava a la Universitat. Ell convertí el crit subversiu de l'escolar afanyós de vacances, en la demanda serena de l'estudiant que vol ésser un home i una veu.

PER AIXÒ,

quan Antoni M. Sbert ha passat per Barcelona, recobrada la llibertat perduda, han seguit i han aplaudit milers d'entusiasmes. Darrera l'heroi? No. Darrera el cap, darrera l'organitzador de la Federació Universitària, darrera el crit d'unió i de disciplina, darrera el pensament d'Antoni Sbert — *gentleman* d'una democràcia autèntica—, darrera el seu gest vindicador de la llibertat de les Universitats i dels companys.

Sota la faramalla — lògica — dels entusiasmes, hi havia, a les Rambles, envaïdes pels estudiants, quelcom d'autèntic, quelcom que cal tenir present com a realitat: homes nous. Homes que, com Sbert, han sabut veure en la Universitat lliure la gran escola de ciutadania i el futur, i per a defensar-la i organitzar les masses escolars, han acceptat, amb un somriure de menyspreu, la duresa de les represàlies més injustes i el dolor de les injúries més vergonyants.

NO, AQUEST HOME

que ens ha regut amb una encaixada cordial i modesta i que seu davant nostre — en el *hall* de l'hotel—, no és el mal estudiant ni l'agitador que algú, barroerament, ens havia assegurat. Té un clar pensament propi —democràcia, socialisme, evolució—, té una intelligència pròpia — tres carreres, difícils, que no li han deixat acabar—, té un sentit polític certer —ha vist, nets, els problemes de l'hora—, té, encara, una entusiasta activitat d'organització, de responsabilitat i de disciplina — la Federació Ibèrica d'estudiants és la seva obra i la seva executòria...

ACCIÓ UNIVERSITÀRIA

—¿La meva actuació d'ací endavant, em preguntes? Com sempre,— i amb més entusiasme que mai—, acció universitària. La política estricta no em tempta — ens diu—. En canvi, crec que l'organització de les masses escolars, esperança autèntica del futur, és l'obra més eficaç que jo pugui realitzar. L'he iniciada i la vull continuar intensament. A la llarga, la Federació Universitària—induïda d'un esperit de disciplina i de comprensió, serà, no en dubteu, d'una transcendència política enorme. Precisament el que manca en la joventut universitària peninsular és això: l'habitud de disciplina i el contacte. Aconseguides l'una i l'altra, haurem realitzat una gran feina de ciutadania.

—L'acció universitària, en cap sentit, mai no ha preocupat els governs. El cas és més trist i més revoltant pel fet que la Universitat i l'organització escolar haurien d'ésser, són l'única escola possible de ciutadania. I el secret d'aconseguir-ho està, precisament, en l'organització de les masses universitàries, que aprendran, així, les lliçons d'una disciplina, d'una representació, d'un pla d'acció i de treball, d'un control.

Sortosament, el nostre esforç comença, avui, a donar els seus fruits. L'estudiant va en camí d'ésser ja, en la vida collectiva, un ciutadà, un pensament i una voluntat. Veu i vot en una societat que s'organitza. Algun exemple recent — somriu Sbert — us ho haurà, potser, demostrat. Aquell únic atany de gresca — de cara als dies desvagats i a la taula del billar — va convertint-se, noteu-ho, en la gallardia dels gestos defensors d'un ideal i d'una llibertat...

DAVANT ELS PROBLEMES POLITICS

de l'hora present, evocats pel repòrter, Sbert ha retrobat un gest dur:

—Cal liquidar això, tot això que la Dictadura — resultant inevitable d'un estat de coses lamentable — ens ha deixat. Però liquidar-ho d'una manera enèrgica, heroica. Sense atenuants. S'ha de superar, definitivament, el passat, el llunyà i el recent. Es el moment, aquest que passa, que el poble ha de recobrar i exercir la seva sobirania insigne. Evidentment, l'absoluta sobirania del poble suposarà el perill d'algunes institucions. Potser algú hi veurà una amenaça. Però cal que aquestes institucions, aquest "algú", tinguin el valor cívic d'acceptar el fall del poble, expressat, rotundament, en unes Corts constitucionals.

Si no es deixa parlar el poble amb tota la seva franquesa, si se li nega el dret de demanar comptes de les atribucions atorgades per ell, la liquidació del passat odiós no es realitzarà i caldrà esperar, en el futur, noves hores d'anormalitat i de rebellió. La normalitat de la vida collectiva es retrobarà només en la normalitat de la ciutadania, això és, de tots els drets i de tots els deures.

COM VEIG EL FUTUR?

Com una gran federació de pobles ibèrics—senyala concretament Sbert—. Com una gran federació acordada en un pacte per tots els pobles lliures de la península, recobrada la comprensió dels problemes particulars de cadascú i la lliure voluntat d'unir-se, federativament, els uns als altres...

I això no ho faran—per inèpcia—els vells partits polítics, la nova actuació dels quals ens portaria, fatalment, a una altra dictadura. Però jo estic segur que la lliçó no haurà estat desaprofitada, i que el futur és de les noves i autèntiques democràcies, conduïdes pels homes joves — no entrenats encara en la lluita — que avui fan llur aparició en el conjunt collectiu... Cal, només, persistir en l'esforç d'organitzar les masses, donar-los una preparació i una disciplina que les faci comprensives i aptes per a una lluita correcta, "gentleman", cap a l'evolució constant, a la democràcia i el collectivisme, acaba, Antoni M. Sbert, català de Mallorca, amb una encaixada cordial i una salutació per a la joventut—la seva gran devoció—de Catalunya.

¿Qui ha dit que no hi havia homes nous? Aquest estudiant que torna de l'exili, n'és un.

JOSEP M. MASSIP